

Nhân Tại Thâm Thâm Xử

Contents

Nhân Tại Thâm Thâm Xử	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Chính Truyện:	1
2. Quyển 1 - Chương 2	3
3. Quyển 1 - Chương 3	6
4. Quyển 1 - Chương 4	8
5. Quyển 1 - Chương 5	11
6. Quyển 1 - Chương 6	14
7. Quyển 1 - Chương 7	20
8. Quyển 1 - Chương 8	25
9. Quyển 1 - Chương 9	31
10. Quyển 1 - Chương 10	33
11. Quyển 1 - Chương 11	38
12. Quyển 1 - Chương 12	41
13. Quyển 1 - Chương 13	45
14. Quyển 1 - Chương 14	49
15. Quyển 1 - Chương 15	53
16. Quyển 2 - Chương 1: Ngoại Truyện: Tiền Mộng Thùy Tăng Khách Kinh Hoa	58
17. Quyển 2 - Chương 2	63
18. Quyển 2 - Chương 3	67
19. Quyển 2 - Chương 4	71
20. Quyển 2 - Chương 5	76

Nhân Tại Thâm Thâm Xử

Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu hiện đại, thanh mai trúc mã, hoan hỉ oan gia, tiền kiếp hậu kiếp, ầm áp thanh thủy văn, HE. Tình tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-tai-tham-tham-xu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Chính Truyện:

Lần đầu tiên Triền Chiêu gặp Bạch Ngọc Đường, là khi cậu năm tuổi, Bạch Ngọc Đường bốn tuổi.

Ngày hôm đó trời mưa rả rích, mẹ Bạch nắm tay cậu, chậm chậm cất từng bước từng bước trong một con hẻm tối tăm lầy lội bùn đất. Bầu trời tối đen mở ra một cái miệng lớn như chậu máu, như thể muốn nuốt chửng lấy hai người trong con hẻm này.

Cậu có chút sợ sệt nắm chặt lấy tay người phụ nữ, nhỏ giọng nói, “Dì ơi, còn xa lắm không ạ? Con sợ.”

Ở tuổi này, một đứa trẻ vốn có thể tùy ý nói rằng mình sợ, bởi vì nhất định sẽ có người kéo nó ra phía sau cẩn thận bảo vệ, sau đó nhẹ nhàng từ tốn nói với nó, đừng sợ, có mẹ đây rồi.

Nhưng Triển Chiêu thì không như vậy, không còn người nào có thể bảo vệ cậu như vậy, nói với cậu rằng mẹ ở đây, vậy phải chăng, cậu đã mất quyền được nói sợ?

Cậu cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh ngắt một màu xanh xám, nhưng vẫn là một dáng vẻ quật cường.

Mẹ Bạch ngồi xuống, vén mấy sợi tóc mái ướt nhẹp dính trên trán cậu qua một bên, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, giống như mẹ cậu vẫn ngâm nga khúc hát ru vỗ về cậu vào giấc ngủ.

“Tiểu Chiêu đừng sợ, đi ở đây, chúng ta sắp tới nơi rồi.”

“Dì,” cậu chần chừ một chút, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi, “Con không được gặp ba mẹ nữa sao?”

Đầu ngón tay lướt qua trán cậu dừng lại một chút, tiện đà lại như không có chuyện gì xảy ra xoa xoa mặt cậu.

“Đúng vậy, Tiểu Chiêu, ba mẹ con đã đi tới một nơi rất xa rất xa, không có cách nào gặp lại con được nữa, vì vậy ba mẹ Tiểu Chiêu mới ủy thác Tiểu Chiêu cho dì, Tiểu Chiêu nhất định phải nghe lời, như vậy thì họ mới không lo lắng, phải không nào?”

“Vâng ạ.” Cậu như hiểu như không gật đầu, ngoan ngoãn để dì nắm tay mình, nhưng lúc dì đứng dậy, đôi mắt đen láy như mực chớp chớp, phút chốc phủ kín một màn hơi nước.

Khái niệm cha mẹ mất, họ cho rằng cậu không hiểu, kỳ thực là cậu hiểu. Khi cậu nhìn thấy bức ảnh hai người mỉm cười trên linh đường, nghe thấy tiếng mọi người xung quanh khóc nức nở, khi chiếc quan tài gỗ mun đen kịt nặng nề được đặt xuống trước mặt, cậu liền biết, cha mẹ cậu, không trở về được nữa.

Mẹ cậu trước đây thường ôm cậu, ôn nhu nói với cậu, mẹ có một người bạn thân rất tốt, cô ấy được gả cho Bạch gia, cũng có một đứa con trai, gọi là Bạch Ngọc Đường, mẹ nói, Tiểu Chiêu, sau này nhất định sẽ dẫn con đến gặp họ một chút.

Cậu hỏi mẹ, vì sao bây giờ không đi ngay?

Mẹ lắc đầu một cái, ngữ khí vẫn ôn nhu.

Bởi vì cách xa quá, bọn mẹ đã lâu rồi không gặp nhau • • •

Người bạn tốt mà mẹ cậu nhắc đến cuối cùng cũng xuất hiện ở tang lễ, ở ngay trước mặt mọi người chẳng mấy ai thân hữu, tuyên cáo quyền nuôi nấng cậu. Mấy tờ giấy giơ lên trong không trung, khác nào tiền giấy rơi lả tả, bay qua linh đường, cậu mở to hai mắt, nhìn thấy trên trang giấy cuối cùng có chữ ký quen thuộc của cha mẹ mình.

Thì ra mẹ nói đều là thật, mẹ thật sự có một người bạn thân rất tốt, người kia cũng có một cậu con trai nhỏ, tên là Bạch Ngọc Đường. Bây giờ, người phụ nữ ấy đến đón cậu.

Đôi mắt đen như mực lại dùng sức chớp chớp, vẫn cứ gắng gượng nuốt nước mắt vào trong.

Mẹ từng nói, cậu lớn hơn Bạch Ngọc Đường một tuổi, vì vậy cậu là anh, cậu phải chăm sóc em trai thật tốt.

Nắm đầm nho nhỏ lặng lẽ nắm chặt, bước chân cũng nhanh hơn đuổi kịp người phụ nữ.

Dì ấy không lừa cậu, xác thực là sắp đến rồi.

Rẽ vào cuối hẻm, lại đi thêm một đoạn đường bùn lầy nữa, trước mặt liền xuất hiện ánh đèn yếu ớt phát ra từ một căn nhà nhỏ.

Người phụ nữ vuốt vuốt nước mưa trên mặt, sờ sờ trên người, mới phát hiện ra không mang theo chìa khóa, dì gọi to, “Ngọc Đường, mở cửa cho mẹ! Mẹ về rồi.”

Âm cuối của dì chìm vào trong mưa rất mau, mau tới mức Triển Chiêu cho rằng tất cả những thứ này đều chỉ là ảo giác, căn bản cũng chẳng có lấy một con người nhỏ bé nào ở trong nhà.

Nhưng im lặng một lúc, trong nhà vang lên tiếng bước chân loẹt xoẹt, dường như cũng không muốn đi ra đây một chuyến. Sau đó cửa mở, một tiếng cọt kẹt, một tia sáng chiếu ra, một cậu bé mang đôi dép lông bằng nhung đứng ở cửa, khẽ cau mày, có chút không kiên nhẫn nhìn chăm chăm hai người cậu.

Hắn trông như một con búp bê sứ, khuôn mặt thanh tú, khóe miệng mím chặt, sắc mặt lạnh băng băng.

Trong phòng mơ hồ vọng ra tiếng phim hoạt hình Tom & Jerry.

Triển Chiêu bỗng chốc muốn cười, nhưng ánh mắt cậu bé kia vốn đặt ở đằng sau đột nhiên chuyển sang phía cậu, lập tức nhìn chăm chăm.

Triển Chiêu chưa bao giờ từng nghĩ rằng một cậu bé bốn tuổi lại có thể có một ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị đến như vậy, tuy trong mắt còn mang chút lim dim lười nhác, chút tức giận vì bị quấy rầy, nhưng ánh mắt này vẫn khiến cậu cảm thấy quá mức địch ý, không khỏi mím chặt môi.

Có lẽ ánh mắt đó đã để lại ấn tượng quá sâu cho cậu, rất nhiều năm sau Triển Chiêu nhớ lại lần đầu bọn họ gặp gỡ, đều nghĩ ngay đến đứa bé tựa như búp bê sứ đứng trước ánh sáng duy nhất trong đêm mưa, ánh mắt lạnh lẽo chăm chăm nhìn cậu.

“Ai,” cậu nhớ ra cái gì đó, chột chột bàn tay đang muốn vòng lấy eo mình, “Hỏi cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?” Người kia lười biếng hỏi, vì tay bị gạt đi mà cảm thấy bất mãn sâu sắc.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy, sao cậu lại nhìn chăm chăm tôi một cách lạnh lẽo như vậy?”

Người phía sau ngáp một cái thật dài, vừa nhíu mày nỗ lực nhớ lại, vừa cổ vòng tay tới lần nữa, thuận tiện ghé đầu đặt vào hõm vai cậu. Cuối cùng hắn chán ghét nhíu nhíu mày, miễn cưỡng đáp, “Cậu cũng không suy nghĩ một chút xem lúc đấy cả người cậu bần như nào a, Bạch gia đương nhiên ghét muốn chết rồi.”

“Được lắm, cậu lại dám ghét tôi!”

Cậu nhào người ra néo cánh tay hắn, kết quả bị hắn kéo lại, không cẩn thận môi cũng bị bắt được.

Đương nhiên, đấy là chuyện rất lâu sau này.

Có lẽ ánh mắt của người trước mặt quá mức ác liệt, không hề có chút đáng vẻ nào giống một đứa em trai trong tưởng tượng của cậu. Theo bản năng cậu lùi lại đằng sau một bước, sau đó liền nghe thấy đứa bé kia không chút giấu diếm nào hừ lạnh một tiếng, giấu đầy sự khinh thường, lạnh lùng quát cậu tiếp theo, “Mèo ba chân.” Không tình nguyện nghiêng người sang, nhường đường cho bọn họ, dường như chẳng muốn nói thêm gì nữa.

Triển Chiêu mở to đôi mắt mèo, triệt để hóa đá.

2. Quyển 1 - Chương 2

Triển Chiêu vẫn luôn cho rằng Bạch Ngọc Đường ghét cậu.

Ví dụ như hắn sẽ rắc cát vào bát của cậu, sẽ đem phân chuột không biết moi ở đâu ra vứt lên giường cậu, sẽ chọc thủng lốp chiếc xe mà mẹ Bạch mới mua cho cậu, sẽ xé rách bìa quyển sách mà cậu yêu thích nhất.

Cậu cho rằng Bạch Ngọc Đường căm ghét cậu đã xen vào cuộc sống của hắn, vì vậy sau mỗi lần hắn giở trò chơi khăm rồi lộ ra nụ cười ác ý, cậu đều im lặng không nói một lời thu dọn tàn cục, lại tiếp tục làm dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, làm như đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn hoặc là do hắn không cẩn thận.

Sau này Triển Chiêu nghiêm trọng hoài nghi, lý do thân thể cậu vẫn luôn gầy gò, chính là vì khi còn bé bị Bạch Ngọc Đường quấy rối chưa từng ăn nổi một bữa cơm no mà thành. (*lặng lẽ chấm nước mắt* ;____;)

Nhưng sau đó cậu phát hiện ra, cái tên gia hỏa mặt lạnh thần kinh hoại tử đại não chấp mạch Bạch Ngọc Đường này mới không nghĩ nhiều đến vậy, hắn chỉ đơn giản là xấu xa, đơn giản là bắt nạt cậu. Theo lời

của hắn mà nói, chính là nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, không cần nguyên nhân, Triển Chiêu càng xui xẻo thì hắn càng hài lòng. Cũng bởi vì vậy, ký ức thời thơ ấu của Triển Chiêu vẫn luôn là một màu hắc ám, ấn tượng đối với Bạch Ngọc Đường hiển nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Sau khi biết chuyện đó, Triển Chiêu bắt đầu phản kích lại quy mô nhỏ, cậu phát hiện mỗi lần cậu gọi hắn là em trai, tên kia sẽ đặc biệt xù lông, vì vậy mỗi khi bị hắn chọc ghẹo cậu luôn nói một câu khích hắn, cơ hồ như chuyện này trở thành ký ức tốt đẹp duy nhất của cậu về thuở nhỏ có liên quan tới Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường là một tên nhóc rất kỳ quái, hắn khiến người ta nhìn không thấu.

Triển Chiêu cảm thấy hắn là một kẻ hai mặt, rõ ràng ở lớp hắn vô cùng thân thiết với bốn gã anh em của hắn, nhưng về đến nhà đối mặt với cậu thì lại hết sức lạnh lùng. Ở nhà trẻ hắn sẽ cướp kẹo sữa Thỏ Trắng [*] của cậu, nhìn cậu mà cười dương dương tự đắc, nhưng nếu như là người khác cướp, quả đấm của hắn lập tức sẽ không chút lưu tình mà đi hỏi chuyện ngay.

Bạch Ngọc Đường đánh nhau tàn nhẫn, bạo ngược, không nương tay, ở nhà trẻ đã bộc lộ ra dấu hiệu đầu tiên.

“Cậu là của tôi, sao có thể để bọn chúng bắt nạt cậu?” Sau này lớn lên người nào đó mặt rất dày nói, nhưng thẳng thắn mà nói, chỉ có thể thừa nhận là ham muốn chiếm hữu của người nào đó quá mãnh liệt mới gây nên chuyện.

Triển Chiêu bé bỏng đứng ở một bên, tròn to hai mắt lên nhìn, còn tưởng rằng hắn đang giúp cậu, không khỏi nhú nhú mày, muốn đến gần tách họ ra.

Tên kia lại đột nhiên xoay đầu lại, lạnh lùng nhìn cậu, nói: “Thật khiến cho Bạch gia mất mặt.”

Bước chân của cậu ngưng lại, lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, tên này giỏi đánh nhau, còn ngang ngược không biết lý lẽ, quả thật là đáng ghét đến mức không thể cứu chữa.

Bạch Ngọc Đường không đếm xỉa đến tiếng khóc “Oa oa” của đứa bạn cùng tiếng la mắng của cô trông trẻ đang vội vàng chạy đến, nhìn chằm chằm vào mắt cậu, lại khinh thường lặp lại một lần, “Thực sự là mất mặt.”

Đến đây, trong lòng Triển Chiêu, ý nghĩ Bạch Ngọc Đường căm ghét cậu đã trở thành thâm căn cố đế.

—— Cậu xem, tôi sống gửi nhà người, làm sao nói được cái gì chứ.

—— Kỳ thực Ngọc Đường, tôi chưa bao giờ quan tâm quá nhiều đến mấy viên kẹo Thỏ Trắng kia, tôi chỉ nghĩ, thế giới này không cho mình nhiều, tôi chỉ muốn cố gắng tích góp khí lực, để bảo vệ những thứ tôi thực sự quý trọng mà thôi.

Khi đó Triển Chiêu không biết, Bạch Ngọc Đường cũng không hay, vì vậy xoay người một cái, đã cách nhau quá xa, bọn họ phải hao phí khí lực rất lớn, mới có thể tiếp tục bước đi bên nhau. Kỳ thực vận mệnh không phải là như vậy sao, lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ nhau trong đêm mưa đó kịch bản đã viết xong, hết thấy vướng mắc cùng lạnh lùng, đều chỉ là những dòng chữ được viết ra dưới ngòi bút của một đứa bất lương nào đó, mà suy cho cùng phải có rất nhiều cấu tứ thổi nát, mới có thể nghĩ ra một cổ sự như vậy a! (con mụ điên này =.=)

Kỳ thực Bạch Ngọc Đường từ năm lên ba đã bắt đầu học Tiệt quyền đạo (Taekwondo).

Vì vậy cú đấm kia không chút ngạc nhiên nào làm gãy luôn mũi đứa bạn, kết quả phải nhận lỗi, mời phụ huynh, bồi thường tiền thuốc, thế mà không lắng xuống, thực sự là một trận phong ba.

Có điều kỳ tích là Bạch Ngọc Đường vẫn được ở lại nhà trẻ như cũ, không bị đuổi cổ cuốn gói về nhà, mà ngày qua ngày vẫn bắt nạt Triển Chiêu, vẫn cùng mấy đứa anh em thân thân thiết thiết.

Cậu vẫn cảm thấy, trên người tên Bạch Ngọc Đường này, luôn có loại phong tình hiệp nghĩa, hắn thích mặc áo trắng, mỗi lần nhìn thoáng qua hắn đều để lại cho cậu một loại hoảng hốt cách thế.

Phong ba qua đi, chuyện gì đã không thay đổi, chuyện gì đã thay đổi.

Đứa bạn ở nhà trẻ không còn dám bắt nạt Triển Chiêu nữa, Bạch Ngọc Đường dùng quả đấm của hắn, làm thành điều giới luật, tạo nên dấu ấn không thể xóa nhòa, quang minh chính đại chứng tỏ quyền sở hữu Triển Chiêu.

Sau đó, Triển Chiêu được đưa đến lớp Tiết quyền đạo, cùng học chung với Bạch Ngọc Đường.

Từ đó trên mặt hai người, thường có những dấu vết xanh tím.

Dù cho hắn thấy ngứa mắt, lúc này hai người cùng chung tiếng lòng, hiểu ngầm ngoài dự liệu.

Rõ ràng là oan gia, nhưng hoan hoan hỉ hỉ, nháo đến không rời không bỏ, dây dưa một đời.

Vì Triển Chiêu lớn hơn Bạch Ngọc Đường một tuổi, nên chịu trách nhiệm “chăm sóc em trai” trên danh nghĩa, cậu đã chờ hắn một năm, sau đó cùng vào tiểu học, còn được phân chung một lớp. Năm ấy Triển Chiêu bảy tuổi, Bạch Ngọc Đường sáu tuổi.

Triển Chiêu là học sinh ngoan ngoãn nhất trong lớp, Bạch Ngọc Đường lại là học sinh cá biệt nhất.

Triển Chiêu không cần đến quần giáo, còn Bạch Ngọc Đường lại không phục quần giáo.

Lúc Triển Chiêu mang giấy khen hạng nhất về, Bạch Ngọc Đường đứng hạng hai liền trắng trợn không kiêng dè ở trên tấm bảng vàng chói lọi kia vẽ một con chuột trắng khổng lồ đặc ý vẽnh đuôi, dưới chân dẫm lên một con mèo nhỏ ảo não.

Bút họa đơn giản vô cùng sinh động, nét mực màu đen phác họa ra con chuột con ngoác ngoác khoe miệng, rõ ràng chính là cái tên cuồng ngạo kia.

Triển Chiêu im lặng hủy giấy khen bỏ vào ngăn kéo, rồi chờ đến đêm sau khi Bạch Ngọc Đường ngủ say lặng lẽ lên vào phòng hắn, mỉm cười vẽ thêm một nét ngang lên chiếc quạt giấy màu trắng viết “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân”.

Ngày hôm sau Bạch Ngọc Đường theo thói quen xấu mới dưỡng, “Xoạch” một cái mở quạt giấy ra vẽ ta đây đẹp trai.

Chiếc quạt trắng vừa mở ra một đường vòng cung duyên dáng, ngay lập tức là một trận nín cười.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt lên.

Mấy chữ to rồng bay phượng múa, chình ỉnh đập vào mắt hắn.

—— Phong lưu thiên hạ ngã nhất khuyển.

[chữ nhân () thêm nét ngang và dấu phẩy ở trên, bên trái thành chữ khuyển (). ý em nó chửi anh là thằng chó đó =)))))]

Triển Chiêu ngồi chếch ở phía sau, nhìn bóng lưng hắn, cắn môi cười không ra tiếng. Ngồi bút chì “Rắc” một cái gãy khực trên cuốn sách bài tập tinh tươm, chữ viết thanh tú đột ngột bị cắt đứt, như thể thời gian đứng chững lại, Bạch Ngọc Đường ở đó, hít thở dồn dập trong dấu vết sinh mệnh của hắn. (chỗ này không hiểu =.=)

Lòng ngực phập phồng.

Hậu quả của lần trả thù đó, là Bạch Ngọc Đường sau khi về nhà thừa lúc cậu chưa chuẩn bị, khóa trái cậu ở trong phòng, bên ngoài còn đặt loa, bật nhạc Rock & Roll đỉnh tai nhức óc, hoàn toàn át đi động tĩnh của người trong phòng.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy, bản thân mình lúc đó có chút đần độn, đáng lẽ nên bị con mèo này ăn sạch.

Kế hoạch của hắn tất cả đều hoàn hảo, dương dương tự đắc chờ người kia khóc lóc cầu xin mình khoan dung, nhưng kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Người trong phòng sau khi phát hiện mình bị nhốt chỉ đập cửa vài cái tượng trưng thì chẳng động tĩnh gì nữa.

Ở dưới lầu xé bịch khoai tây chiên ngồi chơi game, mãi đến lúc chơi chán rồi lên lầu, cánh cửa kia vẫn im lìm, mà tai hắn lại bị tiếng loa phát phìền.

Tâm trạng có chút bất an, hắn lặng lẽ mở khóa, cẩn thận đẩy cửa đi vào, vốn tưởng rằng sẽ thấy một đôi mắt mèo trừng lớn, lại phát hiện người kia nằm trên giường, mắt nhắm lại, hô hấp đều đặn, rõ ràng là đang ngủ say.

Bạch Ngọc Đường nhất thời có một loại cảm giác bị thất bại rất nghiêm trọng.

Lặng lặng tiến lại gần thiếu niên nhỏ, không cam lòng vịn vào mép giường, ghé sát đầu lại nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu, muốn xem xem có thật là cậu đang ngủ hay không.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng xuyên qua khung cửa sổ rơi vào trong phòng, lông mi thiếu niên khẽ khẽ run, rũ xuống thật dài như búp hoa. Bọn họ cách nhau rất gần, hơi thở ấm áp của cậu nhẹ nhàng phả vào cổ hắn, hơi nhồn nhột. Bạch Ngọc Đường chống cằm, không khỏi có chút hoảng hốt, khoảnh khắc này quá mức đẹp đẽ, nghịch ngợm như hắn cũng không đành lòng phá vỡ.

3. Quyển 1 - Chương 3

Năm Triển Chiêu mười hai tuổi, lần đầu tiên nhận được quà sinh nhật từ bạn học.

Đình Triệu Huệ tặng cho cậu một quả cầu pha lê nho nhỏ, bên trong là những bông hoa tuyết trắng muốt xoay tròn.

Nó vốn nên là một món đồ mà các cô bé yêu thích không rời tay, nhưng lại là món quà chân thực đầu tiên cậu nhận được.

Bạch Ngọc Đường lên lầu thì nhìn thấy, Triển Chiêu đứng trước cửa phòng, lòng bàn tay nâng quả cầu pha lê kia, buông mắt cười dịu dàng.

Trên quả cầu pha lê buộc một tấm thiệp nhỏ, mặt trên có mấy chữ viết nguệch ngoạc của Đình Triệu Huệ, rõ ràng non nớt nhưng chan chứa nhiệt tình.

Sinh nhật vui vẻ, Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường trong lòng không hiểu sao lại phát hỏa, có lẽ là không ưa đường cong mờ nhạt nơi khóe miệng người kia, nhưng quan trọng hơn là nụ cười này không dành cho mình. Hắn mười một tuổi, dĩ nhiên cho rằng người trước mắt này hết thấy đều phải thuộc về chính mình, từ năm bốn tuổi hắn nhường cửa đã chính là như vậy.

Hắn lăm lăm liếc liếc đi tới, làm bộ lơ đãng đưa tay cầm lấy quả cầu kia, “Bạn cùng lớp tặng à?”

Nhẹ buông tay, quả cầu pha lê rơi “Xoảng” xuống mặt đất, trong khoảnh khắc vỡ tan. Hắn không hề có thành ý gãi đầu cười, “Ồi, vỡ rồi, thật ngại quá.”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn hắn, lặng lặng, không có động tác gì, trong ánh mắt cũng không có chút xúc cảm nào, chỉ là tựa hồ bị một tầng hơi nước mỏng manh che kín.

Dường như mỗi một lần biểu hiện của cậu đều nằm ngoài dự đoán của Bạch Ngọc Đường, khiến cho hắn đoán không ra, đoán không nổi, như phát điên lên muốn tìm hiểu cậu. Bạch Ngọc Đường muốn biết, mãi mãi đều mãnh liệt muốn biết.

Triển Chiêu nhìn hắn rất lâu, mới nhàn nhạt mở miệng.

“Bạch Ngọc Đường, kỳ thực cậu vẫn không hiểu được cái gì gọi là quý trọng.”

“Cũng phải, người như cậu, làm sao mà hiểu được.”

“Tôi vẫn cho rằng cậu chỉ là một kẻ bướng bỉnh, đến bây giờ mới phát hiện ra tôi đã sai rồi.”

“Cậu rõ ràng chưa từng đánh mất thứ gì, mới không thêm để tâm như vậy, tất cả những người khác, đối với cậu mà nói đều không có ý nghĩa gì, đúng không?”

Giọng nói của cậu không hề gợn sóng, nhưng từng câu từng chữ tựa như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào lòng Bạch Ngọc Đường, tựa như có một bàn tay, chặn cổ họng hắn lại, hắn liều mạng giãy dựa nhưng vẫn không thể thở nổi.

Triển Chiêu nhìn sâu vào mắt hắn, ngồi xuống nghiêm túc cẩn thận thu thập những mảnh vỡ của quả cầu pha lê, kể cả tấm thiệp đáng thương kia, nắm trong lòng bàn tay, xoay người vào phòng, cũng chẳng liếc hắn một cái.

Bạch Ngọc Đường có chút ngốc đứng ngoài phòng, trơ mắt nhìn cửa phòng chậm rãi khép lại trước mặt mình, không chút lưu tình.

Kỳ thực vốn là bản thân mình sai, đúng không?

Hắn cúi đầu nhìn vệt nước mờ mờ dưới chân, nắm đấm không tự chủ được siết chặt.

Nếu cậu còn cho rằng tôi là đứa trẻ ngang bướng, liệu đứa trẻ đó có cơ hội bù đắp lỗi lầm của chính mình không?

Tối hôm ấy, sau khi Triển Chiêu trở về nhà phát hiện ra trên bàn học của mình có một quả cầu pha lê nhỏ, giống quả cầu Đinh Triệu Huệ tặng mình như đúc. Quả cầu chặn lên một tờ giấy, trên đó có chữ viết rồng bay phượng múa của Bạch Ngọc Đường.

Xin lỗi.

Triển Chiêu sâu sắc thán một tiếng.

Cuối cùng quả cầu pha lê kia bị bỏ vào trong góc, ở chung với một ít vật dụng linh tinh không quá quan trọng, mãi đến tận khi phủ đầy một lớp bụi, cũng chẳng có ai phải đi, như một trang ký ức bị thất lạc, chỉ có thể đợi đến rất nhiều năm sau khi vô tình được động tới, trong phút chốc, hoa nở hoa tàn, mây tụ mây tan.

Bọn họ bình yên vượt qua tiểu học, ngày tốt nghiệp lớp sáu, trong lớp náo nhiệt đến kỳ cục, bởi vì tốt nghiệp rất hưng phấn, đám trẻ thậm chí còn tổ chức một buổi lễ liên hoan nho nhỏ.

Thầy giáo bọn họ tính tình trẻ con, bắt đắc dĩ bị lôi kéo vào, cùng nháo loạn.

Đây vốn dĩ không liên quan đến chuyện của Triển Chiêu. Nhưng vì cậu là lớp trưởng, bắt đắc dĩ bị yêu cầu hát một bài.

Cậu đứng giữa đám người, đỏ mặt vì quần bách, nhưng lại không cưỡng được mọi người, không thể làm gì khác hơn là đứng lên bực giảng nhẹ giọng cất tiếng hát.

Giọng hát non nớt còn mang theo chút ngây ngô của thiếu niên, cậu ngại ngùng nở nụ cười, đón nhận tràng vỗ tay như sóng biển.

Trong lúc ngẩn ngơ, cậu nhìn thấy tên nhóc mặc áo trắng, lẳng lặng đứng trong đám người, vẻ mặt lạnh lùng mà xa cách, nhưng vì cách nhau hơi xa, bị chen lấn giữa đám người mà không thấy rõ vẻ mặt.

Triển Chiêu híp mắt lại, trong lòng đột nhiên dâng lên một khát vọng, cậu mơ mơ hồ hồ nghĩ, không biết hắn có đang nghe hay không.

Tôi hát bài hát đó, cậu có còn nhớ không?

Bởi vì hai người đều là học sinh hạng nhất hạng nhì ở trường, nên không chút ngạc nhiên nào cùng thi đỗ vào trường sơ trung trọng điểm, lại không chút ngạc nhiên nào học chung một lớp. Nếu là những người khác, lẽ ra phải càng thân thiết mới đúng, thế nhưng bọn họ lúc đó còn ít lời với nhau hơn, mỗi một lần chạm mặt đều lộ vẻ xa cách.

Đinh Triệu Huệ đến một trường cao trung khác, lúc tạm biệt thì cười híp mắt nhìn cậu phất tay, nói: “Em gái tôi cũng thi đậu trường sơ trung đấy, sau này lớp trưởng phải thay tôi chăm sóc tốt cho nó nha!”

“Nhớ đây, em gái tôi tên là Đinh Nguyệt Hoa — Đinh Nguyệt Hoa!”

Cậu ta cười lạnh lạnh rồi xoay người ở giữa giao lộ, ánh tà dương kéo lê chiếc bóng đổ trên mặt đất ra thật dài thật dài.

Bốn người anh của Bạch Ngọc Đường cũng không thể theo chân cậu Năm của bọn họ, Triển Chiêu không biết bọn họ đi đến đâu, điều duy nhất cậu biết chính là Bạch Ngọc Đường tiễn họ xong, trở về giam mình trong phòng, ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Đại khái là thật sự không nỡ đi.

Triển Chiêu nghĩ thế, có chút đồ kị nhỏ nhỏ, vì sao mình và cậu ta, lại không có tình cảm như vậy?

Đại khái mình đúng là một con mèo ngốc không hiểu phong tình như hần nói đi.

Mèo ngốc, Mèo thối, Mèo ba chân, Mèo trụi đuôi, Mèo con, Triển Tiểu Miêu.

Đây là những biệt hiệu mà người kia đặt cho mình, thay phiên gọi, nhưng tất cả đều không thoát được một chữ, mèo.

Kỳ thực Triển Chiêu cảm thấy, mình vẫn thích hần gọi mình là Mèo con, có một loại thân mật không nói rõ được, nhưng vẻ mặt lạnh lùng của hần dường như lại muốn tránh xa người ngàn dặm. Từ khi tốt nghiệp, Bạch Ngọc Đường trầm mặc không ít, nhưng phần lễ linh cùng tự ngạo trong hần lại tăng lên từng ngày.

Cùng lúc đó, công ty cha Bạch đột nhiên thu được một khoản vốn lớn, trong khoảnh khắc liền xoay chuyển cục diện bất lợi lúc trước trên thị trường. Tập đoàn Bạch thị nhanh chóng lớn mạnh, trở thành tập đoàn lớn có danh tiếng.

Không lâu sau bọn họ chuyển nhà, chuyển tới một ngôi nhà to hơn lớn hơn, căn nhà trước kia bị vứt lại tro tro ở cuối hẻm, ở cuối con hẻm nhỏ chỉ cần mưa một chút sẽ trở nên lầy lội vô cùng.

Triển Chiêu kỳ thực rất yêu căn nhà đó, chính là căn nhà lần đầu tiên cậu nhìn thấy vào năm bốn tuổi ấy, phát ra ánh sáng trong đêm tối, còn có một đứa trẻ không coi là ảm áp.

Không nói ra được, cậu chỉ là có chút không nỡ.

Cũng may căn nhà đó không bị bán đi, chỉ là bị bỏ không, cửa nẻo khóa kín.

Triển Chiêu lựa chọn để lại một vài thứ ở nơi đó, bởi vì ở nơi đó, cậu mới có những thứ ký ức duy nhất, chỉ thuộc về nơi đó.

4. Quyển 1 - Chương 4

Những năm sơ trung của Triển Chiêu cũng yên ả như thời tiểu học, cậu gặp được cô em gái mà Đinh Triệu Huệ vẫn nhắc đến, cô bé thích mặc váy màu vàng nhạt, có nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương, tên là Đinh Nguyệt Hoa. Cô bé học ngay cạnh lớp cậu, sau khi biết nhau thỉnh thoảng trong giờ học lại chạy tới, đứng bên cửa sổ lớp cậu, nhìn trộm cậu. Triển Chiêu cúi đầu vờ như đang làm bài, nhưng rõ ràng bên tai lại truyền đến một tiếng hừ lạnh không to không nhỏ của người nào đó, ngược mắt lên, vừa vặn nhìn thấy gò má cô bé kia đường nét rõ ràng.

Rõ ràng là một cô bé cười xinh đẹp đến vậy, mà lúc đối mặt với cô, Triển Chiêu lại một mực nhớ đến tên nhóc thích mặc áo trắng có chút lạnh lùng, có chút giễu cợt, trong ánh mắt hần có gì đó thật phức tạp, không biết từ khi nào đã mọc rễ trong lòng cậu.

Trái ngược với Triển Chiêu, cuộc sống của Bạch Ngọc Đường vĩnh viễn không yên ổn, lịch sử đánh nhau của hần có thể tìm hiểu từ thời còn đi nhà trẻ, điểm này, Triển Chiêu làm chứng.

Sơ trung năm hai (tương đương lớp 8 ở), con chuột kiêu ngạo không biết vì sao lại đánh lộn với một đứa bạn học chung, suýt nữa thì bẻ gãy cả tay của tên đó.

Mặc dù bị lôi đến giáo đạo để giáo huấn, nhưng hắn vẫn ngẩng cao đầu, lúc hỏi lý do đánh nhau cũng chỉ giữ im lặng, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên một đường cong mỉa mai. Mẹ Bạch ban đầu nổi giận dưng dưng mà đến, nhưng không biết Bạch Ngọc Đường nói gì, mẹ Bạch cũng sờ một hồi, tiện đà vỗ mạnh vào vai con trai, “Làm tốt lắm, con trai!”, kết quả là nhân viên giáo phường đỡ người trên ghế hóa đá một lúc lâu.

Bạch Ngọc Đường chịu đến xử phạt, nhưng đứa bạn học kia lại không cam lòng, tuyên bố một ngày nào đó phải trừng trị hắn.

Triển Chiêu có chút lo lắng cho hắn, mặc dù tin tưởng thân thủ của hắn, nhưng dù sao cũng chỉ là một thằng nhóc mười mấy tuổi, về khí lực vẫn là có khiếm khuyết.

Nhưng tên này lại giống y như chẳng liên quan gì tới mình, nên đá bóng thì đá bóng, nên ra ngoài thì ra ngoài, chưa hề đem những chuyện đó để ở trong mắt.

Kết quả tốt xấu, không quan trọng.

Tháng tư nào đó, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào căn phòng rộng lớn.

Hôm đó là cuối tuần, mẹ Bạch cùng cha Bạch đều đi làm, Triển Chiêu tựa vào ghế salon đọc sách, phía trước là một chậu lan diêu xanh tươi mơn mớn.

Bạch Ngọc Đường vẫn chưa về.

Sáng sớm hắn đi ra cửa, lúc sắp đi chỉ nói một câu, “Tôi ra ngoài”, như là cố ý nói cho cậu nghe, bởi vì trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

Ánh mắt Triển Chiêu dừng lại trên trang sách, theo bản năng nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, lập tức nghe thấy tiếng đóng cửa đánh “Rầm”, kéo theo một cơn gió nhẹ ủa vào.

Không biết hắn có nghe thấy mình đáp hay không.

Triển Chiêu có chút thất vọng không tên, nhưng rất nhanh lại vùi đầu vào sách.

Đợi đến khi thiếu niên áo lam lật đến trang cuối cùng, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy kim đồng hồ sắp chỉ tới số 11.

Cánh cửa kia vẫn không hề có tiếng động, không hề có dấu vết bị người nào đó đùa nhả một cước đá văng ra.

Triển Chiêu xoa mi tâm, mơ hồ bất an.

Bạch Ngọc Đường và phiên phức là một thể kết hợp với nhau, cho dù hắn không đi gây phiền phức, phiên phức lúc nào cũng bám lấy hắn.

Một thiếu niên như vậy, có thể khiến người yêu thích được sao?

Triển Chiêu không biết, nhưng cậu biết một điều, Bạch Ngọc Đường là một thiên tài, dường như từ nhỏ đã mang trong mình khí thế của người lãnh đạo, trong lớp cũng hầu như có thể nhất hô bá ứng.

Một người như vậy, ở cổ đại, nên là một đại hiệp phong hoa tuyết đại đúng không?

Triển Chiêu không ghét Bạch Ngọc Đường, tuy đôi khi hành vi của hắn có chút khiến cho người ta căm ghét, nhưng cậu không có cách nào ghét người này.

Bạch Ngọc Đường dùng kiêu ngạo cùng lạnh lùng nghiêm nghị làm vũ khí, còn cậu chỉ là thay đổi loại phương thức, lúc nào cũng dùng nụ cười ôn hòa để ngụy trang. Bọn họ là hai con nhím mang trên mình những chiếc gai sắc nhọn, nói như vậy, ngược lại thật sự là có ý vị đồng bệnh tương liên.

Nhưng trong trí nhớ, tên nhóc áo trắng đó đều có một vài hành động, chạm tới nơi mềm yếu nhất trong lòng cậu.

Có một hôm, tên nhóc ư sạch sẽ kia, cau mày đẩy cửa phòng cậu ra, trong lồng ngực ôm một chú chó hoang nhếch nhếch.

“Tôi muốn giữ nó,” hắn nhìn thiếu niên áo lam, “Mèo con, cậu đi nói với mẹ đi, mẹ nhất định sẽ đồng ý.”

Có lẽ trong ánh mắt hắn có một chút khẩn cầu, một chút đáng yêu, thiếu niên áo lam liền mở miệng đồng ý. Chú chó kia sau cùng không có gì bất ngờ mà được giữ lại, ngày ngày vui vẻ chạy trong sân, nhưng đặc biệt gần gũi với Triển Chiêu, mỗi lần nó vẫy vẫy cái đuôi vui vẻ nhảy lên, cậu lại ngồi xuống, xoa xoa đầu nó, lại gọi tên chú chó. “Đường Đường.”

Đường Đường, Đường Đường.

Triển Chiêu đặt tên, mẹ Bạch trao quyền này cho cậu, cậu còn nhớ lúc đó đặt tên xong thì sắc mặt Bạch Ngọc Đường đen sì, khiến cho cậu không nhịn được cười, bây giờ nghĩ lại, cũng bất giác câu câu khóe miệng.

Sâu trong ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút phức tạp, khiến cho tay chân cậu có chút luống cuống, lại thăm mắng mình tốt tính, nhưng cũng không thể làm gì.

Thời gian đã qua mười một giờ, Triển Chiêu đọc sách tới mức đầu căng ra cũng không cho phép mình tiếp tục hồi tưởng nữa. Cậu dứt khoát nằm xuống ghế salon, nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Tiếng chìa khóa tra vào ổ vang lên, Triển Chiêu mở mắt, vừa vặn thấy thiếu niên áo trắng rón rén đóng cửa lại. Bọn họ hai mắt nhìn nhau một chút, cậu liền chú ý đến mấy vết xanh tím trên mặt hắn, quần áo trắng nhàu nhĩ không thể tả.

Bọn họ nhìn nhau rất lâu, sau đó Bạch Ngọc Đường không chút biến sắc dời ánh mắt, lẳng lặng ngồi xuống ghế.

Triển Chiêu ngồi dậy, cau mày nhìn hắn.

“Cậu lại đi đánh nhau?”

“Ừm.”

Con chuột trắng cúi đầu, nặng nề đáp.

“Bị thương có nặng không?”

“Tôi không sao.”

Triển Chiêu buồn cười, “Vết thương trên mặt cậu, là không sao?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lườm cậu một cái, không nói gì, ánh mắt quật cường lại mơ hồ sắc bén.

“Lúc cậu đánh nhau thì ngang ngược không biết lý lẽ đi đâu?” Triển Chiêu không chút nào yếu thế lườm lại, lập tức đứng dậy, ngữ khí lạnh lùng, “Tôi đi lấy thuốc cho cậu.”

“Không được!” Bạch Ngọc Đường buột miệng.

“Làm sao?” Cậu nhú mày, nửa nghi hoặc, nửa trêu tức nhìn về phía hắn.

Trầm mặc kéo dài rất lâu, Bạch Ngọc Đường nuốt nước bọt, không tình nguyện rầu rĩ mở miệng, xoay cổ sang một bên.

“Tôi đói.”

Thiếu niên mặc áo lam mở to đôi mắt mèo, tựa hồ là cố nén ý cười.

Cậu quăng tiếp một câu, “Tôi thử xem” liền nhanh chóng xoay người đi vào bếp, nhưng khóe miệng cong lên trong nháy mắt ấy không tránh được cặp mắt tinh tường của Bạch Ngọc Đường.

Thở dài, hắn kéo một vạt áo lên kiểm tra thương tích, trên da thịt trắng nõn dày đặc những vết xanh tím, đứa bạn học kia — Đặng Xa — quả nhiên tìm thấy tên côn đồ, bất quá là ý thể hiệp người thôi.

Hắn rên lạnh một tiếng, thả áo xuống che đi vết thương, nhắm mắt lại dựa vào ghế salon nặng nề ngủ. Cậu thả nhẹ bước chân, nhưng cậu vừa mới lại gần, người kia đã mở mắt ra, không ngừng dõi theo cậu, ánh mắt từ cảnh giác dần dần trở nên buông lỏng.

Triển Chiêu cầm bát đặt xuống khay, lại đưa đôi đũa cho hắn, thiếu niên áo trắng nhìn thứ nằm trong bát, chợt hơi kinh ngạc.

Áo lam khẽ mỉm cười, có chút ngại ngùng, “Tôi chỉ có thể rán trứng.”

“Ừm.”

Áo trắng không nói gì nữa, lại khôi phục biểu hiện thường ngày, kéo bát qua vùi đầu bắt đầu ăn.

Đó là lần ăn cơm chung yên tĩnh nhất của bọn họ, Triển Chiêu chống cằm tựa trên bàn nhìn kim giây đồng hồ nhích từng cái từng cái.

Kỳ thực Triển Chiêu không biết, lần đó Bạch Ngọc Đường đánh nhau, hoàn toàn bởi vì Đặng Xa nói với Bạch Ngọc Đường một câu, “Triển Chiêu là con hoang Bạch gia các ngươi nhất được”

Nó không thể nói hết câu, bởi vì một giây sau thiếu niên áo trắng đã bẻ vụn tay nó, ánh mắt lạnh lẽo.

Đặng Xa vĩnh viễn sẽ không quên được ánh mắt ấy.

Giống như Triển Chiêu vĩnh viễn sẽ không biết nguyên nhân hắn đánh nhau lần đó, Đặng Xa vĩnh viễn sẽ không hiểu ý vị trong mắt Bạch Ngọc Đường.

Kỳ thực khi đó chúng ta đều là những thiếu niên ngốc nghếch, bướng bỉnh, ngang ngược không chịu lớn.

Hoa không nở hai lần, đời người không có hai tuổi trẻ, vì lẽ đó mà chúng ta mới muốn điên cuồng nháo một hồi, sau cùng bị hoan ly hợp, âm tình viên khuyết.

5. Quyển 1 - Chương 5

Vốn dĩ Triển Chiêu cho rằng, quan hệ giữa cậu và Bạch Ngọc Đường sau sự kiện trứng rán kia sẽ cải thiện hơn, nhưng không ngờ, tên đó đối với cậu, vẫn là thái độ không nóng không lạnh, chỉ có điều thi thoảng, cậu có thể cảm nhận được sự ẩn nhẫn trong ánh mắt hắn, như thể đang cố gắng kiềm nén thứ gì đó.

Sơ trung của cậu cũng bình lặng như vậy mà trôi đi, dường như mỗi một quãng thời gian, đều bình lặng như vậy. Trong quãng thời gian ấy, nụ cười xinh đẹp của Đinh Nguyệt Hoa, cùng vẻ mặt lạnh đậm của người kia, so với nhau hình thành rõ ràng như trắng với đen, nhưng lại cố chấp cùng tồn tại.

Đoàn tàu thời gian lăn đi trên bánh xe ký ức, đem từng hình ảnh gói kín lại, bọn họ đều đã từng sống trong những năm tháng thuần khiết ấy, cười tươi như hoa.

Cao trung đến nhanh hơn so với tưởng tượng của bất kỳ ai.

Trùng hợp khi xưa giờ đây tan vỡ, cậu và Bạch Ngọc Đường cũng xa nhau, nhưng không ngờ lại chung lớp với Đinh Nguyệt Hoa. Giống như lúc trước cậu từng ngồi phía sau Bạch Ngọc Đường, bây giờ cậu cũng ngồi phía sau Đinh Nguyệt Hoa, vừa ngẩng đầu lên nhìn chữ viết không rõ trên bảng đen, hơi chéch một chút, là mái tóc đuôi ngựa thật dài của cô bé, lặng lẽ buông xuống chiếc eo thon.

Đợi ta tóc dài đến eo, thiếu niên cười ta có được không?

Được không được không?

Mái tóc của Đinh Nguyệt Hoa sắp dài đến eo, nhưng trong lòng cậu không nghĩ đến bất kỳ chuyện nào khác, cả ngày mặc quần áo màu xanh nhạt, vùi đầu chăm chỉ học hành, có đôi lúc ngẩng đầu lên thấy bên ngoài cửa sổ lướt qua một bóng trắng.

Khóe miệng hơi cong, tóc mái buông xuống che khuất đôi con ngươi dịu dàng.

Ở lớp Bạch Ngọc Đường quen biết một người bạn mới, họ Nhan, tên hai chữ Tra Tấn.

Triển Chiêu cũng là đi ngang qua lớp họ mới nhận ra, hai người ngồi bàn trên bàn dưới, rõ ràng tính cách không giống nhau, nhưng lại hợp nhau như kỳ tích.

Nhan Tra Tấn, là lớp trưởng lớp Hai, còn Triển Chiêu, là lớp trưởng lớp Một.

Cả hai đều là lớp trưởng, thỉnh thoảng cũng phải gặp nhau. Có lúc gặp ở hành lang, còn mỉm cười lên tiếng chào hỏi.

Đối với cậu bạn Nhan Tra Tấn này, Triển Chiêu từ lâu đã nghe nói, thiết diện vô tư, chính trực dũng cảm, có lẽ chính bởi vậy, mới giành được sự tôn trọng của Bạch Ngọc Đường.

Nhưng Triển Chiêu vẫn hơi giật mình, đồng thời có chút mất mát nho nhỏ.

Cậu vẫn cho rằng Bạch Ngọc Đường là kẻ lạnh lùng như vậy, đối với mọi người đều sẽ duy trì khoảng cách nhất định, dù sao thì hắn cũng là một thiếu niên cao ngạo.

Kỳ thực nguyên nhân họ quen biết nhau rất đơn giản.

Cây to gọi gió lớn, vì Nhan Tra Tấn quá chính trực, khó tránh cũng gây nên chút đổ kị.

Năm nhất cao trung có người hãm hại cậu ta trộm đồ của bạn học, vốn là chuyện rất nhỏ, kết quả sau khi quạt gió thổi lửa, lại huyên náo rất lớn, xôn xao, đồn ầm lên khắp trường.

Nhưng Nhan Tra Tấn vẫn trước sau như một, mỉm cười, học tập, cứ như lời đồn đại gì cũng chẳng liên quan đến cậu ta.

Cuối cùng Bạch Ngọc Đường đứng ra, lạnh lùng quét qua cả lớp, nói một câu, “Là đứa nào, lăn ra đây cho đại gia!”

Không tốn chút khó dễ nào, người kia ảo não đứng dậy, ngoan ngoãn nhận lỗi.

Cả lớp ồ lên.

Từ đó trở đi, Bạch Ngọc Đường kết bạn với Nhan Tra Tấn.

Muốn chọc vào Nhan Tra Tấn, trước tiên phải bước qua Bạch Ngọc Đường.

Câu này vốn chỉ là một lời nói đùa, kết quả một truyền hai đi, lại trở thành lời cảnh cáo ai ai cũng tuân theo.

Đúng là điển hình của anh hùng cứu mỹ nhân. Triển Chiêu làm bài tập, không hiểu sao đôi mắt có chút nhức nhối.

Thời gian trôi nhanh như tên bắn, chớp mắt đã là màu đen của cao tam (lớp mười hai).

Vào lúc này, còn có thể đùa giỡn trong giờ học, đại khái chỉ có Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu ôm bài tập chậm chậm đi đến văn phòng của giáo viên, đi ngang qua cửa sổ lớp Hai, hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy tên nhóc áo trắng kia xoay người, quay xuống bàn sau cười sảng khoái.

Nhan Tra Tấn cười tủm tỉm, như là đang trêu ghẹo hắn, Triển Chiêu nghe thấy cậu ta nói, “Bạch Ngọc Đường, nói mau ông có thích Tô Hồng hay không!”

Chuyện yêu thích, đáng ra không nên là chủ đề khiến Bạch Ngọc Đường cảm thấy hứng thú, nhưng Nhan Tra Tấn hỏi, người kia cũng đáp lại.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hỏi ngược lại cậu ta, “Ông đoán xem tôi thích ai?”

“Làm sao tôi biết được?”

“Vậy thì để tôi nói cho ông biết — “

Trong mắt người kia chứa ý cười, môi hơi ngấp ngừng, khẽ mở miệng, nhẹ nhàng nói ra một cái tên —— Triển Chiêu không nhìn thấy, khi hắn mở miệng, cậu cũng đi qua lớp họ, cậu không thấy hắn mở miệng hình gì, không biết cái tên ấy phát âm như thế nào.

Sẽ là phát âm như thế nào? Sẽ là một chữ Nhan sao?

Cuốn sách bài tập trước ngực bị gió thổi loạn xoạt, cậu đưa tay chặn lại, nhẹ nhàng bước vào phòng Toán.

Tháng năm, bình minh dạo khúc nhạc đầu.

Vì Đinh Nguyệt Hoa học Toán không giỏi, nên giáo viên đặc biệt giao cho Triển Chiêu dạy kèm thêm cho cô. Hôm ấy tiết học của bọn họ kéo dài hơn, còn có chút vấn đề chưa giải quyết, Triển Chiêu bèn hẹn cô đến nhà.

Đúng hôm ấy trời mưa to, lúc bọn họ học xong bên ngoài trời đã đen kịt một màu.

Hai người đứng ở cửa, ngoài trời sấm vang chớp giạt, mưa như trút nước.

Theo thường lệ về muộn của Bạch Ngọc Đường thì giờ này chính là lúc hẩn về nhà.

Trong đêm đen, thiếu niên áo trắng quần áo ướt sũng, tóc đen dính trên trán, nước vẫn còn chảy xuống, đáng vẻ có chút chật vật, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên. Chạy về trong mưa, thứ đầu tiên chàng trai áo trắng nhìn thấy là thiếu niên áo lam đang đứng đó.

Hai người nhìn nhau, dường như cậu nhìn thấy trong mắt người kia mơ hồ có ý cười, nhưng ngay sau đó khi chuyển hướng sang Đinh Nguyệt Hoa bên cạnh cậu thì lại trở nên lạnh lẽo.

Lòng Triển Chiêu đột nhiên nặng trĩu.

Đinh Nguyệt Hoa lùi về sau một bước, kéo góc áo Triển Chiêu.

“Cô sao đến đây.” Ngữ khí lạnh lùng, ánh mắt Bạch Ngọc Đường rơi vào bàn tay cô đang nắm lấy tay Triển Chiêu, nhíu chặt mày.

Đó là một câu trần thuật, rõ ràng chứng tỏ rằng chủ nhân không hoan nghênh.

Triển Chiêu mở miệng, “Là tôi bảo cô ấy đến, tôi — “

Bạch Ngọc Đường ngắt lời cậu, “Sau này đừng cho người ngoài đến nhà chúng ta,” hẩn híp híp mắt, đập vào mắt là trang phục sạch sẽ của thiếu nữ, ánh mắt đào hoa đẹp đẽ lóe lên một tia khinh bỉ, khóe miệng hẩn nhếch lên, nhẹ nhàng phun ra một chữ, mang theo hàn ý khác thường, “Bẩn.”

Đinh Nguyệt Hoa chợt cắn môi, đột nhiên buông tay, đẩy cửa ra lao vào trong màn mưa, Triển Chiêu sững sờ, theo bản năng cất tiếng gọi “Nguyệt Hoa!” rồi đuổi theo, bước chân đạp xuống mặt đất, bùn lầy bắn lên. Giọt mưa rơi xuống, cuốn trôi đi lời nói ác độc của Bạch Ngọc Đường, cậu mơ hồ nghe thấy một tiếng “Mèo con —” nhưng lại không biết có phải người kia gọi cậu hay không.

Sau này đừng cho người ngoài đến nhà chúng ta.

Chúng ta, hẩn nói là chúng ta.

Triển Chiêu nhắm mắt lại, trong ánh sáng trắng lóa của chớp giạt, cậu đưa tay bắt được thân hình vàng nhạt run rẩy kia.

Khi thiếu niên áo lam trở về nhà, Bạch Ngọc Đường vẫn đứng bên cửa, tóc ướt sũng, sắc mặt nhợt nhạt hơn so với ngày thường.

Trong tay hẩn cầm một chiếc ô còn đang nhỏ nước xuống sàn, nhưng hình như chưa hề được mở ra, bị hẩn nắm chặt trong tay.

Từ lúc cậu vào nhà, ánh mắt người kia vẫn dõi theo cậu, nhưng cậu chỉ lẳng lặng đi lên cầu thang, nhìn cũng không nhìn hẩn, phía sau là những vết chân lấm bùn.

Cậu nghĩ cậu nhất định là cố ý, như vậy có nghĩa là hẩn sạch sẽ, cậu bẩn thỉu.

Cậu muốn chọc giận hẩn, chí ít là làm ngược lại với cái tính ưa sạch sẽ của hẩn.

Phía sau ánh mắt Bạch Ngọc Đường khẽ chuyển động, do dự vươn tay ra, dường như muốn nói lại thôi.

“Mèo con — “

Cậu dừng chân, nhưng không quay đầu lại.

Phía sau môi người kia khe mấp máy, dường như đang cố gắng nói ra điều gì.

Cậu không nhìn thấy, vì vậy tất cả đều hoàn toàn yên tĩnh, cậu chỉ hơi dừng lại rồi tiếp tục đi lên, cửa phòng nhẹ nhàng khép lại.

Bạch Ngọc Đường há miệng, đôi môi run rẩy trong hư vô.

Không có âm thanh nào phát ra, lời nói mà lâu nay hắn vẫn chưa nói ra thành lời, người kia không cách nào nghe thấy được.

Mèo con, tôi thích cậu.

Mèo con, tôi thích cậu.

— Mèo con, Mèo con là ai? Chẳng lẽ là mèo nhà ông nuôi à?

Ánh mặt trời chiếu vào nhè nhẹ, Nhan Tra Tấn chống cằm, nghe xong câu trả lời thì ghẹo hắn.

Hắn cười không nói, ánh mắt ngưng lại ở bóng người màu lam vừa lướt qua.

— Gia nói là Mèo của gia, chính là một con Mèo con.

Mèo con của hắn, Mèo con độc nhất vô nhị của hắn.

Hạt bụi lơ lửng giữa không trung.

Chiếc ô rơi cách xuống sàn nhà, vệt nước dưới chân lan nhanh ra.

Triển Chiêu dựa vào cửa, vô lực ngửa đầu lên nhắm mắt lại.

Nguyện ý vì người mà giữ lại cô gái cậu không muốn giữ, nhưng người cậu muốn giữ lại chẳng chùn bước chân.

Ai sẽ vì cậu mà lưu lại, dừng ngựa ngắm hoa.

Ở một thế giới nào đó, tiếng nhạc Rock & Roll âm ỉ, áo lam nằm trên giường chập chờn ngủ, thiếu niên áo trắng dè dặt lại gần, cúi người xuống, dường như đang kiểm tra xem cậu có giả bộ ngủ hay không. Chỉ là trong thoáng qua, một cái chạm nhẹ lên môi tựa như bướm bướm vỗ cánh, chuồn chuồn lướt nước.

Thiếu niên áo trắng hốt hoảng mà chạy, hắn mở mắt ra, gò má nóng ran, hô hấp hỗn loạn.

Chỉ là bất ngờ, nhưng có một khoảng không chiếm giữ trong ký ức hắn, theo mỗi nhịp hô hấp của hắn, nhấp nhô liên miên.

Đêm nay hắn sát vai với cả thế giới, ngoài cửa sổ tiếng sấm vẫn ù ù ào ào như trước

6. Quyển 1 - Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triển Chiêu không thể nào nghĩ rằng, quan hệ giữa cậu và Bạch Ngọc Đường lại trở nên cứng nhắc như vậy.

Nói cứng nhắc, không bằng nói là gượng gạo. Mỗi lần Bạch Ngọc Đường trông thấy cậu, đều là một dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi, nhưng chỉ vài giây sau khi hai người đối diện nhau, lại quyết tuyệt quệt vào vai cậu mà đi. Quan hệ giữa họ vốn dĩ không xa không gần, nhưng vẫn cứ kéo dài một khoảng cách mờ mờ lung.

Triển Chiêu không suy nghĩ chút gì, cũng không dám nghĩ, chỉ một mực vùi đầu vào sách vở, tình cờ ngẩng đầu, vẫn có thể bắt được một bóng trắng, cùng với một ánh mắt như có như không thoáng qua.

Tháng sáu, thi đại học.

Triển Chiêu cắn răng, viết xuống cuộn vở những dòng chữ dày đặc, gạt cặp mắt đào hoa đẹp đẽ kia ra khỏi suy nghĩ của mình.

Tháng bảy, chí nguyện. (chắc đại khái như kiểu đăng ký nguyện vọng ấy =.=)

Không có gì bất ngờ xảy ra, hai người đều thi cao phân, mà Bạch Ngọc Đường thì cứ cố chấp đăng ký chí nguyện giống với Triển Chiêu.

Mẹ Bạch nhìn họ, thở dài.

Triển Chiêu giữ một khoảng cách nhất định, mơ mơ hồ hồ không nhìn rõ vẻ mặt.

Đến tối cậu len lén cầm bút, gạch đi dòng chữ ban đầu, sửa lại chí nguyện.

Cuối tháng, thư thông báo trúng tuyển đến.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường lạnh băng, trong mắt tràn ngập tức giận.

Tháng chín, cuộc sống mới.

Trường của Triển Chiêu khai giảng sớm hơn so với Bạch Ngọc Đường, một ngày trước khi đến trường, cậu thu dọn hành lý, rồi đến tiệm mua một bó hoa, mang đến phần mộ cha mẹ để cáo biệt.

Nghĩa trang sáng sớm rất yên tĩnh, thi thoảng chỉ có một vài tiếng chim hót vang lên.

Triển Chiêu tưởng rằng mình đã đến sớm, nhưng có người vẫn đến sớm hơn cậu.

Trong làn sương vương vất mong manh, thân ảnh người ấy có chút đơn bạc, mái tóc đen ngày nào đã điểm vài sợi tuyết, chỉ là phong thái trong mắt vẫn y như năm đó, không hề giảm đi chút nào.

“Dì Bạch . . .”

Cậu do dự gọi một tiếng, cầm hoa đi tới.

Mẹ Bạch vẫn giống như lúc xưa thương yêu nhìn cậu, kéo tay cậu qua.

“Tiểu Chiêu, đến cáo biệt cha mẹ, phải không?”

Cậu gật đầu đặt hoa xuống trước mộ phần, rồi vén vạt áo lên trình trọng quỳ xuống.

Mẹ Bạch đứng đó lặng lẽ nhìn cậu, một lát sau mới khẽ cười một tiếng, thấp giọng nói: “Thật không biết tính cách con, rốt cuộc là giống mẹ con, hay là cha con nữa.”

“Tiểu Chiêu, có muốn nghe cổ sự của cha mẹ con không?”

Không chờ Triển Chiêu đáp lời, dì đã tự mình tiếp tục nói.

“ . . . Khi đó, chính là lúc bọn dì vẫn còn đi học, tuổi cũng xấp xỉ như các con vậy, cha con và mẹ con, là một đôi oan gia cả trường phải công nhận, tính khí mẹ con vốn rất tốt, nhưng hễ đụng vào cha con là lại bạo phát, còn cha con, lần nào gặp cũng đều không nhịn được mà châm chọc mẹ con vài câu, hai người họ gặp nhau không ít, mẹ con lại rất bướng bỉnh, hai người chỉ cần nói dăm ba câu là cãi nhau om sòm. Kết quả mọi người đều không ngờ tới, chính là hai người ấy, cuối cùng lại có thể sánh vai bên nhau, còn có thể hạnh phúc như vậy . . .”

Dì ngừng lại một chút, cười nhẹ, “Kỳ thực khi đó bọn dì đều không ngẫm nghĩ xem, vì sao học viện cách nhau xa đến vậy mà hai người lại trùng hợp chạm trán nhau, vì sao tính khí mẹ con lại thay đổi mỗi khi ở cạnh cha con, vì sao cha con lại chăm chăm ngăm nhìn bóng lưng mẹ con thật lâu . . .”

Dì chăm chú nhìn cậu, “Có lẽ, đây chính là một loại duyên phận.”

Dì tiếp tục nói: “ . . . Kỳ thực bọn họ đã sớm phát hiện ra mình bị ung thư, mới tham gia công tác nguy hiểm như thế, bởi vậy mà trước đó họ mới viết di thư, giao con cho dì. Đồng sinh cộng tử, là điều mà rất nhiều người yêu nhau đều khát khao mà không làm được, nhưng họ lại làm được . . . Tiểu Chiêu, cha mẹ con quả thực là một đôi rất thần kỳ a.”

Dì cúi người xoa xoa mái tóc đen của cậu, động tác nhẹ nhàng giống như từng ở lễ tang cha mẹ cậu, ngón tay lùa vào tóc cậu, khoe miệng nở một nụ cười hòa ái, “Tiểu Chiêu, đi cùng dì có được không?”

Cậu đã từng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lấp chớp chớp, nói tiếng, “Được ạ.”

Bây giờ cậu vẫn cúi đầu, trong mắt không sâu không vui, nắm đấm bên người siết chặt.

Trên mộ bia hai cái tên nằm cạnh nhau, rõ ràng rất ngắn gọn, nhưng lại mang chút ý vị ngọt ngào khôn tả.

Mẹ Bạch thở dài, không nói gì nữa mà đứng thẳng người dậy, cất từng bước từng bước, dần dần khuất xa sau màn sương.

Triển Chiêu nhẹ nhàng xoa lên mộ bia, tựa trán lên bề mặt bia đá lạnh lẽo. Bên mộ không có cỏ dại, mỗi lần đến đây Triển Chiêu đều dọn dẹp cẩn thận, vì vậy mà mới nhìn, mộ này sạch sẽ chẳng khác nào một ngôi mộ mới lập không lâu.

Thế nhưng thời gian đã để lại những dấu vết mờ nhạt, mặt đá cẩm thạch trơn nhẵn đã mất đi màu sắc, gió đã chậm rãi bào mòn đi dòng chữ khắc trên mộ bia, thời gian lặng lẽ trôi, một chút cảm tình kinh niên, ở ngay trong sự lặng lẽ trắng đen ấy, từ từ lắng đọng, cuối cùng hoang vu thành vĩnh hằng.

Một lúc lâu sau, cậu mới chậm chậm ngẩng đầu lên, khoe môi vẽ ra một đường cong nhạt.

“Cha, mẹ, con đi đây.”

Cuối cùng, thân ảnh gầy gò mà kiên cường của thiếu niên cũng lặng lẽ biến mất trong nghĩa trang.

Khi Triển Chiêu về đến nhà, Bạch Ngọc Đường đang ngồi giữa sân, trước mặt là một đồng lửa đang cháy.

Đôi mắt của thiếu niên áo trắng chăm chú nhìn vào ngọn lửa, tựa như tất cả những sự vật khác đều không còn tồn tại nữa, hình ảnh bạch y mập mờ trong ánh lửa, giống như những con bướm yếu ớt đang giãy dụa, chực bay tán loạn.

Cậu nhẹ nhàng khép cửa lại, người kia ngay cả ánh mắt cũng không nhắc lên.

“Cậu về rồi.”

“Tôi đã về.”

Bọn họ một hỏi một đáp, đều dùng câu trần thuật, có bài có bản.

“Sao lại đốt chúng?”

Triển Chiêu để ý thấy, rải rác trên cỏ bên cạnh Bạch Ngọc Đường, là mấy quyển nhật ký kiểu cũ, gió khẽ thổi bay một góc, có thể thấy bút tích non nớt của thiếu niên trong đó.

“Ừ, chúng.” Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng ngẩng đầu, trong mắt tựa hồ có thứ gì đó lóe lên.

Hắn lại nhặt lên mấy quyển ném vào trong lửa, ngọn lửa lập tức bùng lên rất cao, hắn chăm chú nhìn, hơi xuất thần.

“Tôi không thích hoài cựu.” Hắn nói như vậy, rồi phúi phúi tay đứng dậy, gió thổi bạch y tung bay, “Nếu cậu về rồi, còn lại quyển kia, cậu giúp tôi đốt nốt đi.”

Trên cỏ còn sót lại một quyển nhật ký, nằm ở đó vô cùng đáng thương, có lẽ vì trải qua năm tháng, trang giấy đều đã hơi ngả vàng.

Triển Chiêu không nhúc nhích, chỉ nhíu nhíu mày, nhìn người áo trắng đứng trước gió.

“Làm sao, không nở?” Người kia đột nhiên nở một nụ cười tự giễu, đưa tay nhặt quyển nhật ký, tay nhẹ nhàng giơ lên, quyển nhật ký bay soàn soạt trong gió, dừng lại giữa không trung một giây rồi bắt đầu rơi xuống.

Ngọn lửa tàn phá.

Bạch Ngọc Đường ở âm thanh cuối cùng thì đã xoay người, nhặt ký trên không trung rải rác ra, rơi lả tả xuống ở đằng sau hắn, ngọn lửa tham lam liếm láp những trang giấy vàng, quần lầy, nuốt chửng, mãi đến tận khi hóa thành tro tàn.

Dòng khí nóng rực hất tung vài trang giấy mỏng lên, quang ảnh trắng đen mơ hồ biến ảo.

Triển Chiêu đón lấy hơi nóng phả vào, chỉ là trong tích tắc, trước mắt cậu đột nhiên nhòe đi.

Không phải bởi vì khói làm cay mắt cậu, mà là bởi vì, trên trang giấy bay tán loạn kia, cậu nhìn thấy tên của chính mình.

Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu ——

Thiếu niên áo trắng nhỏ bé cầm bút, nghiêm túc cẩn thận viết tên cậu lên giấy, khoe miệng hơi nhếch lên.

Hắn rất cố gắng viết, chăm chú mà vui vẻ.

Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu ——

Hắn viết kín một tờ, trong mắt trong lòng đều là cái tên của một người.

Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu Triển Chiêu ——

Trên trang giấy kia, phủ kín một mặt đều là tên của cậu.

Tên của cậu, là Triển Chiêu.

—— Nói dối ——

—— Cậu nói cậu không thích hoài cự, là nói dối ——

Triển Chiêu đột nhiên nhớ lại từng có một lần tay cậu bị phỏng giộp lên, cậu muốn chọc vỡ cái bọt nước căng phồng sáng bóng ấy ra, nhưng mẹ Bạch ngăn cậu lại.

Dì nhẹ nhàng đẩy tay cậu ra, nói, có vài thứ, chẳng hạn như cái bọt nước này, chỉ cần cậu không chọc thủng, nó sẽ không biến thành vết thương, cũng sẽ không đau. Nhưng một khi chọc thủng rồi, nó sẽ trở thành một vết thương, sẽ lâu lành hơn khi không vào động vào nó.

Cậu nhớ rất kỹ câu nói này, từ đầu đến cuối cũng không chọc vỡ bọt nước ấy, quả nhiên qua mấy ngày thì lành, không đau một chút nào.

Nhưng giờ đây, bọt nước đã bị chọc vỡ rồi sao?

Thiếu niên áo lam nhẹ nhàng chớp mắt nhìn.

Dường như có một thứ gì đó được chôn rất sâu, lặn lẽ nảy mầm.

Ngày hôm sau, trời hơi âm u, từ sáng sớm đã đổ mưa nhỏ, không khí có chút ẩm ướt.

Bạch Ngọc Đường giấu tay trong túi áo dựa vào cây cột ở nhà ga, một cái chớp mắt cũng không chớp, chăm chú nhìn Triển Chiêu chậm chậm kéo vali đi.

Hắn đến tiễn cậu, lúc này đáng lẽ là lúc nên nói lời tạm biệt, nhưng hai người lại trầm mặc đến lạ kỳ.

Hồi lâu, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc mới mở miệng, quật cường mím môi.

“Tôi không muốn nói tạm biệt.”

Hắn nói, vẫn chăm chú nhìn vào đôi mắt cậu.

Triển Chiêu khẽ ừ một tiếng, nâng mắt đối diện với ánh mắt ẩn nhẫn mà kiên định của người kia.

Bỗng dưng cậu cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói với người này, nhưng lời vọt đến cổ họng, lại không sao nói ra được, cứ duy trì một loại trạng thái nửa chừng như vậy.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm cậu một lúc lâu, rút tay từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại di động cũ kỹ, đưa cho cậu, rồi nhàn nhạt mở miệng trong ánh mắt nghi hoặc của cậu.

“Trong đó có vài thứ, tôi muốn • • • cho cậu.”

Điện thoại di động này là cái Bạch Ngọc Đường từng dùng khi học tiểu học, Triển Chiêu có chút sững sờ, không ngờ người kia vẫn còn giữ nó, lại còn giữ gìn tốt đến vậy.

“Cậu • • • “

Cậu còn chưa nói hết, tiếng còi xe lửa đã vang lên ở phía sau, cậu phải lên đoàn tàu đó, bèn muốn rời đi.

Cổ tay đột nhiên bị người mạnh mẽ kéo lại, cậu bất ngờ không kịp chuẩn bị, lão đảo một cái, vừa vặn bị người kia ôm vào lòng.

Cánh tay Bạch Ngọc Đường siết chặt lấy cậu, khoe môi hấn lướt nhẹ qua vành tai, hơi thở nhẹ nhàng phả từng nhịp từng nhịp vào cổ cậu.

Cậu ngạc nhiên, theo bản năng liền nín thở, nhưng tim lại đập mạnh như trống, thỉnh thoảng thỉnh thoảng va vào lồng ngực.

Bước chân qua lại của người đi đường dường như chậm lại, mỗi một bước chân đều phải mất một khoảng thời gian rất dài, khuôn miệng mọi người mở ra khép vào, phát ra những âm thanh chậm chạp ứ đọng, ngay cả âm cuối của tiếng còi tàu cũng vang ra thật dài thật dài.

Cậu nghĩ thời gian nhất định là chậm lại.

Không bằng cứ chậm lại như thế này đi.

Nhưng một giây sau Bạch Ngọc Đường liền đẩy cậu ra, vẻ mặt như thường, tay lại đút vào túi áo. Mọi người cười cười nói nói cất bước, bước chân nhẹ nhàng, tiếng còi vẫn âm ỉ như lúc trước, kèm theo tiếng tàu “Xình xịch” vào ga.

“Đi đi.” Bạch Ngọc Đường nói, chỉ nhìn cậu gật đầu rồi xoay người bỏ đi, một lần cũng không quay đầu lại.

Triển Chiêu cầm điện thoại di động, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hắn đi xa, dưới ánh mặt trời, bóng hình hắn kéo thật dài thật dài.

Hai con nhím làm sao có thể ôm nhau được đây, trên người chúng đều có gai mà.

Vì thế bọn họ nhất định phải một người nhìn một người khác đi xa sao? Bọn họ sống đôi lâu như vậy, rốt cuộc vẫn phải chia lìa sao?

Triển Chiêu không biết, chiếc điện thoại trong tay cậu cũng lặng lẽ, ngưng tụ một khoảng thời gian quá vãng.

Tiếng người trên xe huyên náo, Triển Chiêu tìm một chỗ ngồi xuống, trong tay vẫn nắm chặt chiếc di động kia.

Người qua lại có chút lầy lăm lăm, như là không hiểu vì sao cậu còn có thể dùng chiếc điện thoại cũ kỹ như vậy.

Ánh mắt nghi hoặc đặt trên người cậu, lại thu hồi như không có chuyện gì xảy ra, cậu nhắm mắt làm ngơ, mở nắp điện thoại lên, trên màn hình là một tin nhắn thoại chưa gửi.

Bật tiếng lên.

Ngón tay cậu lướt trên bàn phím, đã lâu năm, phản ứng của điện thoại rất chậm, cậu kiên trì chờ đợi, sau đó thì nhìn thấy tin nhắn lẻ loi kia.

Tin nhắn đề tên, sáu.

Tay cậu run run bấm mở, tiếng hát non nớt liền tràn ngập khắp toa tàu.

—— Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích liên thiên.

(Ngoài trường đình, ven đường xưa, cỏ thơm xanh tận chân trời)

Thiếu niên nhỏ bé đang đứng trên bục giảng, có chút ngượng ngùng hát bài hát này.

— Văn phong phát liễu địch thanh tàn, tịch dương sơn ngoại sơn.

(Gió chiều lay cành liễu tiếng sáo nghe buồn hiu, ánh hoàng hôn hắt lên rừng núi xa)

Giữa đám người thiếu niên áo trắng bình tĩnh đứng ngoài, vẻ mặt mơ hồ cậu vẫn không thấy rõ đột nhiên lúc này lại hiện ra thật rõ ràng.

— Thiên chi nhai, địa chi giác, tri giao bán linh lạc.

(Nơi chân trời, nơi góc bể, tri kỷ sắp chia ly)

Gương mặt hắn không hề vô cảm, mà ánh mắt nhu hòa, nồng nàn quyến luyến với ẩn nhẫn.

Hắn là một thiếu niên bướng bỉnh mà lộ liễu như vậy đó.

Thì ra trong đám người ấy cậu vẫn lặng lẽ dõi theo tôi, có đúng không, có đúng không?

— Nhất hồ trọc tửu tấn dư hoan, kim tiêu biệt mộng hàn.

(Một bình rượu cạn dư hoan, đêm nay từ biệt ngay cả giấc mộng cũng thê lương)

Cậu vẫn cho rằng hắn chưa từng nhớ đến khúc ca cậu đã hát, vậy mà hắn vẫn nhớ, dùng một cách thật khác biệt để nhớ.

Triển Chiêu nhắm mắt lại, ngón tay nhấn mạnh lên bàn phím.

Lặp lại! Lặp lại! Lại một lần nữa!

Trong toa tàu có người hỏi, “Trẻ con nhà nào đang hát vậy?” nhưng Triển Chiêu vẫn không hề để ý, cậu tựa đầu vào cửa sổ, im lặng lắng nghe thanh âm của chính mình một lần lại một lần hát bài hát này, mãi đến tận khi những giai điệu cuối cùng hòa lẫn vào trong biển người ồn ã, đến tận khi bài hát đã ngừng vẫn vương lại một tiếng ngân khê khàng.

Tựa như bóng dáng Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa kéo dài, rồi trở lại như lúc ban đầu.

Hắn dang rộng hai tay ôm siết lấy cậu, khoe môi tựa như cố ý kề sát vào tai cậu.

Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường!

Những lời bị chặn ở cổ họng đột nhiên lại vô cùng dễ dàng thoát ra.

Bạch Ngọc Đường, đừng ••• đi •••

Đừng đi sao? Là cậu đã lén lút sửa lại chí nguyện, là cậu đã tận mắt nhìn thấy hắn đốt những quyển nhật ký tràn ngập tên cậu đi, là cậu trong đêm mưa hôm ấy đã không quay đầu bỏ lại hắn ở phía sau, là cậu •••

Dường như trong một giờ học xa xôi nào đó, đôi mắt đẹp đẽ của Bạch Ngọc Đường cong cong, môi hắn khẽ mấp máy, chậm rãi mà rõ ràng hướng về Nhan Tra Tấn mà thốt ra cái tên đó.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng rơi vào, cậu cuối cùng cũng thấy rõ miệng hắn.

— Mèo con —

Hắn nói là Mèo con, còn mang theo ý cười ảm áp.

Thì ra đó lại là mình sao —

Triển Chiêu ghen giọng, cuối cùng vẫn là vô lực ngửa đầu, thấp giọng nói ra.

“Bạch Ngọc Đường ••• tôi sợ là ••• tôi thích cậu ••• “

Trên tàu có ai đó đang bật một bài hát khác, giọng hát vui tươi vang lên khắp toa, lưu luyến, một lần lại một lần.

Năm ấy phong hoa vũ tuyết

Khoảng thời gian tuyệt đẹp anh từng biểu diễn

Lắng nghe khoảnh khắc mùa mưa trôi qua
Lưu luyến trong không khí ẩm ướt
Hát khúc hát tương phùng ly biệt
Chầm chậm gấp gáp nhớ về năm xưa
Người đi xa để lại chiếc bóng dài
Tất cả đã từng hóa thành hương thơm
Nhưng lúc này đây em chỉ có thể tưởng tượng
Xoay người lại mỗi người mỗi hướng
Đều đã lặng lẽ trở thành dĩ vãng
Thời gian giờ đã trôi đi rất xa
Bỗng dưng nhận ra rằng chúng ta cứ như vậy
Em hát bài hát đó
Anh đã không còn nhớ nữa rồi
Mọi thứ đều đã hóa thành lời chia tay
Thành lời thề mệ nát
Anh viết ra thật nhiều
Lời tạm biệt cũng chẳng thể cất lên
Thời gian đã ngừng trôi.

E/N: Bài Chiêu hát năm lớp sáu là “Tống biệt” () của Lý Thúc Đồng (Đại Sư Hoằng Nhất), nhạc phim “Thành nam chuyện xưa” (). Link phía dưới là do bé Dương Phái Nghi hát.

7. Quyển 1 - Chương 7

Đại học của Triển Chiêu nằm ở thành phố A, cách đại học của Bạch Ngọc Đường ba tiếng đường xe, cách nhà năm tiếng đường xe.

Ký túc xá sáu người vô cùng huyền ảo, lúc thiếu niên áo lam vừa mở cửa phòng, bốn nam sinh Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán bỗng chốc im bật, thời gian tựa như ngừng lại mất vài giây, sau đó trên chiếc giường kê sát cửa sổ, một nam sinh thanh tú ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu, đẩy gọng kính một cái, cười khẽ, “Xin chào, Công Tôn Sách.”

“Triển Chiêu.” Cậu đáp lại bằng một nụ cười, nghe bốn người kia phục hồi tinh thần lại lú ra lú rú tự giới thiệu mình. Gian phòng lại trở nên huyền ảo, mọi người cứ như bằng hữu xa cách đã lâu mới gặp lại. Triển Chiêu mỉm cười lắng nghe, đáp lời, đột nhiên cảm thấy cảm động khó nói thành lời.

Đó là loại cảm động vì được tiếp nhận.

Cũng là loại cảm động khi tìm được một gia đình mới.

Triển Chiêu yêu gia đình này.

Thiếu niên tên Công Tôn Sách lại yên lặng tập trung đọc sách, mấy sợi tóc mai mỏng manh rũ xuống, vừa vịn đón lấy ánh mặt trời miên man. Bên cửa sổ một chậu cây văn trúc, dưới ánh mặt trời vươn ra những chiếc lá non xanh biếc, tràn trề sức sống.

Rất nhiều năm sau Triển Chiêu cũng sẽ không quên được, dưới ánh mặt trời lung linh huyền ảo này, thiếu niên thanh tú đã mỉm cười nói với cậu, xin chào, Công Tôn Sách. Đó là khởi đầu mới chân chính về mặt ý nghĩa của cậu, xua tan đi mọi căng thẳng bất an trong cậu suốt dọc đường, những thiếu niên từ những phương trời xa lạ, chưa từng quen biết trước đây, đã cùng nhau sống chung một cách kỳ diệu như vậy đấy.

Sau khi tân sinh viên báo danh và đăng ký, tất nhiên là phải trải qua quân huấn nhiều hơn cao trung.

Giáo quan của họ tên là Âu Dương Xuân, hơn ba mươi tuổi, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén. Có người nói thầy ấy là người duy nhất vừa làm giáo quan, vừa làm giáo viên ở trường này. Vì đến từ phương bắc, lại là người tính tình đặc biệt phóng khoáng, nên cũng có người đùa giỡn đặt cho thầy biệt danh, bắc hiệp.

Âu Dương Xuân đối với bọn họ không quá khắt khe, nhưng nếu như phạm lỗi, nhất định là sẽ xử phạt nghiêm ngặt.

Dưới sự quản thúc đó, tất nhiên có người thiên hướng hồ sơn hành (*), khiêu chiến một trận với quyền uy của đại giáo quan Âu Dương Xuân.

Hôm ấy Triển Chiêu vì có việc trì hoãn một chút, nên đến thao trường hơi muộn, những người khác đã đứng vào hàng ngũ chỉnh tề, nhưng vẫn để trống hai chỗ, một là của cậu, một là của một người khác đang đứng ở hàng đầu, ngạo nghễ nhìn chằm chằm vào Âu Dương Xuân.

Tất cả đều im lặng, sự yên tĩnh có chút dọa người. Ngay trong sự im lặng tuyệt đối ấy, nam sinh tên Mã Cường kia mở miệng.

“Ông, dựa vào cái gì mà quản giáo tôi?”

Âu Dương Xuân không đáp, một đôi mắt hẹp dài tựa như cười mà không phải cười.

“Ngay cả cha tôi cũng chưa từng phạt tôi!” Mã Cường nhổ một bãi nước bọt xuống đất, có vẻ chưa hết giận, hung hăng trừng Âu Dương Xuân, vênh vao tự đắc sờ soạng lấy trong túi ra một điếu thuốc, châm thuốc rồi bắt đầu hút, khiêu khích nhả ra từng vòng khói.

Ai cũng biết, hút thuốc ở sân huấn luyện, là cấm kỵ của đại giáo quan Âu Dương Xuân.

Vì thế mà bầu không khí càng trở nên quỷ dị hơn, tựa như tất cả bọn họ đều đang chờ đợi vị cảnh quan này nổi giận.

Nhưng Âu Dương Xuân vẫn mỉm cười, chỉ nói một từ.

“Cận bã.”

“Mẹ kiếp!”

Tàn thuốc bị ném mạnh xuống đất, sau đó bị một bàn chân giẫm lên di di thật mạnh, nam sinh dễ kích động bắt đầu chửi ầm lên, càng lúc càng khó nghe, nước bọt phun tới tấp.

Ngay cả khi tất cả mọi người đều biến sắc, vị giáo quan kia vẫn mỉm cười, một chút ý tứ ngăn cản cũng không có.

Nhưng hắn không động thủ, không có nghĩa là người khác sẽ không.

Triển Chiêu dừng lại ở đầu hàng thì quyết định điều này.

Nắm đấm mang theo tiếng gió vụt qua, mau lẹ mà chuẩn xác đâm ngay vào mũi tên kia, khiến cho hắn lùi về sau một bước, ngửa mặt ôm mũi kêu thảm thiết.

Âu Dương Xuân xoay chuyển ánh mắt, chạm mặt Triển Chiêu thì lại không chút biến sắc xoay trở về, chọt lộ ra một vẻ mặt tràn đầy phấn khởi.

“Tôi, Triển Chiêu.”

Thiếu niên áo lam ánh mắt trong trẻo, đây là lần đầu tiên cậu đánh nhau chân chính, trước đây đánh với Bạch Ngọc Đường, thường là trải qua mấy chiêu đánh tiêu chuẩn, sau đó thì biến thành đánh bừa bãi. Có một lần nghiêm trọng nhất là Bạch Ngọc Đường bẻ vụn cánh tay cậu, ấn xuống sàn nhà, rồi trong lúc vô ý, môi hắn suýt qua môi cậu, hai người sưng sồ, rồi túm lấy nhau lăn lộn trên sàn một hồi mới miễn cưỡng dừng lại.

Kỳ thực Triển Chiêu biết rõ vì sao Bạch Ngọc Đường lại đánh nhau, đối với một số người mà nói, nên đánh, mà Mã Cường không nghi ngờ gì nằm trong danh sách đen ấy.

Mã Cường ổn định thân hình, vừa định chửi tiếp nhưng thoáng nhìn vào ánh mắt Triển Chiêu, sự lạnh lẽo trong đó khiến hắn bỗng rùng mình, phản ứng đầu tiên chính là bưng mũi, tiếp tục lùi lại mấy bước, dời ánh mắt, miệng lẩm bẩm lầu bầu.

Ở một số điểm Triển Chiêu rất giống Bạch Ngọc Đường, hay là nói hai người giống nhau.

Chẳng hạn như yêu ghét rõ ràng, ghét cái ác như kẻ thù. Chỉ có điều Bạch Ngọc Đường dùng cách của bản thân, đem thứ tình cảm lộ liễu này càng thêm mãnh liệt, khiến cho nó nhuộm đậm màu sắc của Bạch Ngũ gia, yêu chính là yêu, hận chính là hận, hẳn chưa bao giờ từng do dự.

Bọn họ đều là người trắng đen rõ ràng, trong mắt không cho phép có một hạt cát, chỉ là Triển Chiêu có thêm chút khoan dung cùng ôn hòa.

Âu Dương Xuân vẫn không chút biến sắc cuối cùng cũng lười nhác mở miệng, nói ra lại khiến cho đám người trợn tròn mắt.

“Được, Triển Chiêu, Mã Cường, phạt đánh nhau, đi ra góc tường đằng kia hít đất ba mươi cái, những người còn lại, theo tôi huấn luyện.”

Ánh mắt như hồ ly của anh ta quét qua quét lại trên người Triển Chiêu, nhìn thiếu niên áo lam không nói lời nào đi ra chống đẩy, trong ánh mắt kia có thêm phần khen ngợi.

Hôm đó sau khi huấn luyện xong, Âu Dương Xuân còn đặc biệt gọi Triển Chiêu đến văn phòng, hai người ngồi xuống đối diện nhau, nhìn nhau một trận mắt to mắt nhỏ.

Cuối cùng vẫn là Âu Dương Xuân thở dài một tiếng, ngón tay vô ý thức gõ gõ mặt bàn, giống như chuẩn bị đưa con mồi vào bẫy.

“Tôi phạt em, em không tức giận?”

“Không tức giận.”

“Tại sao?”

Triển Chiêu hỏi ngược lại anh ta, “Tên kia mắng thầy, thầy có tức giận không?”

Âu Dương Xuân mỉm cười, “Không tức giận.”

“Tại sao?”

“Bởi vì không đáng,” anh ta ngừng một chút, trong ánh mắt lộ ra một tia cân nhắc, “Vậy em không tức giận, cũng là bởi vì không đáng?”

“Không phải,” Triển Chiêu lắc đầu, “Là bởi vì em phạm lỗi.”

“Phạm lỗi thì muốn bị phạt?”

“Vâng, có điều không phải thầy phạt em, là chính em phạt em.”

Như vậy một hồi, Âu Dương Xuân chăm chú nhìn Triển Chiêu, tựa như đang tìm tòi nghiên cứu ý vị trong lời nói của cậu, nhưng chỉ một lát sau anh ta liền thu hồi ánh mắt, đăm chiêu đưa mắt nhìn lên trần nhà, ân cần mở miệng.

“Em rất giống với một người thầy từng biết,” anh ta nói, “Rất giống rất giống.”

Triển Chiêu không hỏi người kia là ai, Âu Dương Xuân cũng không nói, chuyện này lại như là mây khói, dùng tay nhẹ nhàng phất một cái, liền bỗng bành tản đi, cũng không tìm được dấu vết.

Sau khi trở lại ký túc xá, mấy người Trương Long Triệu Hổ bất bình giùm cậu, cậu chỉ khẽ mỉm cười, Vương Triều sùng kính nhìn cậu, nói, cậu tốt tính, công phu lại siêu như vậy, không bằng bọn tôi gọi cậu là Triển đại ca đi.

Triển đại ca! Triển đại ca!

Mấy người kia nghe vậy hưng phấn reo lên, cũng mặc kệ Triển Chiêu nói cái gì, liền đem cái mũ mào này ra sức đội cho cậu. Từ đó về sau, cậu có thêm một cái tên gọi thân thiết ấy.

Tối hôm đó, Triển Chiêu nửa nằm ở trên giường đọc sách, ngẫu nhiên lật đến một trang, trên đó có câu: “Đôi khi vì ở gần nhau quá mà chúng ta đã lãng quên một số chuyện, chỉ đến khi xa nhau, mới có thể nhìn thấy, ẩn sâu trong đáy mắt mình, là bóng hình ai.”

Cậu chăm chú nhìn câu nói đó một lúc, nở ra một nụ cười khổ, cầm bút lên đánh dấu, rồi tắt đèn, đi ngủ.

Trong mơ lại thấy người kia, một đôi mắt hoa đào đẹp đẽ, chăm chú dõi theo cậu.

“Bạch Ngọc Đường • • •” Cậu thì thầm trong mơ một câu, kéo một góc chăn ôm chặt lấy, mặt trái vùi thật sâu vào gối.

Chú thích:

(*) Minh tri sơn hữu hổ, thiên hướng hổ sơn hành (Biết trên núi có hổ vẫn hướng núi hổ mà đi): đại khái biết là nguy hiểm nhưng vẫn khăng khăng lao vào.

8. Quyển 1 - Chương 8

Lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường đến gặp Triển Chiêu, là sau khi chính thức nhập học hai tuần lễ.

Trùng hợp là cuối tuần, Triển Chiêu xách hộp định đi mua cơm, thì thấy thiếu niên áo trắng kia lảng lảng đứng ở ngay bên ngoài ký túc xá.

Ngoài ký túc xá của cậu có một cái cây ngô đồng rất to, Bạch Ngọc Đường đứng dưới gốc cây, dưới bóng cây râm mát, góc áo thể thao màu trắng hơi phất lên.

“Cậu?”

Cậu giật mình nhìn hắn, tựa như bóng người màu trắng kia chỉ là một ảo ảnh. Mãi đến tận khi Bạch Ngọc Đường nhấp khước miệng hướng về phía cậu giơ giơ lên hộp cơm trong tay, trên mặt lộ ra chút trẻ con không kiên nhẫn, cậu mới hồi thần lại, hấp tấp chạy tới.

“Sao cậu lại đến đây?”

“Tại sao tôi không thể đến?”

Thiếu niên áo trắng liếc mắt nhìn cậu, không mặn không nhạt đã mở miệng, thờ ơ nói một câu, “Cửa cũng đâu có treo cái bảng nào, viết là cấm Bạch Ngọc Đường vào đây.”

Triển Chiêu bật cười, người này vẫn chẳng hề thay đổi gì cả, rõ ràng là một câu nói đùa, phát ra từ miệng hắn thì lại trở thành một loại khiêu khích khó hiểu.

“Kể cả có treo lên, cậu cũng thèm để mắt à?”

Thuận miệng liền nói đùa một câu như vậy, nhưng lúc quay đầu lại, vô tình phát hiện ra khước môi thiếu niên lại hơi cong lên, trong mắt cũng chứa chút ý cười, quả thực như xuân hồi đại địa (*mùa xuân về khắp nơi nơi*), quét ngang qua một mảnh sắc thu ở nơi này.

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, giả vờ nghiêm túc gật đầu.

Triển Chiêu đột nhiên phát hiện Bạch Ngọc Đường cao lớn hơn, cao hơn cả cậu, chuyện này vốn đã có từ

sớm, nhưng đến bây giờ, cậu mới chân chân chính chính cảm nhận được thời gian trôi qua, mà Bạch Ngọc Đường cũng đã trưởng thành thành một chàng trai nhanh nhẹn.

Trên người thiếu niên áo trắng có một thứ ánh sáng bất luận người nào cũng không thể xóa đi được, cùng một lúc hấn nắm giữ sự hăng hái phô trương cùng sự thâm trầm thận trọng của một người trưởng thành, không ai có thể tưởng tượng được, một thiếu niên như vậy, sẽ có tương lai như thế nào.

Bạch Ngọc Đường đứng dưới bóng cây, trên mặt có phần bị bóng râm che khuất, nhưng chuyện này cũng không hề gây trở ngại cho Triển Chiêu miêu tả phác họa gò má góc cạnh rõ ràng, đường nét tinh tế cứng cỏi của hấn. Mà Triển Chiêu cũng đột nhiên phát hiện, mình có một lại khát vọng, chạm vào khuôn mặt người kia, chân thực dùng tay cảm nhận. Cái ý niệm này, vẫn thôi thúc cậu, làm sao cũng không vứt đi được.

Triển Chiêu nhớ Bạch Ngọc Đường, nhớ vô cùng.

Có lẽ hấn thấy cậu lâu quá, Bạch Ngọc Đường quay mặt lại, một đôi mắt đen láy vừa vận cùng hấn chạm vào nhau, trong phút chốc, hai người đều cảm thấy một luồng điện lưu xẹt qua toàn thân, động cũng không thể động đây.

“Mèo con •••” Đôi mắt Bạch Ngọc Đường sâu hun hút như giếng cổ, bên trong cất giấu quá nhiều thứ Triển Chiêu không thể hiểu, thứ duy nhất cậu có thể hiểu, là trong con ngươi hấn, phản chiếu hình ảnh của một thiếu niên áo lam nhỏ bé.

Bạch y vươn tay tới, tựa hồ là muốn vuốt mái tóc đen mềm mại của cậu, nhưng trước khi chạm vào Triển Chiêu một giây bỗng nhiên dừng lại, đường cong không chút biến sắc hạ xuống, cuối cùng là cao cao nhướng nhướng mày.

“Đi đâu?”

“Hả?” Triển Chiêu còn chưa lấy lại tinh thần, phản xạ có điều kiện liền hỏi một câu, thấy người kia lại giờ giờ lên hộp cơm trong tay mới hiểu được, “Đi căng tin — căng tin.”

Dù là đang cuối tuần, trong phòng ăn cũng không hề ít người, hướng hồ bọn họ lại đến đúng giờ cơm, đúng vào lúc người chen người, lấy khí thế bài sơn đảo hải cùng nhau xông tới.

Có điều may mà bọn họ không cần xếp hàng mua cơm, Bạch Ngọc Đường mang theo cơm canh, đầy đủ cho hai người bọn họ ăn.

Triển Chiêu tìm một góc vắng vẻ, kéo Bạch Ngọc Đường ngồi xuống. Tuy rằng chỉ mới xa nhau hơn một tháng, nhưng cả hai rất ít khi có thể ngồi ăn cơm cùng nhau như lúc này, cố mà hồi tưởng, lại dài như một thế kỷ vậy.

Mở hộp cơm ra, bên trong có ba tầng, tầng thứ nhất là cá kho, tầng thứ hai là cá chua ngọt, tầng thứ ba

là ít cháo thanh đạm, ngoài ra còn có cơm tẻ thơm nức.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm hai khay cá, suýt nữa kìm không nổi mà bật cười, may mà Bạch Ngọc Đường kịp thời đưa cho cậu đôi đũa, còn gấp một miếng cá bỏ vào bát cậu, mới tránh được một lần mất mặt.

Mèo, thích ăn cá.

Đây là chuyện đùa của bọn họ khi còn bé, chính vì vậy, Triển Chiêu mới bị Bạch Ngọc Đường gọi là mèo.

Triển Chiêu không tính toán gì, không chút khách khí bắt đầu ăn, nhưng Bạch Ngọc Đường ăn rất ít, gấp mấy đũa thì ngừng lại, đưa cho Triển Chiêu một đĩa rau.

Bạch Ngọc Đường đưa cho cậu một đĩa rau?!

Kỳ tích a, kỳ tích a • • •

Triển Chiêu vừa ăn, vừa nghiêm túc nghĩ, vậy đại khái là bọn họ đã ăn được một bữa cơm ấm áp nhất. (*khổ thân em ;_____;*)

Cậu không ngẩng đầu, vì vậy không chú ý tới ánh mắt người kia vẫn chăm chú đặt trên người cậu, hoặc có lẽ là cậu không dám, sợ rằng nhìn thấy, rõ ràng, cũng không biết đáp lại thế nào.

Triển Chiêu không phải người lo được lo mất, nhưng khi cậu đối mặt với Bạch Ngọc Đường thì không tự chủ được mà dè dặt.

Cho nên bọn họ vẫn là một ăn, một ngắm, người ở bên ngoài trông thấy cực kỳ hài hòa.

Ăn cơm xong thu dọn bộ đồ ăn, Bạch Ngọc Đường liền muốn đi. Tuy rằng không biết là chuyện gì, Triển Chiêu vẫn đưa hần đi, cậu vốn định đưa hần đến cổng trường, Bạch Ngọc Đường lại nói không cần, một mình đứng đây, thân ảnh màu trắng cao ngất tuấn tú kia, liền như vậy yên lặng xuyên qua dòng người mênh mông, biến mất không còn tăm hơi khỏi tầm mắt cậu.

Rất lâu sau Triển Chiêu mới thu hồi ánh mắt của mình.

Cúi đầu nhìn tàn cục trên bàn, cậu lại không nhịn được cười khổ. Người này chẳng lẽ chỉ đem cơm đến cho cậu? Quả nhiên tâm tư vô cùng khó đoán.

Một đám con gái bên cạnh thấy Bạch Ngọc Đường đi rồi, lập tức ùn ùn kéo đến, vây lấy Triển Chiêu, hưng phấn không thôi.

Triển Chiêu vốn là một chàng trai rất đẹp, bên người một chàng trai đẹp lại có một chàng trai đẹp khác, hai người tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của muôn người. Đám con gái này, đã sớm muốn vây lại xem, nhưng bất đắc dĩ khí áp quanh người Bạch Ngọc Đường quá thấp, không thể làm gì khác hơn là đợi hăn đi rồi, mới tiến đến bên Triển Chiêu, ló ra ló rú một phen.

“Triển Chiêu, đó là ai a?”

“Lớp trưởng lớp trưởng! Anh ấy thật sự soái đến thiên địa vô sắc a!”

“Cặp mắt kia a, cặp mắt hoa đào cong cong kia a a a a!”

“...” Triển Chiêu chỉ mỉm cười không đáp, không biết nếu như cậu nói đó là em trai cậu, người kia có tức đến xù lông hay không.

“Lớp trưởng, hai người là anh em sao?” Một nữ sinh bên cạnh chống cằm có chút mơ mộng, thán một tiếng, “Anh ấy đối với cậu thật tốt ...”

Thật tốt ... thật ... sao?

“Đúng vậy,” Nữ sinh gật đầu khẳng định, “Tớ chưa từng gặp ai đối với người khác tốt như vậy, trong mắt anh ấy, hết như là chỉ có một mình cậu ...”

Thế giới chỉ có một người là như thế nào? Có phải là giống như trong đôi mắt hẹp dài của hăn, chỉ trông thấy một bóng người xanh lam, nhỏ bé?

Có phải hăn vẫn cất giấu cậu tận sâu trong đáy mắt mình, không chịu dễ dàng đem ra cho người khác xem? Không chỉ là bởi vì không cần, hay là bởi vì hăn không dám?

Triển Chiêu cảm thấy như vậy, bởi vì cậu biết, tình cảm này một khi bắt đầu, thì nhất định kinh thiên động địa, thạch phá thiên kinh.

Cơ hội của bọn họ chỉ có một lần, vì lẽ đó không ai dám mạo hiểm.

Đối với Bạch Ngọc Đường như vậy, đối với Triển Chiêu cũng là như vậy.

Bạch Ngọc Đường, cậu cảm thấy rất cuộc, chúng ta có thể chịu đựng được không?

Nhận được cuộc điện thoại mang tính chuyển ngoặt kia, là vào nửa đêm cuối thu nào đó.

Chuông điện thoại di động gấp gấp vang lên, cũng mang đến một tin dữ kinh người.

Cha Bạch qua đời vì tai nạn giao thông.

Triển Chiêu không kịp xin nghỉ, trèo tường ra khỏi trường, chặn một chiếc taxi rồi suốt đêm lao nhanh về nhà, cũng may là buổi tối ít người, tài xế liều mạng nhấn chân ga, cuối cùng rạng sáng thì đến bệnh viện.

Thân hữu của Bạch gia nhận được tin tức đã lục tục đến một nhóm, chen chúc trong phòng bệnh, đang nói lời cáo biệt cuối cùng với người nằm trên giường.

Triển Chiêu nhìn thấy đầu tiên là mẹ Bạch nằm gục đầu bên giường bệnh, khuôn mặt tiều tụy, tựa như qua một đêm đã già đi mười tuổi.

Triển Chiêu cơ hồ không dám bước lên trước, cơ hồ không có dũng khí đến ôm lấy người phụ nữ ấy, hảo hảo an ủi dì.

Thân hữu bên trong đã có người khóc thành tiếng, tiếng khóc thút thít đứt quãng.

Phần lớn bọn họ cũng không chú ý rằng Triển Chiêu đến, cho dù chú ý, cũng sẽ không tốn tâm tư ở trên người cậu.

Bọn họ đứng vây quanh giường bệnh, cúi thấp đầu, phụ nữ dùng tay che miệng, trẻ con tròn tròn mắt, ngơ ngác nhìn người trên giường.

Bọn họ tạo nên một bức tường người, đem cha Bạch vây chặt vào giữa. Không có ai vì cậu mà tránh ra một con đường, thậm chí không có ai để ý đến cậu, bởi vì cậu vốn không phải là một phần tử của cái gia đình này. Vì lẽ đó cậu ngay cả một cơ hội chen vào để nhìn người đàn ông kia một lần cuối cùng cũng không có, không ai đồng ý nhường đường cho cậu, bọn họ đều im lặng mà nói với cậu, cậu không có tư cách chen vào.

Kỳ thực là cậu có, vẹn vẹn bằng yêu thương là được rồi. Nếu mẹ Bạch vẫn tỉnh táo, nhất định dì sẽ lớn tiếng gọi, nhường cho đứa nhỏ này một con đường, đó là cha nuôi của nó!

Nhưng người kia che mặt, tóc buông xuống che khuất khuôn mặt, tựa hồ không muốn để cho người thấy vẻ mặt thương tâm sắp chết của mình.

Triển Chiêu hướng về phía kia cúi đầu thật thấp, xoay người rời đi, bệnh viện nồng nặc mùi nước khử trùng xông vào mũi cậu cay cay.

Cậu lảo đảo ra khỏi phòng bệnh, sau đó dưới ánh đèn hành lang lờ mờ của bệnh viện, cậu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cuộn mình ở trong góc.

Người hấn tựa sát vào chiếc ghế dài. Lúc Triển Chiêu chạy đến quá gấp, không chú ý tới cái bóng đen này, bây giờ cậu đi chậm chậm, vừa nhấc mắt liền trông thấy ánh mắt có chút mê man của người kia.

“Bạch Ngọc Đường”

“Mèo con” Hấn nhẹ giọng gọi, ngược mắt lên bình tĩnh nhìn cậu, trong tay nắm chặt thứ gì đó, “Tôi cần thời gian”

Cả người hấn đều run lên, Triển Chiêu cũng đang phát run, cậu từ từ cúi xuống, ngồi trước mặt Bạch Ngọc Đường.

“Tôi biết.” Cậu cũng nhẹ giọng nói, như là sợ quấy nhiễu cái gì.

Những chuyện này cậu đều trải qua, chỉ là khi đó cậu còn nhỏ, đã có chút nhớ không rõ.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi đưa tay ra, nửa quỳ liền ôm lấy Triển Chiêu, gắt gao siết chặt cậu vào trong ngực, thứ đồ hấn nắm trong tay rơi xuống mặt đất, thì ra là một tấm hình cũ, thiếu niên mặc áo trắng vạt và đuổi đằng sau phụ thân hấn, mặt mày rạng rỡ.

Này, con trai, đến bắt cha đi!

Chỉ là thiếu niên mặc áo trắng kia cũng lại đuổi theo không kịp.

Triển Chiêu ôm hấn thật chặt, cái ôm này không giống với cái ôm thoáng qua ở nhà ga, đây là cái ôm giữa hai thiếu niên cô độc, bọn họ đã trên đường đi tìm quá lâu, nỗ lực bắt lấy từng tia hi vọng.

“Mèo con, đừng nhúc nhích, để tôi ôm một chút, một chút thôi”

Hô hấp dồn dập của Bạch Ngọc Đường rõ ràng vang lên bên tai cậu, thiếu niên áo lam siết thật chặt cái ôm kia, mang tất cả lời nói hòa vào trong cái ôm ấm áp ấy.

Kỳ thực không sao đâu, Ngọc Đường, cậu muốn ôm cả đời cũng được. *(em nó nguyện trao thân cho anh rồi kìa)*

Không ai biết, trong hành lang tối tăm, hai thiếu niên lặng lẽ không một tiếng động ôm lấy nhau, dường như bọn họ là nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng trong sinh mệnh của người kia.

Thật ra hai con nhím cũng có thể ôm nhau, chúng còn có cái bụng mềm mại, có thể để chúng sưởi ấm cho nhau. Mà ấm áp như vậy, sẽ chẳng có ai từ chối, chẳng có ai đề phòng.

Bạch Ngọc Đường, cậu biết không, tôi rất khó vượt qua.

Mèo con, tôi nghĩ là tôi biết rồi.

9. Quyển 1 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tang lễ của cha Bạch cũng tiến hành thuận lợi.

Mẹ Bạch nhanh chóng lấy lại tinh thần, bình tĩnh xử lý những việc còn lại.

Công ty của cha Bạch bồi thường một ít tiền, dĩ nhiên rút cổ phần trước đây ra, mà vẫn duy trì như trước, người trong công ty cũng kính trọng dì, chia lợi nhuận cũng không có nửa phần thua thiệt.

Sau lễ tang một tuần Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay lại trường học, Bạch Ngọc Đường một thân áo trắng càng trở nên tiêu điều, Triển Chiêu trước ngực áo lam cài hoa tang trắng.

Vẫn ở nhà ga nhỏ đó, Triển Chiêu nói, tạm biệt. Bạch Ngọc Đường nói, tạm biệt.

Thiếu niên mặc áo trắng đi mấy bước đột nhiên xoay người lại, ánh mắt nhu hòa, “Không cần lo lắng cho tôi, tôi rất ổn.”

Triển Chiêu dựa vào cửa sổ nhắm hai mắt lại.

Cậu hiểu niềm vui nỗi buồn của hắn, nhưng tất cả chung quy đã là quá khứ.

Về tới trường, mấy người Trương Long thăm hiểu nên không hỏi cậu có chuyện xảy ra, chỉ là thành kính mà trầm mặc nhìn bông hoa trắng trước ngực cậu.

Triển Chiêu rất biết ơn bọn họ.

Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt đã sang đông.

Lập đông, Công Tôn Sách mua một đồng sủi cảo mời toàn ký túc xá đến ăn, đây là một chuyện rất đáng vui, cho nên mọi người đều rất vui vẻ, Triển Chiêu ăn sủi cảo, cũng cong khỏe miệng.

Không biết lúc này, Bạch Ngọc Đường có ăn sủi cảo hay không, không biết, mẹ Bạch có làm văn thần hay không.

Nhất định là có.

Triển Chiêu hầu như có thể tưởng tượng ra, mẹ Bạch làm hai bát sủi cảo lớn, rồi dọn bát đĩa, cười thật dịu dàng.

Này này này, ăn sủi cảo.

Dường như cha Bạch vẫn ngồi ở bàn đối diện như xưa.

Bên cửa sổ có món quà Bạch Ngọc Đường gửi đến, một con chuột nhỏ khắc bằng gỗ cây nhãn thơm tốt nhất, khắc vô cùng tinh xảo.

Không biết vì sao, Triển Chiêu luôn cho rằng nó có loại ý vị cổ xưa, dường như vượt qua thời gian trăm năm, đến giờ cậu vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ khi đó.

“Ai u không được, ăn không nổi nữa rồi!” Vương Triều kêu la om sòm, quăng đôi đũa xuống, vỗ vỗ cái bụng tròn vo bắt đầu ai oán.

Công Tôn Sách cười nhạt, lại gấp một cái sủi cảo nhét cho cậu ta.

“Làm con ma no lúc nào cũng tốt.”

Thế là một thời gian rất lâu sau đó, Vương Triều cứ thấy sủi cỏ nhân thịt heo cải trắng là hoảng sợ chạy trốn chết.

“Bạch Ngọc Đường, lập đông.” Triền Chiêu thì thầm, nghe gió lạnh thấu xương ngoài cửa sổ.

Mùa đông, Triền Chiêu ngồi tàu trở về nhà, suốt một đường mở cửa sổ, làm cho cậu vốn đã có chút cảm mạo lại càng thêm hoa mắt chóng mặt.

Mẹ Bạch lại nhiều thêm vài sợi tóc bạc, dưới ánh mặt trời mùa đông, lảnh lảnh thanh thanh, rồi lại an tĩnh nhu hòa.

“Tiểu Chiêu? Đã về rồi.”

Dì nheo mắt lại mỉm cười nhìn cậu, những nếp nhăn nhỏ phủ kín trán.

Bạch Ngọc Đường cũng đã về, đang bận rộn trong phòng bếp, hẳn nói hẳn muốn mẹ ăn một bữa cơm mình nấu.

Nồi niêu xoong chảo, lanh canh lách cách, tiếng xào rau, tiếng dầu mỡ lèo xèo, cùng đan dệt vào nhau trong ngày đông ấy, trong không khí se lạnh còn có giọng nói dịu dàng của mẹ Bạch.

Bạch Ngọc Đường bê thức ăn đi ra, hồ hững liếc cậu một cái, cẩn thận đặt đồ ăn xuống bàn.

“Về rồi.”

“Ừm, về rồi.” Triền Chiêu ngẩng mặt lên, nhấp khước miệng.

Lông mày khước mắt Bạch Ngọc Đường toát ra ý cười, bọn họ cùng dùng câu trần thuật, nhưng luôn có thứ gì đó ẩn bên trong, từng là băng giá, mà giờ đây, đã hóa thành một dòng nước xuân.

Tài nấu nướng của Bạch Ngọc Đường cũng không phải là quá tốt, nhưng bọn họ vẫn ăn rất thỏa mãn. Ba cái ghế, vây quanh một chiếc bàn tròn nho nhỏ, đưa chạm vào thành bát, lanh canh, lanh canh.

Sức ăn của Triền Chiêu không nhiều, chỉ gấp mấy đũa thì đặt bát xuống.

Bạch Ngọc Đường cau mày gấp cá bỏ vào trong bát cậu, lại gấp thêm rau xanh.

“Ăn nhiều một chút.”

Triền Chiêu nhận được ánh mắt thân thiết của mẹ Bạch, chỉ sợ dì lo lắng, không thể làm gì khác hơn là cầm đũa lên, tỉ mỉ nhai.

Ăn cơm xong, cảm giác đầu nặng gốc nhẹ lại nặng thêm, cậu không thể làm gì khác hơn là nói một tiếng với mẹ Bạch rồi lên lầu.

Đầu đau nhức vô cùng, cậu mở cửa phòng mình ra, trực tiếp nhào lên giường, gần như ngủ thiếp đi ngay.

Mê mê man man, dường như có người bước vào phòng cậu.

Bước chân nhẹ nhàng đến bên giường cậu ngừng lại, tiếp đó một bàn tay mát rượi đặt lên trán cậu, cảm giác lạnh lạnh khiến cậu theo bản năng rụt lại, liền nghe thấy “Hừ” một tiếng, không cần nghĩ cũng biết người kia nhất định là lông mày đang nhăn tít lại.

Bạch Ngọc Đường, cậu hừ cái gì, có phải cậu bị sốt đâu.

Cậu rất muốn nói một câu như vậy, chỉ tiếc là bây giờ ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Tiếng bước chân xa dần, nhưng một lát sau lại quay lại. Triền Chiêu nằm yên lặng chờ đợi, quả nhiên, một cánh tay nửa dịu nửa ôm nâng cậu dậy, trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, nhưng chớp mũi lại sặc lên từng trận đắng ngắt.

Cậu nhúu mày lại muốn đẩy cái bát kia ra, tay không nhấc lên nổi, thân thể liền ở trong lòng ngực của hắn không an phận động đậy, hòng hất đổ bát thuốc. Một bàn tay kim mạnh bờ vai cậu, bát thuốc lại cường ngạnh nhích lại gần, bên tai vang lên âm thanh bất đắc dĩ của người kia, tựa hồ còn xen lẫn chút tức giận.

“Đừng nhúc nhích! Đừng cựa mạnh!”

Cậu thật sự ngoan ngoãn không di chuyển, đành hoảng uống xong bát thuốc kia.

Thân thể được đặt nằm xuống, còn đắp kín chắn, hình như là người kia còn giúp cậu lau trán, lạnh lạnh, đặt lên cái trán nóng rực của cậu.

Bạch Ngọc Đường a Bạch Ngọc Đường, trước đây sao cậu không ôn nhu như vậy chứ???

Cậu mơ mơ màng màng nghĩ, ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, Bạch Ngọc Đường đã không ở đó, cậu nhìn đầu giường trống trơn, không hiểu sao thấy mắt mát. Đầu bớt đau đi rất nhiều, tuy vẫn có một chút choáng, nhưng đã không còn nóng đến phát sợ. Cậu sờ sờ trán mình, cảm giác vẫn ướt ướt.

Tiếng cửa đóng “Cạch” một cái khẽ vang lên, một người mặc áo trắng bê chậu đi vào, thấy cậu đã ngồi dậy không khỏi hơi ngạc nhiên.

“Tỉnh rồi à.” Hắn đặt chậu xuống, ngồi ở đầu giường cậu như không có chuyện gì xảy ra.

Triển Chiêu theo dõi hắn, “Sao cậu lại trở về? Không phải có rất nhiều việc sao?”

“Tôi ấy à? Cực kì nhàn rồi.” Bạch Ngọc Đường nhếch môi cười, có chút tà khí. Hắn không nói đúng lắm, bởi vì cậu trở về. Cậu nói này đến bên môi, đi một vòng lại nuốt xuống, đường cũ trở về vẫn lạc ở đáy lòng.

“À.” Ánh mắt Triển Chiêu hướng ra ngoài cửa sổ, có chút lúng túng không biết nên nói gì, cậu mở miệng muốn hỏi thăm mẹ Bạch một chút, nhưng Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn cậu.

Hắn chậm rãi mở miệng.

“Mèo con, lần này tôi trở về, muốn nói với cậu một chuyện.”

10. Quyển 1 - Chương 10

Kỳ thực lúc Bạch Ngọc Đường nói ra, Triển Chiêu đã mơ hồ đoán được chút gì đó.

Cậu không nói gì, bởi vì xen lẫn trong sự bất an là niềm hạnh phúc thầm kín.

Cậu biết rõ điều này có nghĩa là gì, loại ý vị này vào một năm trước khi bọn họ chia tay ở nhà ga đã xuất hiện. Triển Chiêu không muốn trốn tránh, nhưng cậu vẫn chưa biết, cậu có nguyện ý gánh vác, tiếp nhận một phần cảm tình ấy không.

Bọn họ cùng nhau sống chung dưới một mái nhà mấy chục năm, đằng sau xung đột còn ẩn giấu sự thấu hiểu từng chi tiết nhỏ trong sinh hoạt của người kia tới mức rõ như lòng bàn tay.

Từng có lúc cậu cho rằng Bạch Ngọc Đường ghét cậu, hình vẽ con chuột trên giấy khen vẫn còn khắc sâu trong đầu cậu. Thế nhưng tình huống cứ xoay chuyển nhanh như vậy, quyết tuyệt chẳng khác nào dùng cương trước bờ vực thảm.

Ấn nhẫn, cuồng nhiệt.

Sau khi cậu hiểu ra thì hốt hoảng.

Cậu đối với Bạch Ngọc Đường là như thế nào? Bạch Ngọc Đường đối với cậu lại là như thế nào?

Cuộc sống phải luôn hướng về phía trước, nhưng bọn họ đã đi đường vòng quá nhiều.

Loanh quanh luẩn quẩn, dựng lên bức tường ngăn cách trong sinh mệnh nhau, nhưng chính là không chịu rời xa nhau.

Bởi vì tôi đã sớm gặp được cậu, khi ấy, bướm bướm còn nằm trong kén, cô ưng còn chưa biết bay.

Rồi cũng vào lúc ấy, chúng ta trở thành trúc mã trúc mã, kết thành hoan hỉ oan gia.

Vì lẽ đó cậu vừa ngẩng đầu lên, thì có thể chạm vào đôi mắt sâu hun hút như giếng cổ của hắn, cậu quay đầu lại, thì có thể trông thấy đôi lông mày hắn chan chứa ý cười dào dạt như gió xuân.

Thực ra bọn họ đều là những cậu bé sinh ra đã cô độc, hai trái tim như vậy dựa vào nhau, sẽ được sưởi ấm chẳng?

Không ai trả lời họ.

Bởi vì trong căn phòng này hai người duy nhất có thể lên tiếng, lúc này đang nhìn nhau, yên lặng, cố gắng tìm kiếm chút tin tức từ ánh mắt của đối phương.

Kim giấy “Tích tắc” trôi đi.

Ngón tay Bạch Ngọc Đường khẽ động.

Tựa như một tiếng thở dài, đợi đến khi kim giấy nhẹ nhàng nhích qua một bước, môi hắn đã phủ lên đôi môi của thiếu niên áo lam.

Hắn cúi người, ngón tay lùa vào mái tóc đen của cậu.

Triển Chiêu chậm rãi mở to hai mắt, nhưng hoảng hốt nhớ tới một cảnh tượng khác.

Mèo con, Mèo con.

Bạch y hiệp khách gương mày khẽ gọi, đôi mắt hoa đào cong cong, sợi dây buộc tóc trắng tuyền cùng với

những sợi tóc đen quăn lấy nhau bay bay trong gió.

Hắn nở nụ cười xấu xa, thân thể đột nhiên nghiêng đi, lao đảo, làm như sắp ngã, vừa vịn vào người lam y thiếu niên đối diện, bờ môi lướt qua gò má người kia.

Thế rồi hắn cười to, thế rồi ánh mặt trời tháng ba lung linh, thế rồi lam y thiếu niên phút chốc đỏ bừng mặt, thế rồi giọng nói bất đắc dĩ mà thân thiết “Ngọc Đường, đừng nháo nữa.” cùng tung bay trong những tháng năm như họa ầy.

Hắn cười to hơn.

Trên môi có chút cảm giác mát lạnh, hô hấp nhẹ nhẹ của Bạch Ngọc Đường phả vào cổ cậu từng nhịp từng nhịp, vang bên tai cậu, giống như nụ hôn như có như không ở nhà ga năm đó.

Cổ ý, lần đó nhất định là cổ ý.

Trước đây hết thấy, đều là cổ ý.

Bướm bướm len giữa khóm hoa, chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

Ngay cả kim giấy cũng không cách nào hình dung được nụ hôn này đến cùng là dài hay ngắn.

Bạch Ngọc Đường khẽ chạm một cái, rồi nhanh chóng rời ra, hơi cau mày, khuôn mặt trầm tĩnh nhìn cậu, tựa như đang chờ đợi một đáp án, vừa tựa như mơ hồ có chút bất an, như một đứa trẻ làm mất kẹo sợ mẹ quở trách.

Đứa trẻ làm mất kẹo, nên nói thế nào đây?

Mẹ, mẹ ơi, con làm mất kẹo rồi.

Con yêu, nếu như con tự làm mất, vậy thì hôm nay con sẽ không có kẹo, nếu như người khác cướp của con, vậy thì con phải học cách làm thế nào để bảo vệ thứ mình yêu quý.

Thế giới này không cho chúng ta nhiều, vì vậy chúng ta phải cố gắng hết sức, quý trọng gấp đôi.

Triển Chiêu câu câu khéo miệng, đôi mắt cong cong nở nụ cười.

Cậu nói, “Bạch Ngọc Đường, cậu không sợ tôi lây cảm cho cậu à?”

Hàng lông mày Bạch Ngọc Đường nhú lại từ từ giãn ra, tuy vẻ mặt vẫn không chút biến sắc, nhưng khóe mắt đã toát ra chút ý cười nhàn nhạt.

Hắn không trả lời, chỉ là đặc biệt chăm chú nhìn cậu.

Triển Chiêu cười khỏ, “Bạch Ngọc Đường, cậu thật lòng?”

Cậu biết câu hỏi này sẽ làm người kia tức giận, nhưng cậu vẫn một mực muốn hỏi. Trái tim Bạch Ngọc Đường bị chính hắn cắt giấu quá sâu, Triển Chiêu là người rất hiếm có thể một đường vượt mọi chông gai, đến gần với thế giới của hắn, vì thế cậu mới muốn hỏi như vậy, cam tâm tình nguyện xuyên qua bụi gai này, đem thiếu niên không muốn người biết một mặt thổi đi bụi bặm.

Sắc mặt chàng trai áo trắng bỗng trầm xuống, đường cong đôi môi trở nên lạnh lùng cứng rắn, âm thanh cũng lạnh đi, trong đôi mắt hoa đào mang theo chút mỉa mai.

“Cậu cho rằng, tôi đang đùa?”

“Đương nhiên không phải,” Triển Chiêu cười ấm áp, hồi xuân đại địa, “Tôi nghĩ là cậu thật lòng.”

“Vây?”

“Ý tôi là,” Triển Chiêu ý cười càng lúc càng sâu, “Tôi cũng không đùa.”

Một giây như vậy, họ nhìn nhau yên lặng không nói gì, Bạch Ngọc Đường dường như sững sờ một chút, giống như là thấy một con mèo, giống một con chuột dăng môi mình lên.

Trên thực tế, cũng xác thực là như vậy.

Môi Triển Chiêu nhẹ nhàng áp lên môi hắn, vốn chỉ định chạm vào thăm dò, lại bị con chuột nào đó tỉnh hồn lại mạnh mẽ đè một cái, trước mắt hoa lên liền ngã ngửa xuống giường.

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường cong cong.

“Mèo con, lúc này sợ là tôi thật sự muốn cảm.”

Tâm chiếu bất tuyên. *(trong lòng đã rõ nhưng không nói ra)*

Triển Chiêu chớp chớp mắt mấy cái, tay bỗng nhiên hướng về phía dưới cánh tay Bạch Ngọc Đường, cù cho người kia cả kinh, vai co rụt lại.

“Triển! Tiểu! Miêu!”

Triển Chiêu xoay người đè lên người hắn, mím khóe miệng cười gian xảo, “Bạch Ngọc Đường, tôi luôn cảm thấy, vẫn là mèo bắt chuột đúng hơn.” (*em thật là Dream High đó em ~~~*)

Tôi biết ở nhà trẻ cậu đánh nhau, chỉ vì giành lại kẹo Thỏ Trắng cho tôi.

Tôi biết lúc ở lớp Tiết quyền đạo, cậu yêu cầu cùng nhóm với tôi chỉ vì sợ người khác ra tay quá nặng, mà tôi chỉ là người mới học.

Tôi biết chiếc quạt giấy viết “Phong lưu thiên hạ ngã nhất khuyến”, thực ra được cậu cẩn thận giấu đi.

Tôi biết năm lớp sáu ấy, cậu đứng giữa đám người, thật sự chăm chú nghe tôi hát.

Tôi biết thực ra cậu rất yêu con cún tên Đường Đường.

Tôi biết nhật ký cậu từng có một tờ tràn ngập tên của tôi.

Tôi đều biết, rất lâu rất lâu mới biết.

Triển Chiêu duỗi tay, cùng mười ngón tay của Bạch Ngọc Đường đan vào nhau thật chặt. Bọn họ đã bỏ qua nhiều như vậy, giờ phút này cũng không còn thời gian mà bỏ qua nữa.

Con người ta vẫn thường thiếu kiên trì, cho dù trồng một cây hoa, hầu hết cũng là mua về khi nó đang nở rộ tươi đẹp nhất, rồi sau đó đột nhiên héo tàn. Rất ít người sẵn lòng bắt đầu trồng bằng hạt giống, cho dù có sẵn lòng, sau khi cảm giác mới lạ ban đầu qua đi cũng hầu như bỏ dở giữa chừng, thời gian chờ đợi quá dài, mà lòng kiên trì của con người lại quá ít, cuối cùng lưu lại một hạt giống khô cằn trong trí nhớ phong hóa mãi đến tận khi dần dần mất hẳn.

Nhưng Triển Chiêu không như vậy, cậu có đầy đủ kiên trì để bảo vệ hạt giống này, đâm chồi nảy lộc. Cậu cũng có đầy đủ kiên trì, cùng Bạch Ngọc Đường chạy đua trên con đường ái tình này.

Suy cho cùng, bọn họ cũng đã bên nhau lâu như vậy.

Đã có thời gian ở chung lâu như vậy.

Mà bọn họ cũng đều có đầy đủ kiên trì.

11. Quyển 1 - Chương 11

Hạ tuần (từ ngày 21 đến 30) tháng mười hai, thành phố A tuyết rơi.

Bạch Ngọc Đường vẫn đến gặp Triển Chiêu đều đặn mỗi cuối tuần như trước, tuần hai lần, không nhiều cũng không ít. Nhưng những cuộc điện thoại giữa họ ngày càng nhiều hơn.

Bạn cùng phòng với Triển Chiêu cho là cái tên đầu gối ngàn năm này cuối cùng cũng chịu mở mang đầu óc mà nói chuyện yêu đương, nhưng không biết ở đầu bên kia điện thoại, lại là thiếu niên áo trắng hóa chân giới thực (*chân thực, một chút cũng không giả*).

Chỉ có Công Tôn Sách, mỗi lần Triển Chiêu cúp điện thoại thì lại nheo đôi mắt phượng hẹp dài, nhìn cậu qua cặp kính trong suốt tựa như đang điều tra, khóe miệng hơi nhếch lên, như cười như không, giống hệt một con hồ ly giả hoạt.

Vì thế mà mỗi khi Triển Chiêu ngẩng đầu, đều sẽ thấy thiếu niên thanh tú kia ngồi trên giường, cười chẳng có ý tốt gì mà lại bí hiểm khó dò, đến mức khiến cậu sờn cả tóc gáy.

“Công Tôn! Công Tôn!”

Triệu Hồ kêu to, “Cái anh Than Đen lại đến nữa rồi!”

Cái anh Than Đen trong miệng Triệu Hồ, là nam sinh khoa Luật ở trên tầng đối diện, họ Bao tên Chứng, vì nước da khá đen, nên Triệu Hồ vốn khoái đặt biệt hiệu cho người ta bèn thuận miệng đặt tên như vậy, lời qua tiếng lại, truyền ra ngoài, thế là trở thành cái tên cửa miệng của đám dân tình thích hóng hớt.

Lần đầu tiên gặp Bao Chứng, kỳ thực là vào một đêm tối.

Màn đêm rất đen, anh ta lại còn mặc quần áo đen nữa, vì thế mà đến tận lúc Bao Chứng toét miệng ra cười với bọn họ, bọn họ mới nhìn thấy một hàm răng trắng bóng bay lơ lửng giữa không trung.

Triệu Hồ sợ tới mức quay đầu vừa chạy vừa hét ầm ỹ “Ma!”

Sau đó đúng lúc Bao Chứng còn đang gãi đầu không biết ma ở đâu thì nắm đấm của Công Tôn Sách đã vung văng vọt tới.

Không đánh nhau thì không quen biết.

Trước đây Bao Chứng rất xem thường câu nói này, nhưng sau khi trải qua sự việc đêm hôm ấy, không hiểu sao anh ta lại đột nhiên cảm thán, các cụ đã nói thì chớ có sai!

Thế là Bao Chứng rất có trách nhiệm “Ui da” một tiếng, che mũi lui lại đằng sau, hàm răng trắng sáng kia cũng chẳng thấy đâu nữa.

“Cái anh bạn này, sao cậu lại đánh người a!”

Đến lúc đó, Công Tôn Sách mới phát hiện thì ra trước mặt cậu là người, không phải ma.

Bao Chứng là người khá dễ nói chuyện, Công Tôn Sách đưa anh ta về ký túc xá, lau sạch máu mũi, chuyện này cũng đã là quá khứ.

“Anh bạn, cậu thích cây văn trúc hả?” Bao Chứng cười hì hì hỏi, một tay bịt mũi, một tay chỉ vào cây văn trúc bên cửa sổ.

Công Tôn Sách thuận miệng đáp, “Ừ.”

Mắt Bao Chứng liền sáng lên.

Không lâu sau, Công Tôn Sách liền hối hận sao mình lại thuận miệng qua loa như vậy, bởi vì cậu rước lấy một phiền toái rất lớn, mà tên của thứ phiền toái này, gọi là Bao Chứng.

Rất nhiều năm sau đó, khi Công Tôn Sách ngồi trên ghế gỗ nhớ lại tình cảnh này, cậu sẽ ngửa mặt lên trời cảm thán, quả nhiên là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận.

Nghe thấy tiếng la của Triệu Hổ, khoe miệng Công Tôn Sách ngay lập tức hạ xuống, mặt nhăn lại, mà ánh mắt đã theo bản năng dời từ Triển Chiêu đến bên cửa sổ.

Đặt bên bệ cửa sổ, đã không còn là một chậu cây văn trúc, mà là bảy, tám chậu, xếp thành cả hàng dài, y như đang chờ duyệt binh.

Mã Hán nhào vào như phát điên, “Anh ta lại đem theo cây văn trúc!”

Nhìn khoe miệng Công Tôn Sách khê giật, cùng với tiếng gõ cửa chợt vang lên và mấy chậu cây văn trúc vô tội, bỗng dưng Triển Chiêu cảm thấy hình như mình biết được chuyện gì đó rất khủng khiếp.

“Công Tôn • • • “

Tóc gáy Công Tôn Sách dựng đứng lên.

Chín giờ tối, Vương Triều chạy bộ về, mặt hưng phấn, ký túc xá liền trở nên ồn ào.

“Này này, mấy ông biết tôi gặp ai không?”

“Ai?” Triệu Hồ lười biếng dựa ở trên giường, gõ bộp bộp bộp xuống dưới giường Trương Long, “Đại Long, ông nghĩ là nó gặp ai?”

Trương Long liếc mắt nhìn, giọng nói cũng lười nhác, “Còn phải hỏi, nhất định là gặp được em nào xinh chứ gì.”

“Không phải! Để tôi nói cho mấy ông! Là Âu Dương Xuân!”

“Thế thì có gì mà kích động • • • “

“Mấy ông không biết, lúc tôi chạy qua, nhìn thấy đại giáo quan Âu Dương ngẩn người ra nhìn trời, vẻ mặt ấy à, trông như bị điên, tôi vừa định hỏi thăm thì nghe thấy thầy ấy khẽ thán ra một câu • • • • mấy ông đoán xem là câu gì?”

Triệu Hồ tức giận mắng, “Ông muốn nói thì nói lẹ lên coi, úp úp mở mở cái gì!” Nhưng mà lỡ tai thì thích thú dỏng hết cả lên.

Vương Triều hắng giọng một cái, làm bộ nghiêm túc, ngửa mặt lên nhìn trần nhà.

Cậu ta thở dài một tiếng, rồi lại thở dài một tiếng nữa, trầm giọng nói.

“Quả nhiên là thiên ý • • • thực sự là, nghiệt duyên a!”

Bóng đèn đột nhiên lóe lên một cái, sáng sáng tối tối, xẹt một tiếng, làm cả ký túc xá sợ hết hồn, phút chốc, thế giới như thể đều tĩnh lặng.

“Mẹ kiếp!” Trương Long phản ứng lại đầu tiên, một cái gối bay vèo ra ngoài, khiến cho Vương Triều đang làm bộ nghiêm túc ngã xiêu vẹo, “Có nhất thiết phải bắt chước vậy không hả! Hù chết ông mày rồi!”

Vương Triều cười hắc hắc, “Thầy ấy nói thế mà, tôi còn tưởng thầy thất tình, cũng hết cả hồn!”

Vai Triệu Hổ run lên, “Ai kêu ông muộn thế còn đi ra ngoài, còn sùng sục lên cái gì mà ‘vãn bào’, hừ • • • “

“Ông có biết nói chuyện không hả? Không văn hoa được một tí à? Đây gọi là mộ bồn! Mộ bồn!”

(đại khái ‘vãn bào’ với ‘mộ bồn’ đều có nghĩa là chạy bộ buổi tối, chỉ khác cách diễn đạt)

Vương Triều nói xong cũng không nhịn được cười ồm lên, thế là đề tài rời khỏi Âu Dương Xuân một cách rất tự nhiên, đột nhiên mà đến, cũng chẳng đọng lại chút dấu vết trong lòng ai cả.

Triển Chiêu nằm trên giường ngửa mặt nhìn trần nhà, thấy Trương Long và Vương Triều cười đùa quây thành đoàn, cầm gối phi qua ném lại, không khỏi phì cười.

Nhắm mắt lại, hiện lên trước mắt tất cả đều là bóng dáng người kia, chợt có cảm giác như quyến luyến quê nhà, dẫu đi bao xa cũng đều mong nhớ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ thật đẹp, trong phòng, ánh đèn êm dịu chiếu lên mặt mỗi người, hài hòa mà an bình.

12. Quyển 1 - Chương 12

Nét bút chấm đầy mực lướt khắp trang giấy, một chút lại một chút, màu mực trên giấy lan ra.

Tựa hồ có người mang theo ý cười, có lẽ là nghiêm túc nhiều hơn ý cười, nắm tay y, kiên định mà nói.

Mèo con, sống còn trở lại gặp nhau, chết đi vĩnh viễn ôm sầu tương tư (*).

Chết đi vĩnh viễn ôm sầu tương tư • • •

Nếu người nằm mơ, cũng nhất định phải nhớ đến ta.

Ôm sầu tương tư • • •

Lúc Triển Chiêu tỉnh dậy từ trong mộng, bên ngoài sắc trời đã rất sáng. Chiếc điện thoại di động ở bên gối rung bần bật, cậu nhắc máy, đầu bên kia điện thoại là Bạch Ngọc Đường.

“Mèo con? Ngủ nướng à?”

Giọng Triễn Chiêu hơi khàn khàn, đây là lần đầu tiên cậu ngủ quên, kết quả lần đầu tiên bị người kia tóm được đuôi mèo.

“Làm sao?”

Đầu bên kia điện thoại có người cười khẽ, Triễn Chiêu cau mày, dùng sức vuốt lại mái tóc rối bởi vì ngủ, vừa chờ Bạch Ngọc Đường đáp lời.

“Tôi ở ngay dưới kí túc xá của các cậu, chỗ gốc cây ngô đồng, ờm, cái cây mà từ cửa sổ cậu có thể nhìn thấy ấy.”

Giọng nói của Bạch Ngọc Đường có vẻ lười biếng, pha chút hài hước. Triễn Chiêu nheo mắt theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên lớp sương mờ mỏng manh đọng trên cánh cửa, không biết ai nghịch ngợm vẽ một hình trái tim, bên trên còn khoa trương viết chữ ‘LOVE’, vì thế nên Triễn Chiêu nhìn qua lớp kính trong suốt một cái thì thấy ngay thiếu niên áo trắng đứng dưới cây ngô đồng cao to.

Ánh mặt trời biến thành màu vàng nhạt, rọi từng điểm từng điểm một lên tóc hắc, Bạch Ngọc Đường đứng trên nền tuyết, mặc một chiếc áo khoác trắng tuyền, hơi giương cằm lên, giống như đang đắc ý, từ xa hướng về phía cậu quơ quơ chiếc điện thoại trong tay, còn cố ý khoa trương làm khẩu hình “Mèo lười” với cậu.

Mặc dù biết có thể hắc không nhìn thấy, nhưng lúc ấy Triễn Chiêu vẫn cầm điện thoại di động, lẳng lẳng hé môi cười.

Có một khoảnh khắc như thế, tựa như cậu xuyên qua Bạch Ngọc Đường nhìn thấy một người khác, một người khác thích mặc áo trắng có đôi mắt hoa đào cong cong.

Mèo con, Mèo con. Hắc cũng gọi như thế.

Tờ giấy viết chữ bị vo lại thành nắm nhìn thật như là hoảng loạn tùy ý nhét vào trong tay áo, mực còn chưa kịp khô thấm ra áo lam, điểm điểm loang lổ.

Trên tờ giấy ấy viết gì? Kết cục cuối cùng lại thế nào?

Triễn Chiêu nhắm mắt lại, khi mở ra lọt vào mắt vẫn là thiếu niên áo trắng, dường như mang theo chút ý cười man mác, kiên trì đợi cậu.

Không hiểu sao liền bật thốt lên, “Chờ tôi một chút a!”

Chờ tôi một chút! Nhất định phải chờ!

Chờ tôi a!

Bạch Ngọc Đường hình như thoáng sững sờ, lập tức nhếch miệng lên, ngay cả cơn gió lạnh lẽo cũng tan vào nụ cười lúc này của hắn.

Mèo con, tôi chờ đây.

Con đường dẫn đến nhà ăn có một hàng cây ngô đồng, mùa đông lá cây rụng, ngược lên nhìn xuyên qua cành cây, có thể trông thấy bầu trời xanh biêng biếc.

Đối với mùa đông mà nói, khí trời như thế này quả thực là rất đẹp. Tuyết mới rơi, lúc này trời đã trong, nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, vẫn đem lại cho người ta một loại cảm giác lạnh lùng tiêu điều.

Triển Chiêu ôm cốc trà sữa nóng hổi, cùng Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa trò chuyện câu được câu chăng, giầy đạp lên tuyết, phát ra tiếng lộp bộp lộp bộp, chẳng mấy chốc đã để lại hai hàng dấu chân dài. Lúc này trên đường vắng vẻ, theo lý thuyết tỉ lệ gặp người quen là rất thấp, thế mà trong chính cái tỉ lệ ấy, bọn họ lại gặp Âu Dương Xuân.

Âu Dương Xuân trùm chiếc áo màu đen vừa to vừa dày, gõ lên hộp cơm nhếch môi cười chào họ.

“Tiểu Triển à? Thật là khéo gặp khéo gặp!”

Triển Chiêu mỉm cười, còn đang phân vân xem có nên giới thiệu Bạch Ngọc Đường với vị đại giáo quan này hay không, đã thấy Âu Dương Xuân lướt qua vai cậu, bộ dạng rất thân thuộc cười ha ha với Bạch Ngọc Đường.

“Thì ra Ngọc Đường cũng ở đây à!”

Triển Chiêu quay đầu lại, đã thấy Bạch Ngọc Đường mặt không hề có chút cảm xúc, chỉ hướng về anh ta gật gật đầu qua loa, biểu thị: Đúng, tôi ở đây. Trong ánh mắt có chút phức tạp.

Âu Dương Xuân vẫn không ngại, cười hì hì giải thích với Triển Chiêu: “Hồi trước tôi với Ngọc Đường từng gặp nhau, tôi với nó đều rất có hứng thú với kiếm cổ, nó vẫn còn muốn mua một thanh kiếm ở chỗ tôi đây!”

Triển Chiêu hiểu rõ, cậu vẫn biết Bạch Ngọc Đường thích sưu tầm đồ cổ, đặc biệt là các loại ngọc bội và kiếm cổ thời Bắc Tống, cậu từng tận mắt thấy trong phòng hắn treo một thanh kiếm màu trắng bạc, kiếm tuế rất cũ, nhưng kiếm vẫn rất sắc bén, toả ra khí tức lạnh lùng nghiêm nghị, vô cùng hợp với khí chất của Bạch Ngọc Đường.

Không biết vì sao, cậu lại biết tên thanh kiếm đó.

Thanh kiếm đó, tên là Họa Ảnh, một trong thượng cổ danh kiếm.

Triển Chiêu hăng còn muốn nói tiếp, Bạch Ngọc Đường lại lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, đưa tay kéo cậu đi, Triển Chiêu không thể không vội vàng chào anh ta, rồi bị lôi thẳng một đường về phía trước. Âu Dương Xuân cười phía sau họ, còn lớn tiếng gọi với theo Triển Chiêu, “Tiểu Triển à, lát nữa qua trưa đến chỗ tôi ngồi chơi một tí nha, nhất định nhớ đó!”

Tiếng của anh ta rất lớn, khiến cho tước điệu hoảng sợ rời cành vỗ cánh phành phạch, quạt bay tuyết trên cây xuống.

Mãi đến khi họ đi được một đoạn xa, tựa hồ vẫn còn nghe thấy tiếng cười sang sảng của Âu Dương Xuân vọng lại.

“Cậu không thích Âu Dương Xuân à?”

Nhân lúc Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng chịu buông cậu ra, Triển Chiêu có chút kỳ quái hỏi, lúc này bờ vai của họ vừa vặn đụng vào nhau.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, nhân tiện giữ lại cốc trà sữa sòng sành sắp trào ra ngoài.

“Không có.” Hắn chỉ đáp ngắn gọn hai chữ, đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi nheo lại, như là nhớ ra chuyện gì đó không vui, một lát sau mới không cam lòng nói ra một câu, “Ông vẫn không chịu bán thanh kiếm kia cho tôi.” Mang theo chút phụng phịu trẻ con.

Triển Chiêu cắn ống hút, nghĩ bụng hồi lâu xem cậu có nên cười hay không, cuối cùng khi cậu xác định đây đúng là lúc nên cười, Bạch Ngọc Đường đã hung dữ nghiêng người tới, chuẩn bị nhéo khuôn mặt cười xán lạn của cậu.

“Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt cậu vừa này rất đáng yêu.”

Triển Chiêu cười lùi về sau né tránh cái tay hắn đang vươn tới, đã bao lâu rồi cậu chưa từng thấy Bạch Ngọc Đường như vậy? Bạch Ngọc Đường chân thực như vậy, chẳng hề có chút ngăn cách nào với cậu.

Triển Chiêu đột nhiên có chút hoài niệm mấy trò đùa khi còn bé, bọn họ quần lấy nhau lăn lăn bò bò, người ngoài chỉ cho rằng mấy đứa trẻ chơi với nhau thật vui, nhưng lại không biết là họ đang đánh nhau, mang theo bá đạo cùng hung hăng, ai cũng không chịu thua thiệt.

Vào lúc ấy Bạch Ngọc Đường, mới là chân thực a, tuy rằng hắn sẽ rắc cát vào bát cậu, sẽ vẽ thêm Tom & Jerry trên giấy khen của cậu, nhưng hắn xác thực là Bạch Ngọc Đường không có kẻ bao che từng sống trong thế giới của cậu.

“Âu Dương Xuân!”

Ngón tay Bạch Ngọc Đường đưa ra nửa chừng lại nhanh chóng rút về, Triển Chiêu theo bản năng quay đầu lại, phía sau trên con đường tuyết không có một bóng người, bỗng thấy trên tay mình trùng xuống. Vợ vã quay đầu, thì thấy Bạch Ngọc Đường ngậm lấy ống hút của cậu cười hả hê.

Triển Chiêu bèn bóp cái cốc kia, Bạch Ngọc Đường vội vã buông tay, nhưng miệng đã hút mạnh một ngụm lớn.

“Triển Tiểu Miêu ——” chờ lúc hắn không dễ dàng nuốt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu, kẻ đầu têu đã lẩn đi rất xa, cười nghiêng cười ngả.

Chuột Bạch, ai bảo hồi xưa cậu toàn bắt nạt tôi, bây giờ coi như tôi trả thù lại.

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy, mấy ngày liền ánh nắng đều trở nên ấm áp.

Gió mát trời trong.

(*) Nguyên văn: *Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư*. Trích từ bài “Biệt thi kỳ 2” của Tô Vũ. Dịch thơ Nham Doanh Doanh.

13. Quyển 1 - Chương 13

Xế chiều, Triển Chiêu đúng hẹn đi đến văn phòng của Âu Dương Xuân.

Bạch Ngọc Đường đứng ở hành lang chờ cậu, nghe nói hắn không muốn gặp lại cái tên gian hoạt Âu Dương Xuân, nhưng lúc hắn nói lời đó thì hơi nghiêng đầu, mắt lóe lên rồi lại như chẳng có gì xảy ra.

Âu Dương Xuân ngồi ở trên ghế, có vẻ là cố ý chờ cậu.

“Chỗ tôi bình thường không có ai đến” Anh ta nói, hướng về Triển Chiêu ngồi ở đối diện gật đầu ra hiệu, “Ở bên ngoài phóng khoáng quen rồi, cũng cần một nơi thanh tịnh.”

Lúc anh ta nói lời này thì trong mắt tựa hồ có thứ gì đó chợt lóe lên, nhanh tới mức Triển Chiêu không cách nào may mắn bắt được dù chỉ là một chút.

“Thằng nhóc Bạch Ngọc Đường kia không muốn gặp tôi hả? Cũng khó trách.”

Anh ta khẽ giật khóe miệng, cười với cậu, “Em chờ, tôi có thứ muốn cho em.”

Anh ta đứng lên đi tới trước một ngăn tủ, móc chìa khoá mở khoá ra, từ bên trong cẩn thận nâng một chiếc hộp gỗ mun lên.

Chiếc hộp dài tỏa ra khí tức cổ kính, những vết chạm trổ đã loang lổ lốm đốm, cũ đến vậy nhưng vẫn có một loại cảm giác quen thuộc xộc vào mũi cậu, quen thuộc tới mức khiến cậu muốn khóc.

Âu Dương Xuân đặt chiếc hộp xuống bàn trước mặt cậu, cậu gần như theo bản năng đã biết bên trong là cái gì.

“Một thanh kiếm, Cự Khuyết.”

Cậu nghe thấy chính mình lẩm bẩm thành tiếng.

“Bây giờ nó là của em.”

Âu Dương Xuân mở hộp ra, một thanh trường kiếm đen trầm lặng lẽ nằm ở bên trong, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lẽo ác liệt, đồng thời cũng ẩn giấu một tia cô độc, tựa như nó đã đợi rất lâu rồi, một mực chờ đợi chủ nhân chạm đến.

Nhưng Triển Chiêu không dám tới liếc, cậu nhìn chằm chằm thanh kiếm kia, bình tĩnh nhìn, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Đây là thanh kiếm Ngọc Đường muốn mua, có đúng không? Sao lại cho em?”

Âu Dương Xuân cười không hề để ý, “Có vấn đề gì? Tôi thích cho em thì cho em, chuyện như vậy cần nhờ duyên phận, tôi thấy Bạch Ngọc Đường không hợp mắt, lý do này thế nào?”

Bạch Ngọc Đường, cùng thanh kiếm này vô duyên.

Không biết vì sao, sau khi nghe ra ý này trong lời của Âu Dương Xuân cậu vẫn hoảng hoảng hốt hốt, lòng khó chịu như thắt lại. Trong đầu có một mớ bòng bong, rối tung rối mù, làm sao cũng không gỡ ra được.

“Em đừng nghĩ quá nhiều.” Âu Dương Xuân không biết từ lúc nào đã châm một điếu thuốc, làn khói càng làm tăng thêm vẻ tang thương hiện ra trên mặt anh ta, “Không cần tin tôi, tôi chỉ biết quá khứ, còn tương lai các em phải tự mình lựa chọn.”

Anh ta khép hộp lại, trịnh trọng đưa cho Triển Chiêu.

“Dao kiếm vô tình, đao dù sắc bén cũng cần một cái vỏ kiếm, không phải vậy thì nó không xứng được gọi là một thanh đao tốt.”

“Triển Chiêu, tôi không có cách nào nói cho em đáp án, bởi vì đây không phải là đề thi, tất cả vẫn còn chưa thành định số.”

Triển Chiêu ôm chiếc hộp kia, hơi ngẩng đầu, bỗng dưng cảm thấy, trong làn khói, nụ cười của Âu Dương Xuân có một chút cay đắng cùng kỳ lạ.

Cự Khuyết nằm trong ngực cậu, lặng yên không một tiếng động, rồi lại như là đang hô hấp theo từng nhịp tim của cậu, phập phồng phập phồng.

Âu Dương Xuân nhìn bóng lưng thiếu niên đi xa, cuối cùng nhẹ nhàng thở phào một cái. Dụi đi tàn thuốc, anh ta nhìn quanh căn phòng.

Đơn thôi việc đã gửi từ một ngày trước, đồ vật của anh ta cũng đã đóng gói xong xuôi, bây giờ chỉ cần anh ta thích, bất cứ lúc nào cũng có thể đi.

“Đột nhiên lại không muốn đi a,” Anh ta nhếch môi thấp giọng cười, “Thật muốn nhìn thấy kết quả của họ.”

Nhưng họ, đã không còn quan hệ gì với mình rồi.

Ngoài hành lang cũng không thấy bóng Bạch Ngọc Đường, có lẽ hắn đứng chờ buồn chán quá nên đi ra ngoài đi một chút.

Triển Chiêu ôm hộp dựa vào tường, trong lòng bách chuyển thiên hồi.

Cậu không biết tâm trạng Bạch Ngọc Đường khi nhìn thấy chiếc hộp này như thế nào, cậu cũng không muốn nghĩ.

Cậu nhớ lại mình đã từng hỏi Bạch Ngọc Đường một chuyện rất ngốc, chính là kỳ thực cậu có rất nhiều khuyết điểm cùng tư tâm, như vậy Bạch Ngọc Đường có còn thích cậu nữa không.

Rõ ràng là một vấn đề của thiếu nữ mới lớn, nhưng Triển Chiêu vẫn một mực mở miệng hỏi.

Kết quả là Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn cậu rất lâu, sau đó đột nhiên gõ vào trán cậu.

“Nói cậu là mèo ngốc hóa ra cậu ngốc thật à?!” Hắn kỳ quái nhìn cậu, hơi hột, “Tôi đều biết a, chúng ta đã bên nhau rất lâu rồi.”

Một câu nhẹ như mây gió đến vậy, lại làm cho Triễn Chiêu vô cùng cảm động, cuối cùng Bạch Ngọc Đường vượt một bên má, có chút ngốc lại có chút gian trá nở nụ cười. Còn chuyện hai loại về mặt này hoàn mỹ hòa vào nhau thế nào, Triễn Chiêu cậu hoàn toàn không có đầu mối nào cả.

Thế rồi ngay lúc đang dựa vào tường ấy, cậu đột nhiên vì chính mình cấp tốc làm một quyết định.

Chiếc hộp gỗ mun được cẩn thận đặt vào trong cặp sách, Triễn Chiêu nhếch khóe miệng lên, nhìn bóng người màu trắng của Bạch Ngọc Đường đã xuất hiện ở đầu kia hành lang, xa xa hướng về phía cậu vẫy vẫy tay.

Có thể Họa Ảnh và Cự Khuyết là một nút thắt trong lòng Bạch Ngọc Đường không gỡ ra được, nhưng chúng đã yên lặng kết thúc, hiện giờ là những năm tháng của Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường, lỗ hổng đã bị thiếu khuyết một góc kia, trước sau cũng không cách nào bù đắp được.

“Mèo con?”

Bạch Ngọc Đường đập lên ánh mặt trời ngày đông chậm chậm đi về phía cậu.

Triễn Chiêu ngẩng đầu lên, hướng về bóng người kia cong khóe miệng, gương lông mày lên nở nụ cười xán lạn.

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, rồi như chợt hiểu, hần bước nhanh vài bước đi tới trước mặt cậu, hơi cúi người, môi ghé sát vào tai cậu, trong đôi mắt hoa đào nồng đậm ý cười.

Có hơi nhột, nhưng cũng không làm trở ngại Triễn Chiêu nghe rõ lời nói của hắn.

Hắn nói, cậu cũng lựa chọn như vậy, có đúng không?

Không quan trọng, thật sự không quan trọng, tờ giấy kia, ở trong lòng cậu cuối cùng cũng thành một điều bí ẩn.

Lam y đứng bên cửa, vịn vào khung cửa, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sau trận chiến Trùng Tiêu, Bạch Ngọc Đường, chết.

Vậy là từ nay về sau, sẽ không còn một con chuột trắng đột nhiên nhảy ra, quần lấy y đòi uống rượu, cũng sẽ không còn người nào giống như hắn nữa, sướng vui đau buồn của mình hiểu rõ như lòng bàn tay.

Mộng xưa ai từng làm khách chốn kinh hoa, giờ đã chẳng thể dừng ngựa ngắm hoa được nữa.

Người kia ưa sạch sẽ đến vậy, ra đi như thế sao cam tâm.

Sống còn trở lại gặp nhau, chết đi vĩnh viễn ôm sầu tương tư.

Thôi thôi, đây chung quy cũng là cái kết y tránh không được. Cẩm Mao Thử cũng được, Bạch Ngọc Đường cũng được, cứ như vậy vĩnh viễn xóa khỏi cuộc đời y đi.

Hai hàng thanh lệ từ khóe mắt lăn xuống.

Lam y phát tay áo, kiên định bước trở vào phòng.

Tờ giấy bị vo lại lặng lẽ rơi xuống, bị gió thổi lăn mấy vòng, cuối cùng dừng lại trước mũi chân một người. Người kia khom lưng xuống nhặt lên, từ từ mở ra, trên giấy mấy chữ thanh tú đập vào mắt, có chỗ nhòe nhòe, nhưng vẫn có thể đọc được.

Nếu được nguyện bên người, không phụ Chung Nam sơn.

Một tiếng thở dài, xa thật xa, cùng với tờ giấy kia, theo niên đại đó nhạt nhòa đi, dần dần trở nên cũ kỹ ố vàng, cuối cùng chẳng rõ kết cục thế nào.

Thế nhưng còn một câu trong lòng hai người không nói ra, cứ như vậy theo sơn thủy lưu chuyển, bình hoang mã loạn mà phủ kín bụi trần.

Đừng hỏi tương tư là gì • • •

14. Quyển 1 - Chương 14

Tháng mười hai nhanh chóng trôi qua, trận tuyết liên quan đến đại giáo quan Âu Dương Xuân kia, cũng lặng lẽ lướt ngang qua ký ức mỗi người. Âu Dương Xuân rời đi đã từng làm dậy lên một đợt bàn tán sôi nổi không hề nhỏ trong trường, nhưng theo chân tháng mười hai qua đi cũng dần dần lắng xuống.

Gần tết, kì nghỉ đông của bọn họ cũng lặng yên đến.

Nhà Công Tôn Sách khá xa, Bao Chứng giúp cậu xách một đồng hành lý to to nhỏ nhỏ, đưa cậu đến tận ga xe lửa.

Bao Chứng trên cổ còn đeo chiếc khăn quàng mà Công Tôn Sách tặng cho khi tuyết mới rơi, một mặt nghiêm túc cứ lải nhải dặn đi dặn lại cậu trên đường chú ý an toàn, chú ý giữ ấm.

Công Tôn Sách vốn có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng thấy ánh mắt Bao Chứng nghiêm túc, rốt cuộc lại quay đầu đi chỗ khác, khẽ gật một cái.

Tiếng còi tàu vang lên, mang theo một đoàn xe chật cứng người tha hương, lao về phía trước.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau về nhà, khí trời lạnh giá, lúc họ về đến nhà, hai tay hai chân đều đã lạnh cóng.

Bạch Ngọc Đường nắm lấy tay Triển Chiêu, vốn là muốn đặt lên cổ mình để sưởi ấm, nhưng không đề phòng lại bị Triển Chiêu trốn, chụp mũ áo lên đầu hắn. Long vũ trên mũ áo cọ vào mặt hắn, hơi ngứa.

Bạch Ngọc Đường liền cười ha ha, vừa xoa xoa tay vừa đẩy cửa ra.

Như cũ, hết thấy đều là như cũ.

Mẹ Bạch ngồi trước bàn mím cười dịu dàng, tựa như thời gian trong căn nhà này chưa từng trôi đi. Trên bàn bày hai đôi bát đũa, trong bát đựng canh còn nóng nổi.

“Mừng các con về nhà.” Dì nói, một sợi tóc bạc bị ánh nắng khúc xạ lấp lánh.

Trong nháy mắt ấy, Triển Chiêu có loại cảm giác bỗng dưng muốn khóc.

Đêm trước giao thừa.

Hương vị năm mới càng lúc càng đậm.

Cho dù ngồi trong nhà, cũng có thể nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của đám trẻ con đi ngoài đường cùng tiếng pháo râm ran.

Bạch Ngọc Đường bị mẹ Bạch sai đi mua pháo đốt, Triển Chiêu tẻ nhạt cũng định ra ngoài đường đi dạo.

Cận tết chính là thời điểm náo nhiệt, ngay cả ngày đông lạnh lẽo cũng không ngăn được thứ nhiệt tình chào đón mùa xuân này. Người qua qua lại lại cũng có chút nhận thức Triển Chiêu, bèn cười chào hỏi cậu, Triển Chiêu cũng mím cười với từng người từng người, cho đến khi gặp một người mà có nằm mơ cậu cũng chẳng ngờ là sẽ hội ngộ.

Nhan Tra Tấn đứng trước mặt cách cậu mười mét, mím cười vẫy vẫy tay với cậu.

“Triển Chiêu, đã lâu không gặp.”

Cuối cùng họ chọn một quán cà phê nhỏ, ngồi đối mặt nhau sát cửa sổ. Triển Chiêu gọi hai ly cà phê, sau đó bọn họ liền câu được câu không bắt đầu trò chuyện.

Tướng mạo của Nhan Tra Tấn không thay đổi, chỉ là khí chất thêm u buồn một chút, trên cằm cũng bắt đầu mọc râu.

Cậu ta nhấp một hớp cà phê, hai mắt chăm chú nhìn Triển Chiêu.

“Ngọc Đường nói các cậu cùng nhau, tôi mới đầu vẫn chưa thể tin tưởng, ” cậu ta nói, nở nụ cười, “Bởi vì trong ấn tượng của tôi, hai người các cậu là không cùng xuất hiện. Trước đây Ngọc Đường nói các cậu ở cùng một chỗ thì tôi còn giật mình.”

Triển Chiêu sờ sờ mũi, có chút lúng túng. Khi đó cậu và Bạch Ngọc Đường vẫn còn trong thời kỳ thiếu niên xích mích, lúc ấy nói chuyện với nhau cũng không tính là quá nhiều, hướng hồ họ không cùng lớp, gặp nhau cũng hầu như là sau khi tan học về nhà, hoặc là ở trên hành lang nào đó vội vã chạm mặt, khuỷu tay va vào nhau, sau đó là một tiếng lườm biếng không có chút thành ý nào “Ày da, đụng vào cậu a.”

Nếu là người khác sớm chiều ở chung như vậy, sợ là từ lâu các loại vui cười tức giận, đã thành quen.

Nhưng họ là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, từ khi đi nhà trẻ đã học hặc, đến tận đại học mới bắt đầu “lãng tử quay đầu”.

Bọn họ hiểu rõ đối phương, nhưng lại không đủ cam đảm để quán lấy nhau.

Vì lẽ đó Triển Chiêu cũng chỉ liếc mắt qua, nhàn nhạt hừ một câu.

“Con chuột trắng.”

“Mèo thối.”

Sau đó người kia đáp lại, lập tức quệt vai.

Lúc này Triển Chiêu nâng cái tách thật lòng nghĩ, khi đó vì sao lại khó chịu đến thế, còn chết cũng không chịu hối cải, uống phí nhiều thời gian như vậy. Cậu nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra đáp án, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là “Ừ” một tiếng, nghiêng nghiêng đầu, có điều Nhan Tra Tấn dường như chỉ là cảm thán, cũng không đợi cậu đáp lại.

“Bây giờ hần vẫn khỏe chứ? Nhất định cũng về rồi chứ?”

“Về rồi.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, có chút hứng thú xấu bởi thêm một câu, “Bọn tôi cùng về.”

“Ừm.” Nhan Tra Tấn gật gật đầu, đột nhiên cười, “Tính tình Ngọc Đường khá cuồng ngạo, có thể gánh vác không ít, lớp trưởng Triển lại dễ tính, các cậu cùng nhau ngược lại cũng không tồi.”

Lời cậu ta vừa ra khỏi miệng, Triển Chiêu đột nhiên bị bất ngờ, suýt chút nữa phun hết cà phê ra ngoài.

Không sai cậu vừa rồi có hơi ghen, thế nhưng lớp trưởng Nhan à, câu nói này của cậu hoàn toàn giống hệt như đem bán con, còn cố ý dặn dò một phen cuối cùng nở nụ cười hiền lành nói các cậu bên nhau tôi đem hân tặng cho cậu hoàn toàn như là người bị thất tình tâm không có nửa điểm sóng lớn chỉ mong hân thiên hảo vạn hảo a a a! =))))))))))))))

Nội tâm nôn ọe đương nhiên không thể bại lộ, thế là Triển Chiêu vẫn cứ bình tĩnh nhấp một hớp cà phê, nhấp môi nghiêm túc nghe.

“Nói thật tôi vẫn có chút đổ kị với cậu,” Nhan Tra Tấn không chút nào chú ý tới vi diệu biến hóa trong mắt Triển Chiêu, mà đặt cốc cà phê xuống, giữa đầu cảm thán, “Cậu có thể cùng hân chia sẻ nhiều như vậy — kỳ thực tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm tại sao hân lại chọn cậu.”

“Kỳ thực tôi cũng không biết,” Triển Chiêu mỉm cười, “Có lẽ bởi vì bọn tôi từ nhỏ đã là hoan hỉ oan gia, nhưng mặc kệ như thế nào, bọn tôi đã gặp nhau — thì phải ở cùng nhau.”

Nhiều năm qua đi như vậy, may là vẫn gặp được độc nhất vô nhị Triển Chiêu, độc nhất vô nhị Bạch Ngọc Đường trên cõi đời này.

Nhan Tra Tấn gật đầu, “Kỳ thực tôi vẫn cho là Ngọc Đường thích một người khác, bởi vì có lần hân nói, người hân thích gọi Mèo — “

Lời cậu chưa nói xong, tiếng nhạc chuông cảnh sát trưởng Mèo Đen chợt vang khắp quán cà phê, trong một bầu không khí thanh lịch như thế này có vẻ hoàn toàn không hợp.

Triển Chiêu luống cuống tay chân lấy điện thoại di động ra, khỏi cần nhìn cũng biết là ai.

“Mèo con? Cậu ở đâu?”

Có vẻ là con chuột trắng nào đó về nhà không tìm được mèo của hân.

“Tôi ở bên ngoài —” Triển Chiêu liếc nhìn Nhan Tra Tấn hơi dờ ra, theo bản năng nhỏ giọng, “Một lát nữa tôi về.”

“Được,” Tiếng của Bạch Ngọc Đường không chậm trễ chút nào, căn bản không nghĩ tới cậu đi với ai, “Về nhà làm văn thẩn, mẹ với tôi chờ cậu.”

“Ừ, được.”

Cúp điện thoại, Triển Chiêu ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy Nhan Tra Tán đã đứng lên.

“Hóa ra là như vậy.”

Cậu ta dăm chiêu mỉm cười, chậm rãi đi ra cửa, bóng lưng mang theo chút cô đơn.

— Mèo con, Triển Chiêu, kỳ thực là một người đúng không?

— Vẫn là cậu ấy, vẫn luôn là cậu ấy.

Nhan Tra Tán cảm giác mình đã cả nghĩ quá rồi, cậu ta ngẩng đầu nhìn trời, mới bình tĩnh nhận ra, một năm mới thật sự đã đến gần.

Không biết Triển Chiêu có biết Ngọc Đường thích ăn trứng trắng không đây? Cậu ta lắc đầu một cái, khoe miệng cong lên một vệt ý cười.

Năm mới, nên thay đổi một chút, không phải sao?

15. Quyển 1 - Chương 15

Đêm giao thừa hôm ấy, bất ngờ có trận tuyết nhẹ.

Mẹ Bạch đã sớm gói sủi cảo, chỉ chờ nước trong nồi sôi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn ngồi trước bàn, hơi nhếch nhác, trên mặt hai người đều là vết bột, thậm chí trên tóc cũng dính một chút.

Đây đương nhiên là hậu quả của việc họ khai chiến khi đang làm vằn thắn.

Triển Chiêu dùng mu bàn tay lau một vết bột mì trên mặt, giận dữ trừng Bạch Ngọc Đường một cái, nhưng Bạch Ngọc Đường lại hí hóp mắt, thích ý cười cười, hệt như là đang xem kịch vui vậy.

Mẹ Bạch bận rộn trong phòng bếp, họ thậm chí còn nghe được tiếng sủi cảo rơi vào trong nồi. Bạch Ngọc Đường thừa cơ thò đầu qua, trên mặt ần ần chờ mong, “Mèo con, lại một năm nữa.”

Lại một năm, thời gian bọn họ cùng nhau trải qua lại thêm một năm nữa.

Ngoài cửa sổ đã có người đốt pháo, ùng ùng đoàng đoàng, mơ hồ còn có tiếng cười của trẻ con, phỏng chừng đều đã thay quần áo mới, chơi đùa chạy đuổi nhau trong tuyết, chỉ chờ cha mẹ chúng gọi về ăn cơm tất niên.

Triển Chiêu chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dần dần nhu hòa, cậu nhớ cậu và Bạch Ngọc Đường cũng từng đùa giỡn như vậy, có điều đó cũng là rất nhiều năm về trước, hơn nữa khi đó bọn họ đều là liều mạng muốn đem đối phương nhấn vào trong tuyết, kết quả cuối cùng hai người cũng không phân thắng bại, nhưng đều đông cứng đến run rẩy, hại mẹ Bạch còn lo lắng rất lâu rằng họ sẽ bị cảm.

Khi đó, khi đó.

Từ khi nào thì bắt đầu, thời gian đã biến thành quá khứ, mà bất tri bất giác, thời gian trôi qua kẽ tay, bọn họ nắm giữ quá nhiều khi đó.

Mặc cho chẳng ai nghĩ tới, hai đứa nhỏ đã từng là oan gia đối đầu, đến cuối cùng lại đi bên nhau.

Có lẽ cậu ngóng nhìn lâu quá, Bạch Ngọc Đường bất mãn quơ quơ tay trước mặt cậu, giục cậu hoàn hồn.

“Mèo thối, nhìn ngốc như thế làm gì, nếu cậu thích pháo, tí nữa tôi đốt cho cậu —— “

Hắn không thể nói hết lời, bởi vì đôi mắt sáng lấp lánh của Triển Chiêu nhìn về phía hắn, đột nhiên đưa đầu lại gần phía trước, vừa vặn nhẹ nhàng chạm một cái vào môi Bạch Ngọc Đường.

Vừa vặn một quả pháo nổ tung giữa không trung, ùng một tiếng, bạch quang ánh lên trên mặt bọn họ.

Mắt Bạch Ngọc Đường nhất thời tối sầm, cả người khí tức đều nguy hiểm, mượn thời cơ Triển Chiêu lùi về sau, hai tay chống lên bàn, vây quanh cả người Triển Chiêu lẫn ghế, làm dáng muốn đè xuống.

“Đừng —— còn có —— “

Triển Chiêu mơ hồ vài câu, còn lại bị môi Bạch Ngọc Đường chặn trở lại. Tiếng lược sủi cỏ, tiếng pháo nổ vào lúc này đều biến mất, trong thế giới của Triển Chiêu chỉ còn lại hô hấp nhẹ nhàng của người kia. Cậu đẩy mấy lần đều không có chút ý nghĩa nào, bèn dứt khoát từ bỏ, thuận thế đỡ vai Bạch Ngọc Đường, nhắm mắt lại cảm thụ hơi thở của hắn, hơi ngửa mặt lên để hoàn thành nụ hôn này.

Bất kỳ động tác nào khác vào lúc này đều trở nên không có chút ý nghĩa nào.

Không biết qua bao lâu, bọn họ từ từ tách ra, Triển Chiêu mỉm cười nhìn hắn, thế nhưng khi cậu vừa khẽ

nâng tầm mắt lên một chút thì, tâm cậu lập tức liền chùng xuống, trong nháy mắt trở nên lạnh ngắt.

Mẹ Bạch bưng một khay sủi cỏ, dựa vào khung cửa bình tĩnh nhìn bọn họ.

Bạch Ngọc Đường xoay người lại hơi run run, mở mồm muốn muốn nói chuyện, “Mẹ — “

Nhưng mẹ Bạch xua xua tay, sắc mặt ôn hòa, đặt sủi cỏ lên bàn bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì, ôn nhu nói với họ, “Nhanh ăn đi.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, còn muốn nói cái gì nữa, mẹ Bạch sầm mặt lại, hắn cũng chỉ đành bất đắc dĩ thu miệng.

Đây là bữa cơm bọn họ ăn nặng nề ngọt ngào nhất, họ đều không nói tiếng nào, vùi đầu ăn cơm, Bạch Ngọc Đường va đũa vào bát lách ca lách cách, làm như đang phát tiết bất mãn, Triển Chiêu cúi đầu, đá hắn một cước ở dưới gầm bàn, hắn mới bớt phóng túng đi một chút.

Về mặt mẹ Bạch vẫn như thường, mãi đến tận khi cơm nước xong thu dọn bát đũa đầy mắt cũng không có chút sóng lớn gì.

Lòng Triển Chiêu càng trầm xuống, sau đó nghe thấy dì sai Bạch Ngọc Đường đi dọn nhà bếp.

“Nhưng mà — “

Bạch Ngọc Đường kháng nghị, cuối cùng vẫn là không tình nguyện rời đi, trước khi đi lên lút liếc nhìn Triển Chiêu một chút, lặng lẽ ở dưới bàn nắm thật chặt tay cậu.

“Mẹ, nếu như không có Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đời này thiệt thòi rồi!”

Thân ảnh màu trắng kiên cường vẫn biến mất sau cửa, sau đó tiếng nước vang lên, Triển Chiêu nhìn bóng lưng của hắn, nhẹ nhàng siết chặt lòng bàn tay, phảng phất trên mặt còn lưu lại hơi ấm của Bạch Ngọc Đường.

Cậu không biết mẹ Bạch sẽ đối xử với bọn họ thế nào, dù sao cha mẹ nào cũng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy. Nhưng cậu lại rất rõ ràng, rồi một ngày nào đấy bọn họ cũng sẽ phải thẳng thắn với mẹ Bạch, bởi vì dì là người thân cận nhất của bọn họ.

Mẹ Bạch nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hướng về cậu vẫy vẫy tay.

“Tiểu Chiêu, ngồi lại đây chút.”

Trong phòng bếp tiếng nước ào ào, mẹ Bạch đưa tay muốn xoa đầu cậu, nhưng cuối cùng lại đặt ở trên vai cậu, vỗ vỗ tựa như động viên.

“Mười bốn năm, nghĩ đến không ngờ đã lớn thế này.” Dì nói nhỏ tự cười, “Con và Ngọc Đường đều xem ta già rồi.”

Triển Chiêu căng thẳng trong lòng, theo bản năng liền nắm lấy tay dì.

Trong phòng bếp tiếng nước tựa hồ nhỏ đi một chút.

Mẹ Bạch vẫn an tường nhu hòa cười, “Kỳ thực hai con, dì đã sớm loáng thoáng biết một chút, hai con có lúc quá giống bóng dáng đối phương, có lẽ số mệnh nhất định là phải gặp nhau, khi đó dì đã biết, các con nhất định phải cùng nhau, ai cũng ngăn cản không được.” Nét cười của dì mang theo chút ưu thương, “Huống hồ, dì cùng cha nó vẫn là thả cho các con đầy đủ tự do.”

“Ngọc Đường có lúc quá mức cố chấp, cho rằng dì sẽ không thoát ra khỏi bóng tối cái chết của cha nó.”

“Sau này trên đường đời có thể các con còn gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng vĩnh viễn cũng đừng mất đi hi vọng với cuộc sống, bởi vì ở phía trước đều sẽ có một ngọn đèn đang đợi con.”

Năm tuổi năm ấy, mẹ Bạch nắm bàn tay nho nhỏ của cậu, đi ra từ trong con hẻm tối tăm, vừa vặn nhìn thấy một ánh sáng không xa không gần.

Trong đêm mưa Bạch Ngọc Đường bốn tuổi mang đôi dép lông đứng trước ánh sáng duy nhất, ánh mắt lạnh lùng, tựa như mới hôm qua.

Khi đó, là cậu năm tuổi cùng Bạch Ngọc Đường bốn tuổi lần đầu gặp gỡ.

Mẹ Bạch thở dài cúi người từ ái hôn nhẹ lên trán cậu, “Phải nhớ, dì vĩnh viễn vì con giữ lại một ngọn đèn.”

Ngọn đèn ấy là Bạch Ngọc Đường, ngọn đèn ấy là ký ức gia đình của cậu.

Trong phòng bếp tiếng nước đã hoàn toàn ngừng lại, Triển Chiêu hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đứng đối diện, mím môi thật chặt.

Cậu đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt đảo qua bát đĩa của cha Bạch trên bàn, sau đó nói nhỏ, “Con biết rồi, con biết.”

Nếp nhăn nơi khóe mắt mẹ Bạch chậm chậm giãn ra.

Bên ngoài tiếng pháo càng lúc càng lớn, thậm chí cửa sổ cũng rung lên.

Tuyết cũng rơi càng lúc càng mạnh, ánh lên màu đỏ của pháo, càng vui mừng.

Tuyết lành báo hiệu năm mới sung túc. (*Nguyên văn: thành ngữ “Thụy tuyết triệu phong niên”*)

Khúc mắc trong lòng Bạch Ngọc Đường được mở ra, tâm tình phá lệ tốt, không thể chờ đợi được nữa lôi Triển Chiêu ra ngoài, ôm một bó pháo lớn trong lồng ngực.

Trên đường tụ tập rất nhiều người, lớn tiếng đàm tiếu, từng làn từng làn khói trắng tỏa ra tràn ngập không khí.

Bạch Ngọc Đường không thích náo nhiệt, mang theo Triển Chiêu đến một nơi vắng vẻ, chỗ này tuyết còn trắng xóa, không có người giẫm lên, rất là yên tĩnh.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống gạt một ít tuyết đi, lộ ra một khoảng đất trống, sau đó đặt pháo xuống.

“Bật tai lại!”

Hắn hướng về Triển Chiêu hô to một tiếng, rồi châm lửa đốt pháo.

Quả pháo kép đang xoay tròn trong tuyết bỗng nhiên bắn lên trời.

Bạch Ngọc Đường bật chặt lỗ tai, mang theo ý cười nhìn cậu.

Hoa tuyết bay xuống, từng bông từng bông đậu lên bạch y, lên tóc, lên vai hắn.

Triển Chiêu đột nhiên thốt lên.

“Con chuột trắng, tôi yêu cậu!”

Pháo nổ tung giữa không trung, vang dội một tiếng.

Bạch Ngọc Đường nghiêng nghiêng đầu, “Cậu nói gì cơ?!”

“Tôi nói,” Triển Chiêu ngửa đầu la lớn, môi mấp máy vô thanh, “Bạch Ngọc Đường, tôi yêu cậu!”

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường cong lên, ý cười ngập tràn, hắn đột nhiên buông hai tay ra ôm chặt lấy Triển Chiêu, chóp mũi đều là hơi tuyết lành lạnh.

“Tôi biết, Mèo con, tôi biết.”

Con chuột trắng cũng là vẫn yêu Mèo con của hắn.

Đúng, là Mèo con của hắn.

Kỳ thực đối với kiếp trước của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mà nói, giữa họ chỉ lệch một phân gần nhau mà thôi. Nhưng đối với kiếp trước bọn họ lại không muốn nghĩ quá nhiều, không phải tất cả cố sự, đều nên có kết cục. Bọn họ thà rằng tất cả những thứ này đều là sinh thế luân hồi, như vậy màn che vừa mở, bọn họ vẫn là chính mình thưở ban đầu, lại trở về một khởi điểm mới, rồi gặp nhau, cùng nhau nói cười.

Tuyết lặng lẽ rơi, rơi xuống thân thể hai người đang ôm chặt lấy nhau.

Có lẽ là thật sự đáp lại câu nói kia, tuyết lành báo hiệu năm mới sung túc.

— HOÀN CHÍNH TRUYỆN —

16. Quyển 2 - Chương 1: Ngoại Truyện: Tiền Mộng Thùy Tăng Khách Kinh Hoa

Kinh hoa khách, khách kinh hoa, người xưa dùng ngựa ngắm hoa.

Rời Khai Phong dĩ nhiên không xa.

Giữa tháng chạp trời đông giá rét, trên đường người qua kẻ lại thưa thớt, Bạch Ngọc Đường thúc ngựa chạy như bay, mãi đến khi xa xa trông thấy cánh cửa lớn màu đỏ son, mới nhẹ nhàng thở phào một cái.

Tay ghì lại dây cương, con ngựa đã chạy gần một ngày trong gió rét liền ngoan ngoãn chậm lại, thông thông thả thả đến trước cửa thành, vó ngựa gõ xuống nền đá xanh trên đường, lạnh lạnh êm tai.

Bạch Ngọc Đường nheo đôi mắt hoa đào lại nhìn cổng thành, khóe mắt dường như vô ý toát ra một chút ý cười. Nhưng vẽn vẽn chỉ một nụ cười kia, càng khiến cho khuôn mặt có chút lạnh lùng của hắn tan ra, mang theo chút ấm áp.

Hắn không dừng lại dưới cửa thành bao lâu, mà chỉ nghỉ chân một lát rồi ngẩng đầu nhìn mặt trời, khẽ quát một tiếng, đợi roi vụt xuống, con ngựa kia đã như tên rời cung lao đi, bỏ lại đằng sau cổng thành cao cùng tấm biển đề hai chữ “Khai Phong” có hơi phai màu.

Khai Phong, Mèo con của hắn ở Khai Phong.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhận ra, hắn nhớ con mèo kia đến thế.

Lúc Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, ánh nắng từ khe hở trên rèm cửa sổ rọi vào mắt hắn, khiến hắn hơi chói. Bên gối đồng hồ báo thức reng reng vang lên không ngừng, hắn híp híp mắt, hơi tức giận đập một cái, sau đó liền ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà, có chút không phân biệt nổi mộng cảnh cùng hiện thực.

Tình huống như vậy đã kéo dài chừng mấy ngày, mỗi một lần tỉnh lại từ trong mộng, hắn đều đang hoài nghi chuyện đó đến tột cùng có phải là một giấc mơ.

Một là mộng cảnh quá mức chân thực, hắn hầu như có thể cảm nhận được hàn phong thảng chập quất vào mặt hắn từng cơn lạnh buốt, khiến cho hắn hầu như sờn cả tóc gáy, một cái khác chính là, tình cảnh trong mộng giống như đã từng quen biết, tựa như hắn đã từng sinh sống ở nơi đó rất lâu, đối với mỗi căn nhà mỗi con đường mỗi một chi tiết nhỏ đều rõ như lòng bàn tay.

Còn có ••• còn có con mèo kia •••

Bạch Ngọc Đường nhắm mắt lại, ngón tay day day huyệt Thái Dương, chân mày hơi nhíu lại.

Dưới giường có người ngáp một cái thật to, cửa ký túc xá bỗng nhiên mở ra, Thẩm Trọng Nguyên bê chậu nước đi vào, nhìn thấy hắn tỉnh lại khẽ mỉm cười.

“Sớm a, Ngọc Đường.”

Dưới giường Liễu Thanh ngáp một cái gõ gõ giường Bạch Ngọc Đường, “Bạch lão Ngũ, sao hôm nay dậy sớm thế?”

“Không còn sớm, ông còn chưa tỉnh ngủ đấy hả?”

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vội vàng rời giường, bạch y vừa vịn đầu giường vừa không khách khí chế nhạo Liễu Thanh.

Liễu Thanh gãi đầu một cái, có vẻ cũng đồng ý với sự thật là chính mình còn chưa tỉnh ngủ, thẳng thắn ngã ra sau, trùm chăn lên tiếp tục ngủ say như chết.

Bạch Ngọc Đường mặc quần áo tử tế, hai tay trực tiếp đẩy một cái liễn từ trên giường nhảy xuống, người nhẹ nhàng mạnh mẽ, đáp xuống đất không hề có một tiếng động, phi thường thành thực, khiến cho Trí Hóa tấm tắc khen ngợi.

“Lão Ngũ ngày hôm nay có chuyện gì?”

Thẩm Trọng Nguyên đã đặt chậu nước xuống, đang cầm khăn lau mặt.

Bạch Ngọc Đường khước miệng gương lên một vệt cười, một tia cười này, càng khiến cho khuôn mặt trông có chút lạnh lùng nghiêm nghị của hắn tan ra mấy phần.

“Cho mèo ăn.”

Cửa túc xá ở phía sau hắn đóng lại, tiếng đóng cửa cùm cụp lại vang lên.

Trí Hóa trừng hai mắt dường như không thể tin nổi, một lát sau mới phục hồi tinh thần lại nhìn phía Thẩm Trọng Nguyên.

“Tiểu Gia Cát, mèo nhà hắn là giống gì a?”

Cá chua ngọt, cá kho, cá luộc.

Bạch Ngọc Đường mang theo hộp cơm hầu như muốn bật cười.

Mèo, thích ăn cá.

Đây là trò đùa lúc họ còn nhỏ, cũng là nguyên do biệt hiệu “Mèo con” của người kia.

Không biết mèo kia nhìn thấy thì sẽ trông như thế nào, có điều khẳng định là sẽ trừng đôi mắt mèo lên, trong mắt mang ý cười.

Bạch Ngọc Đường nhét tay vào trong túi, thông thả mới vừa đi ra vài bước, lại đột nhiên ngừng lại, ý cười theo đây cũng từ từ nguôi đi.

Ngón tay của hắn, chạm vào mép một mảnh giấy ở trong túi.

Bạch Ngọc Đường hí đôi mắt hoa đào, ngón tay nắm lấy vật kia giơ lên thật cao, trong lòng đã đoán ra bảy, tám phần.

Quả nhiên, trên danh thiếp cổ ý ghi rõ ba chữ lớn Âu Dương Xuân đập vào mắt.

Hắn lạnh rên một tiếng.

Âu Dương Xuân là hắn mấy ngày trước gặp phải ở chợ đồ cổ, lúc đó hắn đang tìm cổ kiếm của bạch y nhân ở trong mơ, cũng vì nó mà gần như đã lật tung cả con đường.

Thẩm Trọng Nguyên nói với hắn, mộng chung quy là mộng, trên đời không thể tồn tại một thanh kiếm như vậy.

Nhưng Bạch Ngọc Đường không tin, hắn đối với thanh kiếm kia có loại cảm giác quen thuộc khó tả, tựa như kiếm kia vốn là thuộc về hắn, hắn còn biết tên thanh kiếm ấy, gọi Họa Ảnh, một trong thượng cổ danh kiếm.

Thẩm Trọng Nguyên cho rằng Bạch Ngọc Đường chỉ là đơn thuần yêu thích đồ cổ, nhưng lại không biết hắn còn có loại chấp niệm ở bên trong, tựa như tìm được Họa Ảnh, thì có thể chứng thực một vài điều, làm rõ một vài điều. Nhưng rốt cuộc hắn muốn chứng thực điều gì, ngay cả chính hắn cũng không rõ lắm.

Âu Dương Xuân chính là xuất hiện vào lúc đó, không biết từ lúc nào đã chạy tới sau lưng hắn, cười hì hì vỗ vào vai của hắn.

“Nhóc con, có phải đang tìm một thanh kiếm tên là Họa Ảnh?”

Bạch Ngọc Đường xoay người rời đi, hắn không thích ngữ khí của người này, giống như hắn là một con cá lớn, mà gã kia dĩ nhiên thả câu.

“Ai nha tính khí thẳng nhóc này!”

Âu Dương Xuân vỗ đùi, vội vàng đuổi theo, vẫn cười ha ha.

“Chậm chậm a, chuyện làm ăn không thể nói như vậy.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên dừng lại, bởi vì hắn phát hiện, bất luận hắn đi nhanh đến đâu, chen vào những nơi đông người mà đi, hắn đều không thể cắt được cái đuôi này.

“Ông muốn làm gì?”

“Đương nhiên là bán kiếm cho cậu.” Âu Dương Xuân cũng đứng lại, hai con mắt như hồ ly giảo hoạt.

Bạch Ngọc Đường nhả mồm, lạnh mặt nói, “Tôi không muốn.”

“Vừa rồi cậu còn lật tung toàn bộ phố lớn, bây giờ còn nói không muốn, bảo ai cũng không tin.”

Âu Dương Xuân cười hì hì, bỗng nhiên buông tay, “Cậu tên Bạch Ngọc Đường đúng không? Gần đây mơ thấy mấy chuyện kỳ quái muốn chứng thực đúng không?”

Anh ta vừa nói, ánh mắt Bạch Ngọc Đường đã tối sầm lại, nhưng bị vướng bởi Âu Dương Xuân lớn tuổi hơn không tiện phát tác, chỉ lạnh lùng nói, “Không liên quan đến ông.”

“Có liên quan, đương nhiên là có liên quan,” Âu Dương Xuân nói, bỗng nhiên đem một tấm danh thiếp nhét vào trong tay hắn, “Xem cậu ngày hôm nay không có tâm tình, hôm nào cậu có thời gian tìm đến tôi, tôi cũng tiện đem kiếm bán cho cậu.”

Danh thiếp bị miễn cưỡng nhét vào, chỉ là một công phu nhỏ, chờ hắn khi hắn ngược mắt lên, Âu Dương Xuân đã chẳng rõ tăm hơi, trước mặt vẫn là đám người lui tới, nhưng hoàn toàn không có bóng dáng anh ta.

Nếu không phải tấm danh thiếp kia còn nằm trong tay hắn, Bạch Ngọc Đường còn cho rằng, hắn lại mơ một giấc mơ.

Trang Chu nằm mộng mơ hồ điệp. (*)

Chỉ tiếc, hắn không phải Trang Chu, cũng chẳng phải hồ điệp.

Bạch Ngọc Đường nhìn tấm danh thiếp kia lạnh lùng cười, hắn vốn định vứt nó đi, chẳng biết vì sao lại xuất hiện trong túi tiền của hắn.

Cũng được, chờ hắn cho mèo ăn xong, qua xem một chút cũng không sao, hắn cũng không tin Âu Dương Xuân sẽ gỡ được quỷ kế gì.

Chỉ là.

Triển Chiêu, Triển Chiêu.

Gương mặt lam y nhân trong mộng rất giống Mèo con của hắn, càng khiến cho hắn hoảng hốt khó tả.

~~~~~

Chú thích:

(*) Điển tích: Trang Chu nằm mơ thấy hóa thành bướm bay khắp nơi, khi tỉnh mộng, bàng hoàng tự hỏi, không biết mình là người lúc trước mơ thành bướm, hay là bướm bây giờ mơ hóa người.

17. Quyển 2 - Chương 2

Mặt trời dần đến giữa trưa, Bạch Ngọc Đường đứng dưới cây ngô đồng cao to trước ký túc xá, xa xa nhìn thấy bóng người màu lam dần dần hướng gần về phía hắn.

Sau đó là một tiếng mang theo kinh ngạc, “Cậu?”

Đúng, tôi, chính là Bạch gia gia tôi.

Bạch Ngọc Đường nhúu mày nở nụ cười, giơ hộp cơm trong tay lên.

Đại môn phủ Khai Phong luôn luôn không phải lối đi của Bạch Ngọc Đường, hắn gõ vài cái lên cửa rồi ném đem dây cương đi, đợi được tiểu nha đầu vội vã trả lời, hắn đã vươn mình phi qua tường, thân hình gọn gàng, phi thường thành thực.

Nha đầu mở cửa chớp mắt nhìn con ngựa phì phì mũi sau cửa, đột nhiên che mặt ha ha cười, một tay kéo dây cương, một bên vẫn là không nhìn được cười. “Nhất định là Bạch đại hiệp lại tới nữa rồi, Triển lão gia lại không được thanh nhân một hồi lâu.”

Bên trong phủ Công Tôn Sách cùng Bao Chứng không biết đang nói gì đó, tứ đại môn trụ đứng ở bên cạnh, Triệu Hổ tỉnh mắt, vừa trông thấy Bạch Ngọc Đường, liền vội vàng lại bắt chuyện.

“U, Bạch đại hiệp sao trở về nhanh vậy?”

Trước khi Bạch Ngọc Đường trở về Hầm Không đảo, theo Lư đại tẩu kiên quyết, tất cả mọi người đều cho rằng chỉ ít trước tết hắn sẽ không về, ai ngờ mới đi hơn nửa tháng, con chuột trắng này đã đội gió lạnh vội vã trở lại, lẽ nào là muốn ở lại phủ Khai Phong ăn tết?

Bạch Ngọc Đường nhìn trái nhìn phải, nhưng từ đầu đến cuối không nhìn thấy bóng người hồng sắc kia, trong lòng lập tức hồi hộp, thầm nghĩ hay là hắn trước đó không thương lượng được, con mèo kia đã xin nghỉ về nhà ăn tết. Nếu đúng như thế, vậy hắn phong trần mệt mỏi chạy một chuyến tới đây lại vì cái gì.

Hắn đang tức giận, lại nghe Công Tôn Sách nói, “Bạch đại hiệp hắn là tìm Triển hộ vệ? Y đi tuần nhai, tính toán thời gian cũng sắp về rồi.”

Nguyên lai chỉ là tuần nhai mà thôi.

Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngoài miệng không buông tha.

“Ai nói muốn tìm con mèo thối kia, con mèo thối kia có gì có thể khiến ta tìm • • • “

Giấu đầu hở đuôi.

Phía sau truyền đến một tiếng ôn ôn nhuần nhuần, khiến ánh mắt hắn sáng lên.

“Lời Bạch huynh Triển mỗ đều nghe thấy hết đó.”

Tay áo hồng y tung bay, bóng hình lóe lên, mọi người vừa xoay đầu qua, Triển Chiêu đã đứng bên người Bạch Ngọc Đường, còn đang cười khúc khích trêu ghẹo hắn. “Thì ra Bạch huynh không phải đến tìm con mèo thối ta.”

Bạch Ngọc Đường cứng đờ mặt, nhưng vẫn đi đến gần như lấy lòng, “Mèo con, thánh lực của ngươi thực sự là càng ngày càng tốt.”

Triển Chiêu cười không nói, chỉ đem móng chuột muốn đập xuống vai y nhẹ nhàng đẩy ra, quay về phía Bao Chứng vãi chào.

Vừa rồi Bao đại nhân bọn họ hình như là đang thảo luận việc Tương Dương, Bạch Ngọc Đường nghe vài câu cảm thấy vô vị, thấy Triển Chiêu vô sự, lại sợ y lại bị Bao đại nhân sai khiến đi ra ngoài, vội vàng kéo hồng y nhân, nói thanh “Thất bồi” rồi vội vàng rời đi, hệt như là sợ Mèo con tới tay còn bị người khác đoạt mất, Triển Chiêu bị hắn kéo tay áo cũng bất đắc dĩ, đành phải dẫn hắn đi đến sương phòng.

“Nói đi, lần này về Khai Phong vì chuyện gì?”

Triển Chiêu ngồi xuống đối diện Bạch Ngọc Đường, xé bỏ giấy dán rượu rót cho hắn một chén Nữ Nhi Hồng.

Trong phòng y vốn dĩ không có rượu, quan gia sợ nhất uống rượu hỏng việc, chỉ vì Bạch Ngọc Đường mà lúc nào cũng chuẩn bị.

Bạch Ngọc Đường không đáp, chỉ ngửa cổ trút xuống một hơi, tựa hồ còn chê cái chén nhỏ, nhưng đối với rượu ngon vẫn tấm tắc khen ngợi.

“Rượu này không tồi, là Nữ Nhi Hồng ba mươi năm mà Bạch gia gia yêu thích, Mèo con ngươi lấy ở đâu ra?”

“Nguyệt Hoa mấy ngày trước mang tới.”

Bạch Ngọc Đường “Phụt” một cái, suýt chút nữa phun ra.

Đinh Nguyệt Hoa? Cô nàng kia?! Biết ngay là mục đích của nàng đối với Triển Chiêu không đơn giản!

Triển Chiêu nhú nhú mày, đập hấn một cái ra hiệu hấn hoàn hồn. “Quản những chuyện này làm gì, người trở về Khai Phong làm cái gì?”

“Khụ khụ!” Bạch Ngọc Đường ho khan vài tiếng, rất cực nghiêm nghị, “Là như vậy, đại tẩu ta muốn người đến Hãm Không đảo ăn tết, vừa vặn người cũng lâu không tới • • • “

“Là Lư đại tẩu muốn ta đến?”

Bạch Ngọc Đường không chống cự nổi ý cười bốn cột trong mắt Triển Chiêu, không thể làm gì khác hơn là giờ tay đầu hàng, vừa nói vừa lườm y.

“Là ta muốn người đến thì sao, mèo thối!”

“Vậy thì nhất định là tốt, Triển mỗ vinh hạnh.”

Bạch Ngọc Đường thấy y chỉ cười không trả lời, không khỏi có chút phiền não, người bình thường được Ngũ gia hấn đích thân mời, chỉ sợ cao hứng cũng không kịp, nhưng mà, hấn gặp gỡ lại là con mèo này.

Không rõ phong tình, mèo ngốc đầu gối.

“Mèo thối, người có đi hay không?”

Triển Chiêu cố ý ngừng một chút, nghiêng đầu xem trên mặt người kia bình thường không có chút rung động nào đã dẫn theo một tia háo sắc, không khỏi thấy buồn cười.

“Đi,” y dừng một chút, loan mặt mày, “Ngũ gia thịnh tình mời, Triển mỗ tất là đi.”

Con người tiểu ý, khuy nh đảo gió xuân mấy độ.

Ăn cơm xong, thu thập xong bộ đồ ăn, Bạch Ngọc Đường không để Triển Chiêu tiễn hấn, mà một mình đứng dậy.

Nói theo một cách khác, hắn không muốn để cho Triển Chiêu gặp Âu Dương Xuân.

Lúc rời đi, mắt hắn trông thấy, tựa hồ có một đám nữ sinh lập tức kéo đến ùn ùn bu lấy Triển Chiêu, bắt đầu líu ra líu riu.

“Triển Chiêu, đó là ai a?”

“Lớp trưởng lớp trưởng! Anh ấy thật sự soái đến thiên địa vô sắc a!”

“Cặp mắt kia a, cặp mắt hoa đào cong cong kia a a a a!”

Còn không phải sao, Bạch Ngọc Đường là phong lưu thiên hạ chỉ mình ta đó.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường câu lên một vệt cười, lòng thầm nghĩ, Triển Tiểu Miêu cậu mà dám nói tôi là em trai cậu cậu phải chết chắc.

Trên danh thiếp Âu Dương Xuân đưa cho hắn ghi rõ địa chỉ, là một nơi rất dễ tìm, rất gần với trường của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường chậm rãi đi bộ qua, trước sau mất khoảng mười phút.

Âu Dương Xuân có vẻ như là đặc biệt chờ hắn vậy, hắn gõ ba cái, cửa liền mở ra. Chủ nhân nhìn hắn bằng vẻ mặt “Tôi biết cậu sẽ đến”, cao thâm khó dò.

May mà Bạch Ngọc Đường cao một mét tám, Âu Dương Xuân không có cách nào nhìn xuống hắn.

“Tới rồi?” Chủ nhân cười hì hì, “Tới rồi thì xem một chút đi.”

Đây lại có thể là một căn phòng nhỏ cổ kính, mặc dù có chút ngổn ngang, nhưng không mất đi sự thoải mái, ngoài dự liệu của Bạch Ngọc Đường, hắn vẫn cho là, chỗ của người đầu cơ đồ cổ ở nên đây bí mật mới đúng.

Hắn theo bản năng đem câu nói này nói ra, sau đó rõ ràng nhìn thấy khóe miệng Âu Dương Xuân giật mấy cái.

“Tôi không phải là đầu cơ đồ cổ!” Âu Dương Xuân ôm một cái hộp từ trong ngăn kéo ra, “Đó là phạm tội! Đời tôi trải qua không ít chuyện nguy hiểm, cũng không muốn mạo hiểm nữa!”

Anh ta liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lẩm bẩm một tiếng gì đó, nhưng hắn không nghe rõ, cũng lười hỏi.

Chiếc hộp được cẩn thận đặt lên bàn, Âu Dương Xuân tìm chìa khoá mở ra, trực tiếp mở nắp lên, bên

trong lót lụa đỏ, một thanh kiếm trắng bạc lặng lẽ nằm đó.

Băng lãnh lăng lệ, kiếm khí dâng trào ra.

Họa Ảnh, đúng là Họa Ảnh.

Bạch Ngọc Đường nghe thấy hình như Âu Dương Xuân đặc ý nói, xem đi, tôi không có lừa gạt cậu chứ các kiểu, nhưng hắn không có cách nào nhận biết.

Khi nhìn thấy thanh kiếm này, tâm tư hắn dĩ nhiên đứt đoạn.

18. Quyển 2 - Chương 3

Giao thừa đi qua, tuy rằng vẫn chưa hết tết, nhưng cũng đã đến lúc trở lại Khai Phong.

Bạch Ngọc Đường mơ hồ cảm thấy, đại tẩu mình đã loáng thoáng nhìn ra tâm tư của hắn đối với con mèo kia, mỗi lần đưa mắt nhìn về phía bọn hắn, đều là muốn nói rồi lại thôi.

Hỏi thì lại làm sao, Bạch Ngọc Đường hắn tất sẽ đường đường chính chính trả lời, hắn, phong lưu thiên hạ Bạch Ngũ gia, quả thật là đã rơi vào trong vuốt mèo.

Mèo kia quá ngốc, chung quy không biết suy nghĩ cho bản thân, vẫn cần phải có người luôn luôn bảo hộ. Tuy không biết tâm tư mèo kia đối với mình như thế nào, nhưng mỗi ngày đều có thể trêu mèo, cứ như vậy, cũng thật tốt.

Nhưng rốt cuộc Lư đại tẩu cũng không hỏi, hắn cũng đem lời đặt ở đáy lòng.

Thế là vung roi quất ngựa, lại lên đường về.

Họa Ảnh xa xa chỉ về phía chân trời, thân kiếm màu bạc ánh lên ánh sáng lãnh lệ.

Triển Chiêu dừng ngựa, vung tay ném cho hắn một vật gì đó, Bạch Ngọc Đường vững vàng bắt được nắm trong lòng bàn tay, định thần nhìn lại hóa ra là một con mèo nhỏ khắc bằng gỗ, mở to mắt, ngược lại cũng xem là giống y như thật.

Bạch Ngọc Đường liền nở nụ cười, “Mèo con, này coi là gì?”

Hoàng hôn nhẹ buông, Triển Chiêu không quay đầu, âm thanh từ phía trước trầm ồm truyền đến.

“Đêm trước giao thừa, nhìn thấy ở trên đảo, nghĩ không biết tặng ai, không bằng tặng cho Bạch huynh.”

Mắt Bạch Ngọc Đường hơi chuyển, “Mèo con, không phải người còn một con chuột khắc gỗ nữa đấy chứ? Quả nhiên là nhớ đến Ngũ gia!” Nói xong, híp mắt cười nhìn đôi tai lam y nhân đột nhiên nóng đến đỏ bừng lên.

Triển Chiêu ghìim ngựa xoay người lại, quả nhiên trên mặt cũng hơi ửng đỏ, thẹn quá hóa giận chìa tay về phía hắn.

“Bạch huynh không muốn thì trả lại cho Triển mỗ!”

“Muốn! Sao lại không chứ!”

Bạch Ngọc Đường vội vội vã vã cất đi, cười hì hì thúc ngựa sánh vai cùng lam y.

“Mèo con, cũng là người có lòng.”

“Bạch huynh nói chuyện này làm gì, Triển mỗ có điều cảm thấy gần đây chuột tinh quá mức càn rỡ, khiến cho mèo bị chần động ghê gớm.”

Hai con ngựa chạy hơn nửa ngày cũng mệt mỏi, chủ nhân nói chuyện, cũng vui vẻ nhàn nhã rảo bước, chậm rãi đi về phía trước, đuôi ngựa đung đưa qua lại, thảnh thơi còn quất vào đối phương.

Bọn họ yên lặng đi một đường, Triển Chiêu đột nhiên ngừng đầu, nghiêm nghị hướng về hắn,

“Năm nay không thể so với năm trước, e rằng sẽ có nhiều biến cố, mong rằng Bạch huynh chú ý đến bản thân.”

Cổ đè xuống nội tâm bất an, chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề trĩu xuống, một tia lại một tia truyền đến thần kinh, nhưng không có cách nào nói ra, chỉ là lo sợ, sợ rằng sẽ có việc chẳng lành.

“Tương Dương bên kia •• phỏng chừng sớm muộn cũng phát sinh biến loạn, con mèo khắc gỗ này •• cũng coi như •• hộ người bình an •••• “

Bốn chữ cuối cùng y nói rất nhỏ, gần như bị gió cuốn khỏi tai Bạch Ngọc Đường, nhưng hắn đến cùng vẫn nghe thấy, dòng nước ấm trong lòng lại cuộn cuộn dâng lên, khiến cho hắn rói lên mở miệng cũng không biết trả lời thế nào

Tương Dương, Tương Dương, dù là ai cũng đều nhìn ra nơi đó gió nổi mây vần, tính toán đã là thời điểm quyết chiến, chỉ là không biết kết quả thế nào, trong lòng đều ít nhiều cất giấu thấp thỏm, có điều cho dù là kết cuộc, chỉ cần mèo này vẫn còn, Bạch Ngọc Đường hẳn cũng nhất định anh dũng chiến đấu đến cùng.

Con ngựa Tài Tuyết dưới thân phì mũi ra một hơi, thân mật chạm đầu với Tiễn Mặc, hẳn hoảng hốt một lát, cuối cùng chỉ nói, “Mèo con • • người yên tâm.”

Phía sau ánh tà dương đỏ quạch như máu, Triền Chiêu từ từ nở một nụ cười, đột nhiên nhú mày trên.

“Ngọc • • • Bạch Ngọc Đường, không bằng chúng ta thi xem ai chạy đến trên sườn núi kia trước được không? Người thua phải mời rượu!”

Lời chưa dứt, cũng không chờ Bạch Ngọc Đường lên tiếng, Tiễn Mặc liền như tên rời cung vọt đi, “Mèo con, người chơi xấu!” Tài Tuyết bất mãn hí một tiếng, tung vó đuổi theo, tựa hồ đợi đến khi đuổi kịp Tiễn Mặc sẽ đá mạnh cho nó một cái.

Phong khởi phong lạc, dưới bóng chiều tà hai nhân ảnh phóng ngựa mờ khuất dần thành hai chấm đen.

Lúc Bạch Ngọc Đường hoàn hồn, Âu Dương Xuân ngồi đối diện hẳn, nhìn hẳn tựa như cười mà không phải cười.

“Nhập định rất nhanh, a?”

Bạch Ngọc Đường nhận chén trà anh ta đưa cho, không để ý tới lời trêu chọc, cau mày khẽ nhấp một ngụm, vị đắng chất lan ra trong miệng, quả nhiên là loại trà rẻ tiền sáu đồng một lạng bán trên vỉa hè.

Âu Dương Xuân nhìn hẳn một chút, “Có muốn biết sau đó thế nào hay không?”

Anh ta rất hài lòng nhìn Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên xém phun cả trà ra ngoài.

“Làm sao ông biết?”

“Tôi hỏi cậu, tôi là ai?”

“Bịp bợm giang hồ?” Bạch Ngọc Đường giật giật mép.

“Bịp bợm giang hồ em gái cậu!” Âu Dương Xuân nhảy dựng lên mắng to, “Lão tử là Âu Dương Xuân!”

Bạch Ngọc Đường cảm giác mình không thể uống trà nữa, bằng không thì chén trà có thể giữ được hay

không lại là một chuyện khác.

“Ừm, ông là Âu Dương Xuân.” Hắc đặt chén xuống, một mặt vô tội, “Sau đó thì sao?”

Âu Dương Xuân đối mặt với hắc, trừng thật lớn một hồi, sau đó lui về sờ sờ cằm, nhìn hắc quỷ dị.

“Nhóc con cậu kiến thức nông cạn vậy sao ••• chưa từng xem “Tam hiệp ngũ nghĩa”? Không biết bắc hiệp Âu Dương Xuân?”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên tỉnh ngộ, không trách cái tên này nghe quen tai như vậy.

“Cái này thất lễ tôi không nhớ nổi.”

Âu Dương Xuân cảm thấy đau lòng sâu sắc cho bản thân mình, thật vất vả ra mặt phổ cập kiến thức kiếp trước một hồi cho hắc, kết quả cái thằng nhóc này vẫn chẳng biết mình là ai.

Vô cùng đau đớn a!

Bạch Ngọc Đường nhìn đáng vẻ câm nín nhìn trời của đại thúc này, không khỏi giật giật mí mắt, bất quá người ta tốt xấu gì cũng là bắc hiệp, còn cùng Triển Chiêu nổi danh thế •••

Bạch Ngọc Đường nhú chặt chân mày, từ lâu hắc đã nghĩ đến liên hệ giữa tên của họ, nhưng chỉ cho là trùng hợp, chưa bao giờ đem mình và Mèo con đưa vào cổ sự trong sách, nhưng nếu mình đúng là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, vậy thì mình phải làm là tam tham Trùng Tiêu, sau đó •••

Âu Dương Xuân còn đang đau lòng thì bị một bàn tay chop lấy cánh tay anh ta miễn cưỡng kéo lại, anh ta kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt kiên định của Bạch Ngọc Đường.

“••• Sau đó thì sao?”

Âu Dương Xuân sờ sờ cằm, không biết thằng nhóc này sao lại nghiêm túc như thế, lẽ nào là nỗi lòng tôn kính đối với cái danh bắc hiệp? Anh ta trái lại trở nên chính kinh, kéo ghế ngồi xuống, khôi phục lại vẻ mặt cao thâm khó dò như trước.

“Sau đó, cuối hạ đầu thu, Tương Dương biến cố, chúng hiệp sĩ đi tới Tương Dương, Nhân Tông sai Nhan Tra Tấn cùng đi, sau, Nhan Tra Tấn lần thất lạc đại ấn, Cẩm Mao Thử tam tham Trùng Tiêu,” anh ta ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn hắc, “••• chết ở lâu đó.”

Mỗi một câu nói của Âu Dương Xuân, ngón tay Bạch Ngọc Đường lại nắm chặt một phần, đến cuối cùng nghe được Cẩm Mao Thử bỏ mình ở Trùng Tiêu lâu thì đã nắm thật chặt tay vịn ghế, một hơi nửa đứng

nửa ngồi, như thể lại nghĩ đến nỗi đau vạn tiễn xuyên tâm cùng nhớ nhung đối với người kia.

Mèo con, Mèo con, Bạch Ngọc Đường đời này cuối cùng nợ người!

Hắn đột nhiên buông lỏng tay, thân thể nhất thời ngồi phịch xuống ghế, thở hổn hển từng ngậm từng ngậm.

Ánh đao bóng kiếm tung hoành ngang dọc ở trong đầu hắn, song vào lúc mất đi tất cả niềm tin thì hắn nghĩ tới lại là một bóng lam ảnh đứng ngạo nghễ.

“Triển Chiêu • • • “

Ánh mắt Âu Dương Xuân buông xuống, đưa tay qua vỗ vỗ bờ vai hắn, trong giọng nói mang theo chút ý vị cảm thông, “Không dễ chịu đúng không? Đừng miễn cưỡng chính mình, đều đã qua rồi.”

Đều qua rồi thì ông còn nói cái gì a!

Bạch Ngọc Đường muốn hung tợn phản bác lại nhưng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đưa mắt âm lãnh nhìn chòng chọc anh ta.

Âu Dương Xuân rút cổ một cái, cười gượng đứng lên. “Cái này • • • ạch, đây là một cố sự bi thương, nếu như cậu muốn biết kết cục, ngày mai lại tới tìm tôi, thế nào? Đương nhiên không muốn biết cũng không thể miễn cưỡng cậu • • • “

Bạch Ngọc Đường thẳng thắn dứt khoát đứng lên, lạnh lùng ném câu tiếp theo, “Họa Ảnh trước tiên để ở chỗ ông, ngày mai tôi trở lại.” Hắn bước ra khỏi cửa, bên ngoài ánh mặt trời trút xuống rọi vào, chỉ là chưa kịp chiếu sáng cả gian phòng đã thốt nhiên biến mất, cửa lớn bị đóng mạnh lại, một trận bụi bặm không nhỏ nổi lên.

Âu Dương Xuân đứng tại chỗ, vệt cong khóe miệng chậm rãi hạ xuống, trong mắt đã phủ kín một tầng sương mù.

Anh ta cúi thấp đầu trầm trầm cười, “Đây quả thật là một • • • cố sự rất bi thương • • • “

19. Quyển 2 - Chương 4

Trong cơn gió đầu thu, chút ấm nóng còn vương lại của ngày hạ hòa lẫn với hơi thở mùa thu mát mẻ dịu dàng, bầu trời trong trẻo xanh ngắt một màu, chẳng có lấy một gợn mây.

Trên quảng trường người không nhiều, chỉ có mấy bà mẹ dắt con đến chơi đùa. Một bầy chim bồ câu đáp xuống nền gạch men, tranh nhau ăn những hạt ngũ cốc vung vãi trên đất, thỉnh thoảng lại gù gù mấy tiếng thỏa mãn.

Bạch Ngọc Đường đứng ở một góc quảng trường, khoanh tay, lẳng lặng nhìn đám bồ câu.

Lúc này đến quảng trường, hoặc là cha mẹ dẫn con cái, hoặc là tình nhân, hoặc là người già đi tắm nắng, rất ít người lẻ loi một mình như hắn.

Nếu như có Triển Chiêu ở đây thì thật tốt.

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm, họ có thể cho bồ câu ăn, ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, hay xấu nhất thì cũng đánh nhau âm ỉ tới mức thật vui vẻ. Nhiều năm như vậy, dường như hắn đã quen với việc có một người luôn ở bên bồi tiếp hắn.

Thẩm Trọng Nguyên không tin vào kiếp trước, có lần trong ký túc xá họ từng nhắc tới, tiểu Gia Cát không đồng ý mà cười, “Đó đều đã là quá khứ.”

Quá khứ, nhưng tình cảm sẽ không thay đổi. Liễu Thanh từ giường dưới nhô đầu ra cười, “Sợ là với tính tình lão Ngũ, đánh chết cũng sẽ không uống canh Mạnh bà!” Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, hắn làm sao biết!

Một đời trước Bạch Ngọc Đường mang theo tâm nguyện vào luân hồi, nhưng kiếp này, là câu chuyện của hắn và Triển Chiêu, cố sự của Cự Khuyết và Họa Ảnh kiếp trước chắc chắn đã kết thúc, mà kiếp này, hắn vẫn chưa triệt để nắm chặt được con mèo kia trong tay.

Vô cùng hỗn loạn, hắn cảm thấy đây là câu chuyện của hai Bạch Ngọc Đường, nhưng bọn họ đều là hắn, đều yêu Triển Chiêu.

Có một số việc, nghĩ không ra, liền trở thành bết tắc.

Bạch Ngọc Đường khê khàng nâng cánh tay lên, tức thì có một chú chim bồ câu trắng thông minh bay đến, sà xuống đậu lên những ngón tay thon dài của hắn, gù gù kêu hai tiếng. Hắn dùng một bàn tay khác sờ lên cái đầu nhỏ của nó, bồ câu trắng rất ngoan ngoãn nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt màu nâu tròn xoe linh động nhìn hắn, không khỏi an tâm.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên thoải mái.

Quan tâm gì hắn kiếp trước kiếp này, chỉ cần hắn vẫn thích Mèo con, là được rồi.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với bồ câu trắng, biết chưa, Triển Chiêu, Mèo con, tôi yêu

cậu.

Bồ câu chớp chớp mắt, như hiểu như không lắc đầu.

Chính là Mèo con, tôi yêu cậu, cũng không phải vì duyên phận kiếp trước, mệnh trời luân hồi, mà chỉ vì cậu là Triển Chiêu, là Mèo con của tôi.

Hắn giơ tay lên, bồ câu giương đôi cánh cánh phành phạch bay đi, bộ lông trắng muốt lạ thường nổi bật trên nền trời xanh.

Tối chập tối, Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa đẩy cửa nhà Âu Dương Xuân ra.

“Nói cho tôi kết cục đi.”

Cảnh Hữu năm ba, Tương Dương biến động lớn, Nhân Tông sai Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu phủ Khai Phong thâm nhập Tương Dương, nhị phẩm phó tướng Bạch Ngọc Đường đi theo. Ngày mừng chín, trúng kế, Nhan Tra Tấn mất đại ấn.

Đêm đã khuya, trong màn đêm đen kịt ẩn giấu mùi tanh của máu.

Đại ấn thất lạc, sợ chính là loạn thần tặc tử nhân cơ hội này đến đây yêu cầu đại ấn, đến lúc đó tìm lý do trì hoãn, cũng chỉ có thể là kế sách tạm thời.

Triển Chiêu đi ra từ phòng nghị sự, đã là một mệt mỏi không thể tả, huyết Thái Dương mơ hồ đau nhức, y dùng tay xoa xoa, mới vừa nhắm mắt lại một chút, đã nghe thấy cửa sổ vang lên một tiếng rầm, cảnh giác mở mắt ra, hóa ra là Bạch Ngọc Đường, ở Khai Phong đã thành thói quen đến giờ vẫn không chịu sửa, vẫn là nhảy cửa sổ xông vào ổ mèo, nhưng không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, suýt nữa làm đổ cả nghiên mực bên cửa sổ.

Đại khái là làm mất đại ấn, hắn kiên cường tự mãn như vậy, trong lòng đương nhiên là tức giận hơn cả.

“Bạch huynh?”

“Chuyện đại ấn, còn có thể kéo dài bao lâu?” Bạch Ngọc Đường trực tiếp đi về phía y, trên mặt che giấu sát khí.

Triển Chiêu lắc đầu, “Nói thật, đại khái người phủ Tương Dương Vương ngày mai sẽ đến chỗ chúng ta đòi đại ấn, cho dù có thể trì hoãn được nhất thời, không có đại ấn, chiếu theo luật là tội của chúng ta.”

“Đại ấn thất lạc, vốn là ta trông giữ không nghiêm, tự do ta tìm về.”

“Bạch huynh quá lời,” Triển Chiêu lạnh nhạt nói, “Đại ẩn thất lạc, các huynh đệ đều có trách nhiệm, có thể nào chỉ riêng mình Bạch huynh?”

“Tưởng Tứ ca nói, đại ẩn ở bên trong Trùng Tiêu lâu.”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cau mày, đôi mắt hoa đào lạnh lùng nghiêm nghị, theo bản năng liền đưa tay ra. Bàn tay mới đưa đến một nửa mới ý thức rằng không thích hợp, muốn thu hồi cũng đã muộn, đang lúng túng ở giữa không trung, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên đưa tay nắm chặt, trong phút chốc mười ngón đan xen.

“Bạch huynh...?!”

“Mèo con, ngươi có thể tin ta?”

Thanh âm khàn khàn của Bạch Ngọc Đường vang lên sát bên tai y, tựa như chất chứa vô số cảm tình, lại bị miễn cưỡng kìm nén lại.

“Tin, đương nhiên tin.”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi con ngươi ôn hòa đối diện với cặp mắt hoa đào hẹp dài của người kia, bỗng nhiên có chút thân thiết không nói nên lời, mặt lập tức nóng bừng lên.

Y theo bản năng muốn dời ánh mắt đi, nhưng tay của người nọ siết chặt, y lại không thể máy may nhúc nhích.

Tâm tư chuyển một hồi, giọng nói nhỏ nhẹ của người kia lại vang lên bên tai, hơi thở nóng hổi phả vào mặt y.

“Triển Chiêu... Ngươi còn không rõ sao...?”

“Ngọc... Ngọc Đường?”

“Thôi.” Nghe thấy một tiếng thở dài, kiềm giữ hoàn toàn biến mất, Bạch Ngọc Đường hơi tách ra, Triển Chiêu mới cảm thấy không còn mất tự nhiên nữa, nhưng lại có loại dục vọng muốn y kéo người kia lại, lại một lần nữa tai kề sát tai, tốt nhất là ôm chặt lấy, lúc không có hơi ấm của người kia chỉ cảm thấy trống vắng vô cùng.

“Thôi thôi... Ngươi không hiểu cũng được, coi như đây chỉ là trò đùa...” Bạch Ngọc Đường nặng nề thở dài một tiếng, đưa tay ra tựa như một mồi đỡ lấy trán.

Trò đùa, chỉ là trò đùa, hấn sợ người kia không hiểu, lại sợ người kia đã hiểu mà lại không chấp nhận, càng sợ người kia miễn cưỡng bản thân đáp ứng Bạch Ngọc Đường hấn.

Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ một mình ta, chưa từng tiến thối lưỡng nan như vậy.

Hấn chỉ có thể ra sức kiềm nén, nhưng chung quy là tích trữ một chút may mắn.

Khi hấn lại ngẩng đầu lên đối mặt với y, trong đôi mắt hoa đào đã ngập tràn kiên quyết, còn có một tia kiêu ngạo mơ hồ.

“Thế nhưng Mèo con, mặc kệ thế nào, ta muốn người nhớ kỹ, những khi người nghĩ đến Đại Tổng này, sau lưng người vĩnh viễn có một Bạch Ngọc Đường, cũng nghĩ đến người như vậy!”

“Sống còn trở lại gặp nhau, chết đi vĩnh viễn ôm sầu tương tư!”

Hấn cất bước đi đến bên cửa sổ, hai tay chống lên bệ cửa sổ, rồi lại ở đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lấp lóe, tựa như lại hạ một quyết tâm rất lớn.

“Mèo con, nếu ta — nếu ta —”

Triển Chiêu vẫn đang chờ về sau của hấn, nhưng hấn lại muốn nói rồi thôi, đột nhiên nghiêng đầu, đưa ánh mắt sang nơi khác, nói, “Mấy ngày nữa chính là sinh nhật Trần Nhi, chờ việc nơi này xong, chúng ta về Hâm Không đảo đi, tặng nó ——”

Lời hấn còn chưa dứt, tay đã dùng sức đẩy một cái, thân hình liền bật ra ngoài, gọn gàng nhanh nhẹn, tựa hồ có tia ẩn nhẫn quyết tuyệt.

Mèo con, nếu ta — nếu ta —

Triển Chiêu lặng lẽ nhìn khung cửa sổ trống trơn, đột nhiên dâng lên một trận bất an mãnh liệt, nhưng đợi đến khi y nhào tới bên cửa sổ, bên ngoài đã chẳng còn tung tích của bạch y nhân.

Chờ việc nơi này, Ngọc Đường ——

Màn đêm đen thăm thẳm như thể muốn nuốt chửng lấy người.

Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu tường, nhìn tòa kiến trúc xa xa dưới màn đêm âm trầm đen kịt kia, cất ra những hình thù quái dị trong đêm, trầm mặc như một con quái vật đang ẩn núp.

Trùng Tiêu lầu.

20. Quyển 2 - Chương 5

Trùng Tiêu lầu, tổng cộng ba tầng, mỗi tầng cao hơn sáu trượng, lầu phân tám mặt, tượng trưng cho bát quái, lầu xây ba tầng, tượng trưng cho tam tài, lan can phân ngũ sắc, tượng trưng cho ngũ hành. Trong lầu ngoài lầu đều dày đặc cơ quan, cho dù Bạch Ngọc Đường quyết tuyệt tới, cũng không thể không dè chừng mười phần.

Bùa bình an của Mèo con còn giấu trong ngực, hắc võ võ, kiên cường tự trấn an mình.

Leo tường, dò đường, đến lầu ba, chính diện là một vị đại Phật, đại ấn bị một sợi xích sắt treo trên mái nhà.

Nếu Mèo con ở đây thì tốt rồi.

Hắn thâm nghĩ, nhưng lại lắc đầu. Kế trước mắt, chỉ có thể dựa vào vị đại Phật này, lợi dụng khinh công đạp tới, sau khi chém đứt xích sắt, điều hâu vươn mình nhảy xuống tay vịn thang lầu đối diện, mới có thể toàn thân trở ra.

Có điều khó lòng đảm bảo trên kim Phật không có cơ quan gì, hắn khê cắn răng, chỉ có thể đánh cược một lần.

Mũi chân khê điểm lên kim Phật, chỉ trong nháy mắt ấy mà tim hắn vọt tới tận cổ, thấy bốn phía không có động tĩnh gì, mới thở phào một cái, thân hình nhanh nhẹn quay ngược lại, một tay vịn về phía đại ấn, một tay kia Họa Ảnh đã xuất hiện giữa trời.

Kiểm chém vào xích sắt, ánh lửa bắn tóe ra, vậy mà không đứt.

Hổng rồi, hổng rồi!

Bạch Ngọc Đường treo ở giữa không trung, tâm đột nhiên chìm xuống.

Một tiếng động long trời lở đất vang lên, sàn nhà lầu hai lầu ba mở ra, hắn nắm đại ấn rơi thẳng xuống lầu một. Sàn lầu một là điểm mượn lực, nhưng mũi chân hắn mới chạm đất, sàn kia cũng mở ra, không kịp bay lên không, phía dưới một tấm đồng vồng vô cùng lớn mở ra, bao chặt lấy hắn, bức tường bốn phía mở lộ ra những cổ nõ đen ngòm, chỉ một thoáng vạn mũi tên cùng bắn.

—— Bạch Ngọc Đường, không bằng chúng ta đưa xem ai phi đến sườn núi kia trước được không? ——

Khi đó Triển Chiêu nói cười dịu dàng, Tiễn Mặc chạy đi như gió.

Mèo con! Mèo con! Bạch Ngọc Đường đời này phụ người!

Mũi tên thứ nhất mang theo tiếng gió lao tới, cắm chặt vào sống lưng hắn.

Họa Ảnh kẹt ở trong đồng vòng, hắn không cách nào vung lên, chỉ có thể nắm chặt lấy chuôi kiếm, như nắm lấy một chút hy vọng.

Mũi tên này sức mạnh quá lớn, gần như xuyên thủng phế phủ.

— Mèo con, nếu ta — nếu ta —

Nửa câu còn lại kẹt nơi cổ họng, Mèo con, nếu ta — vô sự — người có thể hay không —

Trong sương phòng công quán, Triển Chiêu đột nhiên cúi người, một ngụm máu phun tung toé xuống đất.

Bạch Ngọc —

——- Mèo con, ta muốn người nhớ kỹ, những khi người nghĩ đến Đại Tổng này, sau lưng người vĩnh viễn có một Bạch Ngọc Đường, cũng nghĩ đến người như vậy ——

——- Tương Dương bên kia, phỏng chừng sớm muộn cũng sẽ phát sinh biến loạn, con mèo khắc gỗ này cũng coi như hộ người bình an ——

Vạn mũi tên phá không phi tới, cắm thật sâu vào người hắn, bạch y nở ra đại đóa đại đóa huyết hoa.

Đau đớn từ lâu đã mất cảm giác, chỉ có nỗi đau trong lòng lan ra vĩnh viễn không có điểm dừng.

Kỳ thực đời này, cũng không coi là sống uống.

—— Triển mỗ có điều cảm thấy gần đây chuột tinh quá mức càn rỡ, khiến cho mèo bị chấn động ghê gớm ——

Bàn tay nhiễm đầy máu đen nắm chặt chuôi Họa Ảnh, từ đầu đến cuối, không hề buông lỏng.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường kéo lên một vệt cười, tựa như vẫn là lần đầu gặp gỡ đó, y quay đầu lại giữa làn mưa bụi Biện Lương tháng sáu, mắt đen như mực, giọng như châu ngọc.

— Hóa ra là Bạch huynh

— Hóa ra là . . . Mèo con người

Đêm đó, Bạch Ngọc Đường chết tại Trùng Tiêu lầu.

Bạch Ngọc Đường mở mắt ra, lệ đã rơi đầy mặt.

Âu Dương Xuân ngồi trên chiếc ghế đối diện, không biết đã châm một điếu thuốc từ lúc nào, khói thuốc lượn lờ, bay lên rồi biến mất trong không trung.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn một hồi, mới ý thức được mình không thích ngửi mùi khói, không khỏi nhú chặt mày.

Hộp đựng Họa Ảnh còn đặt trên bàn, vẫn giữ trạng thái mở, danh kiếm trắng bạc lặng lẽ nằm ở đó, như có như không một tia bi thương.

Ngón tay Bạch Ngọc Đường lơ đãng trên mặt hoa văn, cảm giác quen thuộc từ đầu ngón tay của hắn lan truyền khắp toàn thân, cùng nơi nào đó trong nội tâm hắn tạo nên cộng hưởng.

“Cự Khuyết đâu? Hắn là phải còn cả Cự Khuyết!”

Âu Dương Xuân diệt tàn thuốc, khước miệng kéo ra một nụ cười.

“Còn Cự Khuyết, có điều tôi muốn giao cho Triển Chiêu.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Sao? Ông biết cậu ấy?”

“Tôi là đại giáo quan của chúng.” Âu Dương Xuân khoác tay lên tay vịn ghế, gõ gõ vài cái, trong thần sắc có chút đắc ý, “Tôi còn phạt nó hít đất, đứa nhỏ này tính cách cũng thật là một chút cũng không thay đổi.”

Hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, một người nhướng lông mày, một người khước mắt giật giật.

“Tôi không phải hắn,” lát sau, Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Cho dù tính tình giống cỡ nào, cho dù hắn có phải là kiếp trước của tôi, tôi cũng không thể là hắn, nếu như ông muốn nói với tôi bây giờ tôi yêu Triển Chiêu vì kiếp trước, điều đó thực sự là quá hoang đường. Đây là hai câu chuyện, Âu Dương Xuân, nó nên có kết cục, mà câu chuyện của tôi và Mèo con, còn vừa mới bắt đầu.”

Hắn cầm lấy Họa Ảnh, mũi kiếm lạnh lẽo tựa hồ còn mang theo kiếm khí bén nhọn.

“Để tôi đến hoàn thành tâm nguyện của cậu, sinh đồng khâm, tử đồng huyệt.”

Lúc rời đi, Âu Dương Xuân mở cửa cho hắn.

“Có lẽ cậu trầm ổn hơn nhiều so với trước đây,” anh ta cười, “Cũng sẽ không bao giờ vì đấu thua với tôi mà thất cổ đi.” *(vụ thất cổ này xin mời xem nguyên tác để biết thêm chi tiết =))))))*

Bạch Ngọc Đường do dự một chút, “Ông · · · sẽ đi sao?”

“Đợi giao Cự Khuyết xong, tôi cũng nên đi,” Âu Dương Xuân dựa vào cửa, khoe miệng một tia ý cười nhàn nhạt, “Có thể chẳng bao lâu nữa cậu sẽ gặp lại tôi ở sân trường, nhưng cũng nói không chừng, tôi khá là yêu thích nắm bắt thời cơ.”

“Ông đem đến ký ức đau thương cho tôi như vậy, lần sau gặp lại ông phỏng chừng sẽ không phải vẻ mặt gì tốt.”

Bạch Ngọc Đường nghiêng mặt đi, mặt mày giãn ra.

Âu Dương Xuân cười ha ha, sờ sờ túi rồi móc ra thứ gì đó, “Họa Ảnh xem như là bồi thường, còn mang đến hai lễ vật nhỏ.”

Anh ta xòe tay, trong lòng bàn tay vừa vặn là một mèo một chuột khắc bằng gỗ, giống y như vật trong quá khứ đã khảm sâu vào trí nhớ.

— HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-tai-tham-tham-xu>